

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període



Sèrie P - Número 22
20 de juny de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 13, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius (tram. 300-00061/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 300-00059/10) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 302-00048/10) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i el model productiu (tram. 302-00054/10) p. 21

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics (tram. 302-00049/10) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies (tram. 302-00050/10) p. 37

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model dels col·legis professionals (tram. 302-00051/10) p. 45

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00052/10) p. 52

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària (tram. 302-00053/10) p. 62

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 13.2

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Bon dia, senyores diputades i senyors diputats.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de
les plantilles docents als centres
educatius (tram. 300-00061/10)

Reiniciem l'ordre del dia del plenari amb el punt dotzè, que és la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, la reducció del pressupost del departament els darrers anys, crec que convindrem tots amb els matisos que es vulgui, que està posant en risc els objectius, que segur que compartim, de qualitat educativa, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats; però si això va tirant, si els centres van rutllant, és especialment per la tasca que fan els docents i les plantilles. Vostè ho ha reconegut en moltes ocasions, també. I referent a aquesta qüestió, n'hi ha dues, en matèria de gestió de plantilles docents, que cremen, per dir-ho d'una manera molt col·loquial, i que, precisament, ja li vaig plantejar en la seva compareixença, la primera compareixença aquesta legislatura, en comissió, quan va presentar els objectius generals del departament, i ara voldríem aprofundir-hi, uns mesos després.

En primer lloc, evidentment, les substitucions del personal docent. El Reial decret 14/2012, el de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu que va aprovar el ministeri, ha representat i representa un perjudici molt greu a l'hora del funcionament dels centres en el dia a dia, especialment, tot i que no únicament, perquè estableix que no s'enviarà un substitut als centres fins que no hagin passat deu dies lectius de la baixa del docent. Això, a la pràctica, són catorze dies naturals. I, a més a més, parteix d'una base que qüestionem, que les absències curtes no han de ser cobertes mitjançant personal interí, sinó amb els recursos ordinaris de cada centre. Això ha representat unes dificultats greus de gestió i d'organització als centres, ha tensionat els centres, penalitza l'alumnat i precaritza encara més el personal interí.

Per això vam celebrar que, finalment, el departament decidís de recórrer al Tribunal Constitucional, que el

Tribunal Constitucional ho admetés a tràmit, i ara a veure què és el que passa... El departament què ha fet des d'aleshores? Ha flexibilitzat les condicions de cobertura de les baixes, especialment des de l'inici del curs que ara s'acaba, en funció del tipus de centre, dels nivells educatius, de les responsabilitats específiques dels tutors i de la simultaneïtat de baixes en un mateix període/centre, però això és insuficient. Què és el que caldria, consellera? evidentment, substituir immediatament en tots els supòsits. El compromís del departament ha de ser retornar a les condicions prèvies tant de cobertura de baixes com de salari i pactar les condicions i un calendari a mesura que les condicions es compleixin i que això sigui possible. Mentrestant, consellera, cal millorar els criteris vigents que agiliti la cobertura de substitucions per a l'inici del curs 2013-2014 per millorar l'atenció de l'alumnat, millorar la gestió de les substitucions als centres i garantir la substitució en els supòsits en què la plantilla del centre no pot assumir-la, i aquest procés de flexibilització, com ho ha estat, de fet, durant aquest curs que ara s'acaba, ha de ser un procés de flexibilització obert. Quins avenços pot fer el departament, consellera, per flexibilitzar les substitucions per al pròxim curs? I quins avenços vol fer el departament?

Segona qüestió, que es fa imprescindible i que no està exempta de controvèrsies, sobre la gestió de les plantilles docents: l'anomenat decret de plantilles, o millor dit, decret de provisió de plantilles, o com finalment s'acabi dient. Per a Esquerra, a hores d'ara, resulta evident que la millora dels resultats educatius, de l'equitat i, en últim terme, de la qualitat del sistema educatiu, no rau en les modificacions normatives sobre el currículum. Els centres massa que han patit reiteradament aquestes reformes i modificacions. També creiem que és una evidència, i contrastada en els països del nostre entorn, que un dels factors determinants de la qualitat educativa, és la coresponsabilització dels centres pel que fa als objectius de l'èxit del sistema. Per això, nosaltres sempre hem defensat, i a la LEC ho vam defensar, que els centres no siguin simples aplicadors de normes i prescripcions que puguin ser més encertades o menys encertades des de l'administració de torn, sinó que han d'assumir la responsabilitat de l'èxit del seu alumnat, i prendre decisions orientades a aquest objectiu, i aconseguir estabilitat de les plantilles per contribuir a millorar els resultats educatius.

La LEC, finalment, va establir l'autonomia dels centres, delimita molt clarament els marges d'autonomia dels centres públics i associa l'exercici de l'autonomia a una direcció escolar enfortida, que lidera la comunitat escolar, i l'avaluació i el retiment de comptes, tant en l'àmbit pedagògic, en l'àmbit organitzatiu i en l'àmbit de gestió dels recursos de què disposa el centre. És a dir, el centre educatiu és el nucli del sistema i el projecte educatiu és el nucli de l'autonomia. Però, és clar, aquest impuls de l'autonomia, per a nosaltres requereix un nou model de lideratge que articuli la participació del professorat i dels docents en general i de la comunitat educativa a l'hora de crear i de desenvolupar el projecte educatiu del centre.

L'article 142 de la LEC diu que la direcció dels centres públics ha de tenir un perfil amb més competències i col·loca les direccions, director, directora i equip directiu amb més possibilitats de decisió, més responsabilitats, i l'exigència corresponent de retiment de comptes. Però aquesta aposta per la qualitat de l'escola pública que buscàvem amb la LEC està absolutament limitada per un sistema de provisió de professorat als centres que considerem obsolet i ineficient, perquè la qualitat de la docència a l'escola del segle XXI no és simplement saber fer classe, que no és poca cosa, sinó saber desenvolupar les competències de l'alumnat en un context escolar concret, en el marc d'un treball en equip que doni coherència a la pràctica educativa, i que propiciï la col·laboració i la implicació en el procés educatiu de les famílies.

Per això creiem que és importantíssim que hi hagi equips docents compenetrats, que comparteixin i facin créixer el projecte educatiu. El model actual de provisió, component burocràtica molt gran, i que, en tot cas, des del nostre punt de vista, no assegura la cohesió dels equips docents. Si el centre no pot intervenir en la configuració d'una plantilla cohesionada, de què serveix tenir un marc de centre autònom? No volem que hi hagi una direcció que mani i ordeni, sinó que aconseguixi la complicitat del professorat i de la comunitat educativa, que promogui la participació i un lideratge, diguem-ne, distribuït, en els centres.

Amb el decret d'autonomia de centres, amb el de direccions, i l'esborrany de decret de plantilles nosaltres creiem que anem pel bon camí. És suficient? En absolut. Els decrets de desplegament de la LEC són un complement, evidentment, de la recuperació i l'increment de la despesa en educació, de la millora de les condicions laborals del professorat interí, de la derogació dels ajuntaments..., dels ajustaments –no pas dels ajuntaments–, el personal docent, i a la resta de personal dels serveis educatius, de restituir les plantilles necessàries per garantir la qualitat educativa i l'atenció a la diversitat, de la cobertura de les substitucions al cent per cent i d'un nou decret d'admissió i matrícula que assegurï l'equitat en la incorporació de l'alumnat als centres i que eviti guetos en el sistema públic. Evidentment, també, increment dels destinataris de les beques, suficient finançament dels centres del servei públic educatiu que té les necessitats d'escolarització, tot ha d'estar en el mateix paquet perquè el sistema públic estigui davant del sistema educatiu.

El decret de plantilles representa qüestions i n'hi ha que no les representa, però suposo que és conscient que aquest nou escenari, amb un decret de plantilles o de provisió de plantilles, presenta riscos que el departament, consellera, ha de minimitzar. I com a pas previ a tancar i a publicar el decret i també durant la seva aplicació, ha d'explicar molt bé i debatre, a més de les juntes de directors, amb els docents, amb el personal funcionari o amb els interins, amb els representants dels treballadors; ha d'haver-hi totes les garanties de pública concurrència, de no-discriminació per cap raó o condició, de cap pèrdua de drets, laborals o no, consellera, i s'ha de reforçar la participació en la presa de decisions de l'equip docent i de la resta de la comu-

nitat educativa, i que no es pugui veure aquest decret –i que quedi clar que per a Esquerra Republicana no ho és– com una imposició o un atorgament de poder il·limitat i unipersonal a les direccions dels centres. Serà així, consellera? Perquè, si no, aquest decret, pel qual nosaltres apostem, i ho sap, no tindrà els efectes que busquem en demanar que l'impulsi i l'apliqui.

Hi ha temes controvertits com ara que el projecte permeti intervenir en la selecció d'una part del professorat, concretament, i docents, en el lloc d'adscripció específica i en els d'adscripció especial, però entenem que no s'ha de tractar, en cap cas, d'una tria de la direcció, sinó del centre, una proposta del centre, i mitjançant un procediment amb moltes garanties, i per a nosaltres no ens sembla de sentit comú i un model de qualitat que la proposta de nomenament dels docents substituïts per part de la direcció es fes, doncs, sense una entrevista prèvia, per exemple, amb les persones aspirants en el context d'aquell centre, per saber si s'adequa o no a les tasques, posem per cas. Per tant, és clar que hi ha qüestions de sentit comú, però ho repetixo: és molt important, consellera, de poder vèncer les resistències que hi ha a priori en un context gens fàcil per a l'educació pública, per als docents i per a les famílies.

Hi ha moltes altres qüestions que podríem tractar, però per nosaltres, com li vaig dir en la primera compareixença que vostè va tenir en comissió a l'inici d'aquesta legislatura, aquestes dues, per nosaltres, són urgents, cremen, són importants i hi hem d'anar posant solució mentre no trobem..., mentre no apliquem la solució definitiva, que és revertir totes aquestes retallades i totes aquestes mesures, tal com li he dit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyors diputats, certament, l'increment de jornada docent en el professorat de Catalunya va representar un esforç complementari que ens situava a l'horari i la jornada que s'havia tingut sempre abans del 2006; per tant, estem davant d'un procés històric que ha recuperat el que era la jornada tradicional, i això després d'una disminució, doncs, va representar un esforç, és evident. Ara, també és veritat que hem procurat administrar el pressupost sempre amb un objectiu, primant l'alumne i els objectius del sistema educatiu, i, com vostès saben, hi ha partides clàssicament blindades i d'altres que, el seu creixement, o ha estat minorat o s'ha congelat, com, per exemple, en algunes àrees de les inversions.

Però, bé, avui estem aquí per parlar de l'element més important del sistema educatiu, que és el professor. És clar que el centre de l'educació és l'alumne, però que el professor és l'element cabdal per garantir aquesta qualitat, i hi han hagut alguns temes, i aquí ha que-

dat clar el tema dels substituïts, que, com vostès saben, vam recórrer i, a més a més, no només vam recórrer en el reial decret, sinó que ens hi vam oposar d'una manera clara a la conferència sectorial, però que ja des del primer dia vam intentar aplicar amb flexibilitat, sobretot quan hi havia, per exemple, baixes simultànies. Vam aplicar-lo amb sensibilitat en el moment que vam poder veure que algunes de les mesures que havíem aplicat amb relació a l'assignació horària i de retribució ens permetia ser més flexibles, de manera que vam anar introduint diferents flexibilitats i aquest darrer març n'hem introduït algunes ja de molt contundents.

Vostè ara em demana, entenc, que de cara al curs vinent, aquestes que hem fet fins ara les mantinguem i que les incrementem amb alguna millora. Suposo que tindrem temps de parlar-ne, les que... Entenc, doncs, que estem fent una proposta de millorar tot aquest procés en espera que aquest reial decret deixi de ser vigent, perquè és evident que és anticonstitucional, atès que afecta una qüestió purament organitzativa. Quin és el problema d'aquest reial decret, a part de la seva inconstitucionalitat i la ingerència en les qüestions organitzatives de la Generalitat? És que l'estalvi que genera va quedar vinculat al Pla d'ajustament que el ministeri va presentar al Govern de Madrid, i el Govern de Madrid a Brussel·les. Per tant, aquí hi ha un indicador i nosaltres hem de procurar un marge d'austeritat sense que hagi d'anar tot carregat a aquest concepte però que globalment puguem donar resposta.

Ho dic perquè és un tema que no és fàcil, però jo estic totalment d'acord, i així ho hem intentat fer, dialogant i analitzant en quins casos era més urgent, perquè tampoc podem oblidar que, a primària, de cada dues unitats hi ha tres professors; aquesta ràtio és més alta a secundària, però que això permet una organització interna dels centres per atendre unes incidències, com per exemple és, a secundària, l'horari de guàrdia programat ja de manera habitual, cosa que a primària això no ha estat mai fruit de la tradició. Però, en canvi, sí que hem pogut veure que en algun..., per exemple, no?, no és el mateix que el tutor es posi malalt que es posi malalt un professor que té una funció complementària, però també és molt important que el professor d'idioma sigui substituït per un d'idioma al més aviat possible, perquè un altre company de centre no l'hi pot fer. En tot cas, tenim l'anàlisi feta, i jo crec que en la segona part, doncs, podem avançar en aquesta concreció.

Jo li agraeixo la reflexió que ha fet entorn de les qüestions relatives a les plantilles i la previsió de llocs de treball. Tots els informes internacionals –i la LEC ho recollia perfectament–, tots els informes internacionals que recomanen les línies que orienten la millora del sistema parlen de la necessitat que hi hagi una direcció capaç de liderar el centre, que hi hagi una autonomia que permeti un marge propi per aplicar el projecte i que hi hagi un retorn de comptes important. Per tant, autonomia, avaluació i direcció van ser elements claus a la LEC i, per què no dir-ho?, també van ser pels elements més polèmics, no? Però anem a veure què passa. Som competents, la Generalitat, per regular la planti-

lla? Sí, som competents. I com que som competents i l'Estatut d'autonomia ja ens va donar la competència exclusiva sobre el desenvolupament organitzatiu i el règim dels centres, anem a desenvolupar-la. Com? A partir de la LEC i completant el decret de direcció i d'autonomia. Els que no valoren suficientment la continuïtat del marc normatiu quan hi ha canvi de govern, doncs, poden ara, tenen l'oportunitat de valorar la importància que té que a Catalunya no estiguem qüestionant el model sinó que l'estiguem desenvolupant. Nosaltres hem mantingut vigent el decret d'autonomia, hem mantingut vigent el decret de direcció i ara, en sintonia amb aquests dos, anem..., en lloc de modificar els altres, el que fem és complementar.

Què és el que ens permet i on hem de treballar? En els llocs de treball docents, els títols de lloc, les plantilles, les propostes de la direcció amb relació a la plantilla, l'ocupació dels llocs de treball i el sistema de provisió de llocs de treball. L'escola pública té un caràcter, es va voler a la LEC que hi hagués un caràcter propi, que està definit i que qualsevol professor ha de poder garantir a qualsevol escola perquè qualsevol centre té el mateix caràcter. Per tant, tots servim per a tots els centres, d'entrada. El que passa és que hi han centres públics; el que passa és que –i estic parlant ara, lògicament, de l'àmbit públic– en potenciar el concepte d'autonomia potenciem els projectes. Llavors, com conciliem la consolidació i continuïtat d'un projecte educatiu amb els drets laborals i de tradició de provisió de llocs que tenim? Que, bàsicament, han estat basats en l'escalafó, eh?, en qüestions, com deia, d'antiguitat, etcètera.

Hi ha hagut sempre, els darrers anys, mecanismes per amorosir la rigidesa d'aquest sistema; han estat les comissions de servei, les mesures específiques vinculades amb els PAC, però calia posar ordre i donar més garanties. Qualsevol novetat al respecte ha de tenir present, com molt bé s'ha dit, la publicitat, sempre, de qualsevol lloc de treball per cobrir, el mèrit i la capacitat. Això és inherent a la funció pública. Podem garantir aquests mecanismes inherents a la funció pública amb un nou esquema de provisió? Entenem que sí. Què hem hagut de fer per avançar en aquesta línia? Com molt bé s'ha dit, dialogar amb la mesa sectorial de manera intensa i intensiva, juntes de directors i, sobretot, territori. S'està explicant des de la Direcció General de Centres de Professorat Públic amb grans sessions, o a la inspecció en els mateixos centres, i ho continuarem fent. Per què? Perquè hem hagut de lluitar contra alguns tòpics. Primer, és lògic que l'autonomia provoqui diferenciacions en els currículums i en les normes d'organització? Doncs, sí. No cal buscar una absoluta homogeneïtat. Però això ha costat, trencar aquest esquema. Representa aquest projecte un desapoderament dels claustres de professors, que s'ha dit? No. Tots aquests elements han estat en el seu dia recorreguts, fins i tot, per determinades forces sindicals i ha quedat ben clar que no hi ha un desapoderament dels claustres de professors perquè el claustre continua essent un òrgan de participació en el control i la gestió de les activitats educatives. Ara, és un òrgan gens aliè al projecte de direcció. És al revés: ha d'ajudar que el projecte de direcció es pugui ampliar.

Amb relació al projecte de direcció. A vegades s'ha qüestionat que donar centralitat al projecte de direcció és destruir els claustres i els consells de les seves competències en decisions pedagògiques. No. El decret respecta escrupolosament, el projecte, l'article 144 de la LEC, que no té per què intentar confondre's amb la llibertat de càtedra. En aquest mateix sentit, hem hagut d'avançar en el debat de la gestió de recursos econòmics i de personal de les mateixes direccions, en la capacitat sancionadora de les direccions –és un tema difícil–, el control de la jornada i horari dels professors –tema crític, però evidentment necessari–, la proposta per poder nomenar substituïts docents de la direcció –tema nou, però també absolutament necessari–, i després, també, deixar clares les funcions de representació del director. És evident que quan plantegem que el director pot participar en l'avaluació del professorat, això és una nova cultura que, a vegades, provoca alguna reacció, però a mesura que anem avançant podrem veure que té tota la lògica que el director sigui absolutament responsable en la gestió econòmica, que pugui arribar a signar complements retributius per part de la direcció, tenint en compte sempre els criteris fixats pel Govern, i que sigui capaç d'incoar expedients contradictoris i, sobretot, intervenir en els procediments de provisió específics.

Tot això, que és el que ara estem discutint, de com el director pot intervenir en la proposta de la plantilla i els perfils específics dels llocs de treball, té, evidentment, la clau en dir: ho fem per avançar en l'eficàcia del centre; anem avançant, modernitzant el nostre sistema, però buscant sempre aquest equilibri que hi ha d'haver entre el que és el paper del professorat, el paper de la direcció, el paper de la mateixa Administració, més central. Estem davant de processos de desconcentració, bàsicament.

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Acabo, senyora presidenta, doncs, aquesta primera part amb una cosa. Nosaltres, com que som conscients dels riscos que té canviar cultures, procurem explicar amb tot detall que volem garantir els drets dels professors, però també volem garantir la continuïtat dels projectes, i una mostra és que, en aquest avantprojecte de la LOMCE, continuem defensant que el consell escolar del centre tingui potestats i representi un control, també, del centre en el govern i les potestats de la direcció, i no estem d'acord que desaparegui com a òrgan de govern i quedi purament com a assessorament, perquè entenem que si donem més competència a la direcció en aquest decret de plantilles també mantinguem viu el contrapès en el consell de direcció. Vostè em deia: «Serà així?» Procurarem que sigui així, explicant cada un d'aquests elements, per què proposem un canvi, explicant i fent possible que la nova administració més àgil i moderna garanteixi els projectes

dels centres, la continuïtat educativa dels nois i, evidentment, els drets dels professors.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Abans no he saludat el director general de Professorat Públic, el senyor Del Pozo. Senyores i senyors diputats... Pel que fa a les substitucions, consellera, millorar els criteris que tenim vigents ara a Catalunya tindria, a més a més una altra implicació, que seria un increment de les substitucions i del nombre de docents substituïts als centres respecte del curs que ara acaba, i creiem que la situació en què estem, doncs, és una implicació important. Vostè ha parlat d'alguns casos de flexibilització. Entenem que la complexitat dels centres ha de ser clau a l'hora d'introduir aquestes noves flexibilitzacions: centres amb més necessitats d'atenció individualitzada, centres en entorns socials i econòmics amb especial dificultat, les ZER, les zones d'escolarització rural, i vostè hi ha fet referència, també: les especialitats amb més dificultat de cobertura han de tenir prioritat. Vostè ha parlat del professorat d'idioma, però podríem parlar també del professorat de música, per exemple.

I, sobre el decret de plantilles, per nosaltres és una necessitat i, a més a més, és una necessitat inajornable. Voldríem saber quina és la previsió de finalització de la tramitació que té el departament i voldríem deixar molt clar de nou, en aquesta rèplica, que l'aposta per una autonomia dels centres que impulsin projectes educatius sòlids, amb la presència d'un lideratge que compti amb la complicitat del professorat, que estimuli la participació i la consolidació d'equips docents compromesos amb el projecte és imprescindible per garantir una escola pública que esdevingui referent de qualitat, que és el que a Esquerra Republicana volem: una escola pública que esdevingui referent de qualitat. I per tant, el sistema de provisió de docents ha de ser eficient, ha de ser modern, ha d'incloure, entre les funcions dels docents, atendre les necessitats educatives de cada alumne per afavorir l'èxit escolar i ha d'oferir totes les garanties. com li deia, per als docents aspirants, diguem-ne.

En el punt final de tramitació en què està el projecte de decret, de negociació i de concrecions sobre l'articulat, per Esquerra és important que el decret de plantilles incorpori propostes d'ampliació de l'àmbit d'aplicació de determinats articles, a més de deixar els canvis que originàriament es van incorporar en el projecte decret sobre les ZER per una nova normativa, si cal més específica, dels canvis, i a més a més, dels canvis que ja s'han introduït. Per nosaltres la participació col·lectiva d'un equip docent per posar en funcionament o consolidar equips docents i projectes no només ha de ser possible en els centres de nova creació, com preveu l'esborrany del decret, sinó

també en els centres d'especial dificultat ja creats perquè es troben en entorns en risc en la cohesió social, per exemple. I també ha d'incloure el concepte que els funcionaris puguin adquirir la condició de definitius al centre pel procediment de provisió general, com ja preveu el decret, però també pel de provisió específica, que és precisament el que es refereix als llocs de treball vinculats al desenvolupament del projecte educatiu, i si el projecte educatiu és el nucli de l'autonomia als centres, ens sembla imprescindible que això pugui ser així. O que la direcció dels centres tingui competència per proposar la continuïtat del professorat funcionari de carrera i el funcionari docent en pràctiques al centre –si reuneixen, evidentment, els requisits exigits a la plantilla docent–, a més de poder proposar, com ja proposa l'esborrany de decret, el personal interí extern al centre.

I finalment, per cobrir substitucions temporals, les direccions –i vostè hi ha fet referència a la seva intervenció– han de poder proposar aquells candidats de la borsa de substitucions que reuneixin els criteris de major mèrit i capacitat i que s'adeqüin millor a les peculiaritats del centre, hagin prestat serveis al centre o no; perquè, tot i que s'ha de tenir en consideració haver prestat serveis al centre, no ha de ser criteri preferent, com diu l'esborrany de decret, des del nostre parer, sinó que, com he dit, criteris de major mèrit, etcètera.

Deia que aquest nou escenari de decret presenta riscos que el departament ha de minimitzar i, evidentment, tots els centres hauran de fer bons projectes educatius que no es limitin a declaracions genèriques de principis i identifiquin cada comunitat escolar. Però el pitjor dels riscos, a criteri d'Esquerra Republicana, és continuar amb un model obsolet de provisió de plantilles com l'actual. Malgrat el context de retallades, malgrat les malfiances sobre l'aplicació, malgrat totes les pegues que tothom hi vulgui posar, si no és així, si no es fa, no serà mai el moment oportú de superar aquesta obsolescència, i, per tant, el moment oportú ha de ser ara si ja no ho va ser abans, i esperem que aquest decret de plantilles pugui tirar endavant, com li deia, amb totes les garanties.

Moltes gràcies, consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és un goig, no?, poder continuar desenvolupant la LEC fent possible que allò que dèiem que havia de permetre tenir la llei consensuada, doncs, ara puguem també, fins i tot en allò que afecta al Govern, poder-ho compartir. Estem parlant d'un decret del Govern, però, com que vam compartir l'esperit de la LEC i el seu text, nosaltres estem molt ben disposats a, també, poder compar-

tir amb vostès, i si podem amb una àmplia majoria a la cambra, la concreció del previst a la LEC.

Estem totalment d'acord, perquè vostè diu: «El que és segur és que és necessari.» Miri, jo li dic que sí, que, evidentment, és necessari, perquè el que costa d'entendre és que ara a vegades hi hagi col·lectius, o entitats, o –per dir-ho clar– sindicats, que hi tenen una oposició important, que qüestionin això quan, en tot cas, garantim mèrits i publicitat i, no cal dir-ho, capacitat, i, en canvi, en tot el moviment que hi ha hagut amb relació als PAC, a la provisió dels CAEP..., no hi havia gaire transparència, hem de ser-ne conscients. En vam anar aprenent tots.

Quin ha estat per nosaltres el moment oportú? Doncs a partir del moment que hem tingut la resposta jurídica en el Decret de direcció i el Decret d'autonomia. Estàvem preparats per fer-ho fa un any, però volíem tenir la tranquil·litat de no entrar en una batalla legal. Ara ja sabem que allò que havia decidit el Parlament, també els tribunals, amb relació als drets laborals i dels professors..., ens ha donat la raó, en el sentit que era coherent i s'adequava a norma.

Per tant, el moment oportú jo també estic convençuda que és ara. És ara, perquè tenim la seguretat jurídica per les qüestions laborals que tant van crear malesstar, perquè en el diàleg també ja molts sindicats han flexibilitzat la seva posició... No vol dir que estiguin disposats a signar un acord. Saben que no és gaire tradició, signar acords amb Ensenyament; però és una tradició ja vella, es veu. Però, bé, el que sí que podem dir és que hi ha hagut un gran diàleg..., i, també, lògicament, evitar que l'aplicació d'aquestes noves normes..., en lloc d'ajudar, espatllessin alguna cosa.

Jo vaig ser la primera a dir: «Escolteu, el món rural té una especificitat a banda, fem una anàlisi global, que hi hagin condicions que siguin clares per poder nomenar...» Més que nomenar, ha de quedar clar que el centre proposa. És l'Administració, que nomena..., que volem avançar en la línia de la perfilació de les places, i per tant em sembla una bona reflexió tenir present més el perfil que haver treballat o no en el centre.

Malauradament, jo el que he pogut veure és que la desconfiança no és només amb la classe política. La desconfiança és amb tots els responsables de qualsevol unitat. Perquè el temor és dir: «Utilitzaran bé els directors aquesta previsió o estarem davant d'amiguismes, de partidismes, de favors estranys...?» És clar, evidentment hem d'allunyar qualsevol ombra d'això, perquè tot professor públic té dret a accedir al lloc públic. El que passa és que ara diem: «El teu dret queda matisat pel projecte, i l'interès col·lectiu, i l'interès d'un centre, i l'interès d'un infant.»

Jo sempre poso el mateix exemple: si jo ara retorno a la funció docent, cosa que sincerament jo tinc previst –a mi m'agradaria acabar, permetin-me, la meua etapa professional tal com la vaig començar, fent de mestre, penso treballar molts anys, també ho dic–, doncs no podré anar a totes les places. Jo mateixa m'hauré limitat –jo mateixa m'hauré limitat. Però vull poder anar i demostrar amb mèrit, capacitat i publicitat que puc ocupar una plaça; jo, el diputat Mena, el diputat Ba-

lasch, tots els que som docents, i que res de la nostra condició personal hagi d'afectar la garantia de la nostra provisió.

Per tant, jo crec que aquest mecanisme de publicitat, d'intervenció, de procurar treure del decret qualsevol cosa que..., allunyi el fantasma..., que no hi pot haver una gestió transparent, escolti, la podem..., i benvingudes les propostes, i ens trobarà perfectament en aquesta sintonia.

Tenim una gran oportunitat –tenim una gran oportunitat. L'escola pública de Catalunya és rica en innovació; l'escola pública de Catalunya està compromesa amb l'èxit escolar; l'escola pública de Catalunya també veurà reforçada la formació inicial del professorat, i ha de veure modificada la provisió de llocs de treball. Si avancem en aquesta línia, com hi han avançat altres països, en quatre, cinc anys podem veure millores substancials en la qualitat dels nostres centres. I aquesta és la millor garantia que podem donar a les noves generacions.

Jo agraeixo aquesta disposició, i amb molt de gust, doncs, podem tractar les qüestions –no m'allargo, perquè entenc que se m'ha acabat el temps– relatives a les substitucions, perquè sé que podem trobar fórmules per veure en quins casos s'han de poder des del primer dia substituir, en quins casos podem esperar tres, quatre, cinc dies i en quins casos..., fa possible que l'aplicació de la norma no alteri la qualitat del centre. No és el mateix una escola d'educació especial, que una USEE, que un cicle formatiu, que una escola d'idiomes. Hem de poder, també, personalitzar, d'acord amb el centre, el mecanisme de substitució. Per tant, tant un tema com l'altre, a favor de la millora i a favor del consens educatiu que aquesta cambra ha sigut capaç de crear.

Gràcies, senyora diputada, per la disposició.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpелlació

al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 300-00059/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre la pobresa infantil i les beques menjador. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Bé, bon dia. President, consellera, diputades, diputats, aquesta és una interpелlació que l'hem presentat perquè des de fa temps creiem que hi ha un problema. I dividiré la meua intervenció en els casos particulars..., aquells informes que acrediten que no és un cas aïllat, que no són casos aïllats; en la resposta que dona el Govern, i en la proposta que fem des d'Iniciativa -

Verds Esquerra Unida, però també des del conjunt de la societat.

Miri: Escola Antaviana, a Roquetes, al barri de Roquetes. Van començar el curs 80 alumnes al menjador i se n'hi van incorporar 250 el mes de març. Saben per què? Perquè va ser a partir del març que van començar a rebre els recursos els pares que ho necessitaven. Horta-Guinardó: hi ha mares que confessen que l'únic àpat el dia que fan és a l'escola, una escola que manté l'anonimat. Al Carmel, una altra escola: el 5 per cent dels nens presenten indicis d'anar-se'n a dormir sense haver sopat; el 30 per cent no fan una dieta saludable. A barris com el Carmel han baixat les beques menjador. Saben per què? Perquè els en paguen el 50 per cent, i el pares no poden fer-se càrrec del 50 per cent restant, cosa que no passa en els barris fins ara considerats de classes mitjanes, podríem dir que a partir d'ara ja de classes mitjanes depauperades, però que encara poden pagar el 50 per cent de la beca de menjador. Hi ha un casal, al Raval, amb malnutrició, on la malnutrició crea problemes de dentadura als nens. Hi ha 170 nens en llista d'espera i 40 que estan assenyalats com a molt urgents per serveis socials, però que no hi poden accedir.

Què passa quan acaben l'escola? Miri, hi ha un barri a l'Hospitalet, el barri de la Torrassa, on la llibertat està en un casal d'infants que es diu Ítaca. Aquest casal d'infants, com vostès saben, l'any passat va rebre ajuts, i aquest mes de juliol atendrà 100 nens i nenes, no els 250 que podria atendre. El mes d'agost no saben si obriran. Saben per què? Perquè els recursos que rebien l'any passat del seu Govern enguany han desaparegut. La convocatòria extraordinària de l'ICASS enguany ha desaparegut. Sí, la llibertat, la dignitat, està en un casal d'infants. En aquest cas es diu Ítaca, al barri de la Torrassa.

Avui, el que ens trobem és que les partides extraordinàries a l'ICASS de serveis específics per atendre necessitats bàsiques i alimentació de l'any passat no hi són. Aquesta és la crua realitat. Són casos aïllats? No, i no ho són per una raó: tenim atur perllongat; prestacions d'atur que s'acaben; legislació hipotecària que afecta de valent persones i famílies desnonades; prestacions congelades en el millor dels casos, en altres casos desaparegudes, en molts casos no paguen...

I això no ho diu Iniciativa - Verds Esquerra Unida. Ho diu la Creu Roja, que en el seu darrer informe explica que va atendre l'any passat 268.974 persones, i un 42 per cent de les persones que tenien eren infants, un de cada tres en situació de vulnerabilitat. El quart estudi de l'Observatori de Vulnerabilitat diu que de cada deu famílies en situació vulnerable la majoria no poden garantir l'alimentació saludable i que quatre de cada deu no els poden garantir el menjador, el pagament parcial de la beca menjador. Càritas i Creu Roja cada dia fan més programes; *La Marató* de TV3 aconsegueix 505.000 euros, que es destinen a 500 infants durant el curs, però 500.000 euros que estan ja esgotats. No és una dèria de l'oposició, no. Josep Marquès, de Creu Roja, explica que no es poden abandonar els infants aquest estiu, i amb només 200.000 euros beneficien més de 1.000 infants.

I la realitat és que la fam no fa vacances. Mirin, no ho diem nosaltres. Els ho ha dit el síndic. I no se l'han escoltat gens, perquè l'adjunta del síndic va alertar que només el 26 per cent dels nens que viuen en un entorn de pobresa van tenir beca. Només un 26 per cent. Ho ha dit l'adjunta del síndic en matèria de menors. L'informe del 2012 sobre els drets dels infants diu que les administracions públiques no han preservat les polítiques i prestacions adreçades als infants. Els darrers mesos han desaparegut o s'han reduït les prestacions, i parla de les prestacions de caràcter universal, dels ajuts de menjador, de les beques d'estudi, de les activitats extraescolars, de l'afectació que ha tingut la disminució de la renda mínima d'inserció... Les ajudes, a més, depenen de la disponibilitat pressupostària. És a dir, tu tens un dret, però si no hi ha quartos el dret no l'exerceixes. I aquesta és la realitat, la crua realitat. És veritat: l'informe destaca en positiu que del 2006 al 2010 es van incrementar les partides, però explica que el 2011 es van retallar de forma dràstica, cosa que va afectar clarament els infants.

L'informe de la Fedaia sobre pobresa infantil del 2012 explica que l'escola és el principal suport, que hi ha problemes de malnutrició, i demana un increment de beques del servei d'acollida..., de reforçar els ajuts d'alimentació i de benestar.

L'informe d'UNICEF 2012-2013 parla de la preocupació per la minva de recursos pressupostaris, i demana un pla i recursos específics, amb prestacions per a infants a càrrec, amb beques menjador, amb ajuts escolars, amb ajuts per a activitats extraescolars, amb recursos per a infants amb discapacitats...

És a dir que facin allò que no fan i que els ajuts siguin concedits en funció i a partir d'un llindar, no en funció de qui és més pobre entre els pobres o en funció de la disponibilitat pressupostària.

El comissari de Drets Humans del Consell d'Europa, aquests mateixos que exigeixen austeritat, en aquest cas el que diuen és que la situació és alarmant. I no posen pas com a exemple el Govern de la Generalitat, no. Posen com a exemple alguns ajuntaments o altres comunitats autònomes. Ni els citen, a vostès, però el que explica, el que sí que explica, precisament, és que avui hi ha casos de malnutrició.

La resposta del Govern en aquest escenari, partint dels casos puntuals però evidenciant una situació generalitzada. La setmana passada, fa quinze dies, pregunto jo mateix al president: «Què pensen fer?» I esperava una resposta, i una resposta positiva. I diu: «Normalment hi arriben els serveis socials, a aquests casos.» I després diu: «Ara, no es pot arribar a tot arreu si no hi ha els recursos suficients i disponibles. Aquesta és la realitat.» De debò s'ho pensen? De debò s'ho creuen, que aquest país no es pot permetre donar resposta a això? Encara és més greu la resposta escrita, perquè pots pensar: «Molt bé, una resposta oral, el vam agafar desprevingut, no va respondre d'acord amb el que pensava.» Li exigim, a partir precisament de la feina que fem, de les propostes que tenim, que donin una resposta. Entre altres coses, perquè demà s'acaba l'escola i hi ha molts nens que els àpats que

se'ls garanteixen a l'escola no se'ls garanteixen a partir de dilluns. Demanem al president que respongui. I en resposta escrita, ja no oral, diu: «Dit això, voldria fer-li avinent que des del Departament d'Ensenyament s'ha previst comunicar abans d'acabar el present 2012-2013 als consells comarcals i als ajuntaments la relació d'alumnes que s'han beneficiat durant l'actual curs del tipus de beca màxima, per tal que des dels serveis socials de proximitat» —els seus— «es pugui comprovar la situació de risc alimentari.» És aquesta, la resposta d'un govern que ha de respondre, per llei i per ètica, als problemes de la gent, a la garantia d'aliments per als infants? No, és la resposta d'aquell que externalitza el problema com si el problema no anés amb ell.

Però això a nosaltres ens preocupa. És clar, això són paraules. Però quins són els fets? Els fets són duríssims. Són que vostès deuen, com vostès saben, 35 milions als consells comarcals; que la renda mínima del 2011 ara s'ha disminuït de 180 a 130 milions, no ampliables, cosa que afecta 10.000 infants —cosa que afecta 10.000 infants; que els ajuts per fills a càrrec es redueixen a la meitat, de 200 milions a 100 milions; que a les llars d'infants els recursos per alumne passen de 1.800 euros per alumne a 875, i a més desapareix la beca que prestaven. I diuen als ajuntaments: «Facin-ho vostès», com no pot ser d'una altra manera. Als contractes programa, la fitxa de suport a famílies en situació de vulnerabilitat, zero —zero.

I els ajuntaments i els alcaldes, què diuen? Doncs, mirin, els acusen d'haver abandonat les seves funcions, les seves, el Govern de la Generalitat. Hi dediquen recursos: Santa Coloma, 1,8 milions; Terrassa, hi ha dispositius a l'agost perquè hi hagi minicasals; a l'Hospitalet incrementen la partida de serveis socials un 100 per cent, en serveis educatius, un 50. Tinc un reguitzell d'ajuntaments. Li puc posar el cas del Prat, de Santa Perpètua, d'ajuntaments liderats per Convergència i Unió. Els ajuntaments responen, és clar. Però no tots. I hi ha comunitats, a més, que responen. A Andalusia s'acaba de presentar un pla extraordinari de solidaritat i garantia alimentària.

I vostès què ens proposen? Reuneixen els grups parlamentaris fa dues setmanes..., el Pacte per a la infància, i un pacte per a la infància amb què, lluny de comprometre's a incrementar els recursos, ni tan sols es comprometen a no abaixar-los. Aquesta és la resposta apropiada? Ho pensen de debò?

Doncs bé, jo li demano, senyora Rigau, consellera, que em sorprengui, i que em sorprengui amb un compromís concret. Perquè ho haurien d'haver fet fa dies, ho haurien d'haver fet al darrer consell de govern. Ho han de fer ja. I que respongui i que ens sorprengui compromentent-se i no tirant pilotes fora. És la seva responsabilitat per llei i perquè aquest país, i sobretot els nostres infants... No és que s'ho mereixin. És que per llei, precisament, vostès han de complir. I, per tant, el que li demano és un pla de govern, que m'expliqui com començaran el curs, que m'expliqui què fem a partir de dilluns i que ho expliquin ja.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té el torn per a la resposta la consellera d'Ensenyament, per un temps màxim de deu minuts.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè em demana que jo el sorprengui. Miri, a mi el que em sorprèn és que la taxa de pobresa infantil el 2009 era de 23,4, i ara, el 2011, l'última xifra que es coneix, és de 26,4. 3,3 punts. Sap què em sorprèn a mi? Que la del 2008 era 17,6, i va pujar 5,8 punts en un any, el 2009. I nosaltres preguntem: i vostès on eren? On eren? Perquè, és clar, resulta que els sorprèn molt que de 23 hàgim passat a 26, però resulta que van callar que de 17 passava a 23,4.

Senyor diputat, jo voldria fer una resposta en sentit constructiu, i li demano –li demano–, precisament per emparar aquest esperit constructiu, que si no ho ha volgut dir aquí públicament em doni després totes les dades d'aquests centres que diu que s'oposen... Perquè Antaviana..., n'ha donat el nom, i nosaltres ho hem comprovat, i hem anat a veure quina era la situació. Ara, d'aquests altres que diu que no es volen identificar..., si us plau, digui-m'ho, perquè si és veritat hi han riscos que s'han de salvar i s'ha de dir. No es pot venir aquí a dir que a tal centre i a tal barri hi ha uns nens amb una situació i no dir-te quins. Perquè el sistema pateix –els sistema pateix–, però el sistema funciona i el sistema s'ha de palanquejar i s'ha d'incrementar, evidentment. Vostè crec que és conscient que el treball conjunt que proposa el Pacte per a la infància volia posar a la seva centralitat aquest aspecte constructiu.

Però vostè diu: «Escolti, què fan vostès?» Miri, la meua situació és molt curiosa. No fa ni vint-i-quatre hores, jo estava a Madrid defensant que no podia ser que tirés endavant el Partit Popular el Reial decret de beques que tenia preparat, perquè portava la pèrdua del 52 per cent de les beques a Catalunya amb relació a l'any passat. Vostè sembla que això, que avui la premsa evidentment ho recull, després s'hi van sumar altres comunitats, fins i tot del PP..., resulta que això vostè no ho reconeix al Govern com a lluita per poder tenir tots els recursos per poder donar la resposta adequada.

Ara bé, l'atenció a la pobresa és un tema de justícia social, i no hi ha cap força política que es pugui atorgar la superprioritat moral en aquest àmbit. Cap –cap–, senyor diputat. I, per tant, li prego que posi atenció en un element: si les polítiques socials del Govern de la Generalitat no ajudessin a disminuir el risc de pobresa, la situació seria una altra. Vegem –vegem– el risc de pobresa a Catalunya. Senyor diputat, el 2006, abans de les transferències socials del pressupost de la Generalitat, el risc de pobresa era d'un 22 per cent; amb les transferències de les polítiques socials de la Generalitat, va baixar tres punts, al 19 per cent. El 2009, ja li ho dic, una xifra que li interessarà, el risc de pobresa abans de les transferències era de 23,1; amb les transferències socials va ser del 18,4. Evidentment que si comptéssim les pensions de jubilació, etcètera, partiríem d'una xifra molt més alta. Però, miri, el 2011 les

polítiques socials de tots els departaments de la Generalitat, el que és la transferència social dels nostres pressupostos, ha fet possible en el conjunt de Catalunya que del risc del 26,3, en el món..., general, eh?, de pobresa, hagi baixat a 19,1 punts.

Quines són les polítiques socials que han abaixat més el risc de pobresa? En quants punts? 2011, 7,2; 2008, 3,8; 2007, 3; 2006, 3; li ho reconec –li ho reconec–, 4,7 el 2009. Què vol dir, això? Què vol dir, això? Que quan nosaltres mirem quin és el pes dels pressupostos i mirem com pesa la política social, sabem perfectament –sabem perfectament– on és la prioritat. I això vostès no ens ho poden negar de cap manera, perquè el 2009, evidentment, el percentatge total amb relació a salut, educació i protecció social era un 68 i ara és un 71 per cent.

Vostè diu: «Jo li parlo de micros i vostè em parla de macros.» No, hem de saber d'on venim, hem de saber si hi ha una línia de fons, i, després, si vol, parlarem de les coses concretes que ha anunciat. Però hem de saber si les polítiques socials, malgrat l'escanyament econòmic i financer que té el Govern de Catalunya, són i estan prioritzades. I com es nota que estan prioritzades? Doncs, tenint en compte el risc general de pobresa que té un país, disminuint l'impacte que hi donen les pensions, restant-hi l'aportació que fa la Generalitat a través de l'autogovern, el risc de pobresa l'hem disminuït més nosaltres en aquests anys, perquè és l'absoluta prioritat.

Perquè vostè m'ha de dir..., perquè resulta que a vostè, que li agrada parlar de les xifres de beques escolars, i ara ja procuro centrar-me..., però és que, senyor diputat, això és l'INE, això no m'ho invento jo, això és l'INE, és l'Institut Nacional d'Estadística. No és ni l'Idescat. I li puc demostrar com la despesa social de la Generalitat ha evitat un 7,2 la caiguda a la pobresa de la ciutadania, i abans era d'un 3 per cent, aquest risc. És així –és així. On eren vostès quan hi havia un pressupost tan alt –tan alt– i tenien un 23 per cent de risc de pobresa? Aquell moment vostès no deien res. Ara estem en un 26 i ara resulta que som culpables de tot. Vegem què ha aportat cadascú.

Ara, miri, és veritat. Durant l'època tripartita hi va haver una injecció notable en beques de menjador. No ho hem negat mai, senyor Herrera. Mai –mai. Van passar de 56.000 a 75.000 ajuts. El que no entenem és per què el curs vinent els van abaixar a 67. Sap què va passar entre el 2009-2010 i el 2010-2011? Sap què va passar? Doncs sí. Sap com en diuen, tots els ajuntaments, d'aquestes beques? I li puc dir on van anar. En diuen les beques Montilla. Aquesta és la veritat. Les beques no s'han d'utilitzar per a campanyes que no siguin les que toquen. Perquè quan hem hagut de revisar tota l'assignació de beques, quan s'ha hagut de revisar... (*Veus de fons.*) Perdó, 75.460; baixa el següent a 67.000, i abans era 56. Quan tu preguntes: «Què ha passat aquí?» Diu: «Hi ha hagut una dotació extraordinària, col·loquialment coneguda com a tal.» Ja està. Aquells nens que se'n van beneficiar un any no se'n van poder continuar beneficiant. És que havia baixat, la pobresa, a Catalunya? No, havien passat altres coses. Ara n'hi ha 64.000... (*Veus de fons.*) Sí, sí, 64.000, i l'any que ve

n'hi haurà més. Però resulta que amb el pressupost que hi ha l'esforç és més notable havent-n'hi 64.000 que el que vostès feien amb 67.000. Evidentment, no és comparable l'esforç. I no ens hem de tirar les beques pel cap, però hem d'evitar la demagògia, com s'ha volgut fer aquí, amagant noms i dient que hi havien nens..., perquè els nens, gràcies a Déu, formen part de la unitat familiar de cada població, i no pot ésser que aquest Parlament aprovi una llei de serveis socials i no es cregui en la llei. Els serveis socials de primera instància treballen, i molt durament i molt finament, a cada municipi i a cada consell comarcal, treballen molt... (*Veus de fons.*) I els diners? Perdó, si vostès em volen retreure el retard en el finançament els haig de donar la raó, per raons financeres, i demanar disculpes. Però el que no em poden dir és que correspon a la Generalitat fer-se càrrec d'allò que els serveis socials, de manera callada, sense buscar cap protagonisme, serveixen casa per casa. I, simplement, el que hem fet ara és dir: «Sabem que sou competents, sabem que ho vigileu. Recordeu que hi ha un percentatge d'alumnes que els hem dotat amb un 75 per cent, i això vol dir que poden tenir un risc.»

Perquè, què ha passat? Per què han baixat també les peticions de beques? Claríssimament –claríssimament–, perquè a l'haver incrementat tant l'atur..., hi ha un percentatge molt alt de beca que serveix per tenir el nen mentre el pare i la mare treballen, i vostè deu comprendre que pagar sis euros cada dia de menjador, encara que tinguis una beca de tres euros, si no treballen i tens el nen a prop de casa, dina a casa –dina a casa. Aquesta és la realitat. O és que vostès no coneixen i no saben com funciona l'economia familiar?

Per tant, vostè ens pregunta: «Què volen fer?» Doncs, miri, analitzem consell comarcal per consell comarcal, i si vol li ho comentaré, la distribució..., com podem fer una cosa que estava pendent de fer, homogeneïtzant els criteris per assignació de beques; avançant en una línia que és veritat que nosaltres no havíem concretat, perquè la complementaven els ajuntaments, que era la beca del cent per cent. Nosaltres, la nostra obligació com a Administració d'ensenyament, és garantir la beca menjador, la gratuïtat del menjador, a l'alumne transportat, vostè ho sap, i ajudar a la conciliació.

Després, en aquests moments, quan nosaltres hem intentat a Madrid alliberar-los d'aquesta obligació...

La vicepresidenta primera

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

Acabo, senyora diputada; només permeti'm aquesta frase i continuaré.

Però vull que sàpiga, senyor diputat, que quan nosaltres hem intentat a Madrid modificar l'obligació que tenim de la gratuïtat total, independentment de la renda, de l'alumne transportat, el seu grup ens hi ha votat en contra. I nosaltres demanàvem poder alliberar aquests diners per a la beca social, igual que, com vos-

tès sabem, hem alliberat la beca de transportats de secundària amb l'horari compactat a la beca social.

Per tant, parlem-ne en el marc del Pacte per a la infància. Agafi la paraula del president a la seva carta...

La vicepresidenta primera

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...parlem-ne i consensuem-ho, i enterrem aquest debat, perquè no ens podem tirar anònims a la cara de suposats nens que ni vostè ni jo volem que tinguin problemes d'alimentació.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera, per un temps màxim de cinc minuts.

Joan Herrera Torres

En primer lloc, fins on arriba el retrovisor? Fins on arriba el retrovisor, perquè, a més, si en alguna cosa estan en fals és en això. Li he explicat l'informe del síndic, que valora l'increment en les polítiques socials del 2006 al 2010. Resulta, a més, que el síndic explica que no es produeixen les retallades en renda mínima d'inserció, en ajuts extraordinaris, en tot allò que he explicat.

I atenció: aquest Govern, què és el que fa? Que passin de 42 milions en beques menjador a 30..., a 27. És el que dona lliçons. Senyora Rigau, ajuntaments de tot el país, comunitats autònomes de tot l'Estat, incrementen les partides en aquesta matèria. I surten vostès a donar lliçons? Rebellin-se contra aquest Govern, diputats i diputades de Convergència i Unió, perquè hi ha coses que les podem discutir. Però això no –però això no.

I quan li dic «sorprengui'm» és perquè entenc que avui vostè hauria de sortir a dir: «Miri, dimarts aprovem un pla de mesures extraordinàries perquè als infants que no poden menjar a partir de dilluns –perquè la fam no fa vacances– els garanteixin un pla.» I ni això? –i ni això? I surt a donar lliçons! És que no ho entenc. No, francament no ho entenc.

Començo, per tant, feta aquesta primera relació, amb la resposta. Miri, del 2006 al 2010 s'incrementen les partides. A partir d'aleshores, es disminueixen. I al que sortim és a demanar-li que el que facin és aprovar un pla urgent que es posi en marxa a partir de dilluns. Primera mesura.

Segona mesura: que les beques menjador siguin il·limitades, en funció de les famílies que ho necessiten. Perquè el país s'ho pot permetre; s'ho pot permetre si estableix prioritats, és clar: si no hi ha prioritats, si abans és la Fórmula 1 o les escoles d'elit, no, clar. Així, tenim els gerents que tenim. Però un govern prioritza, i la prioritització vol dir realment aconseguir precisament els recursos suficients.

Per tant, li demanem la convocatòria urgent de subvencions destinada a beques –places de colònies, de casals, de campaments– per a aquest estiu: perquè, al final, el 2013, l'estiu del 2013 és un estiu com qualsevol altre per a molts infants, i si a aquests infants no se'ls garanteixen els tres àpats, com els garanteixen altres parts de l'Estat, i se'ls garanteix el lleure, és que el Govern no està a l'alçada; i un pla de xoc de garantia alimentària per a les escoles per al curs 2013-2014. I els demanàrem, a més, que atenguessin a lleis com les que hem plantejat des del grup parlamentari, la Llei de mínim vital, que el que garanteixi precisament és els tres àpats, entre altres qüestions.

La pregunta que ens hem de fer és: i per què no ho fan?, perquè això s'ho podrien permetre. Jo els ho confesso: quan el president va anunciar la convocatòria del pla de govern, vaig pensar: ho presentarà. Perquè és fàcil, perquè ho poden fer. I per què no ho fan? Saben per què no ho fan? Perquè el que pretenen és externalitzar: que ho facin altres, que ho facin els ajuntaments; que ho faci «la Caixa», no?, aquest anunci que ara veiem cada dia. A mi, si em permet l'expressió, em fa empenyar, perquè la mateixa Caixa és la que protagonitza –no només «la Caixa», però també altres– els desnonaments que porten moltes famílies a una situació d'extrema vulnerabilitat, no? Però la pregunta és: per què no ho fan? Doncs perquè pretenen externalitzar: que ho facin altres.

Miri, el seu Govern diuen alguns que té una pedra a la sabata. Jo crec que la té: la corrupció. Sí, la corrupció, sobre la qual no donen resposta. N'hi ha alguns que creuen que només és aquesta. Alguns dels que li donen suport creuen, internament i en converses, que aquesta és l'única pedra a la sabata que tenen. Jo dic als grups que donen suport al Govern, inclòs el grup de Convergència i Unió: «A vegades té una altra pedra a la sabata: la falta de sensibilitat social.» Sí, perquè miri, no és tan difícil –no és tan difícil. Poden dir que no amb el cap, però la realitat és que altres governs el que farien és donar resposta a aquesta situació. Escoltin, vostès creuen que un govern mínimament normal no aprovaria un pla extraordinari, precisament –un pla extraordinari–, perquè a partir de dilluns als nens que se'ls garanteixen els àpats a l'escola se'ls garanteixin ara els casals d'estiu? Jo crec que sí.

Governar és establir prioritats. (*Veus de fons.*) Escoltin bé –establir prioritats–, que vostès han dit coses molt més bèsties per coses molt més petites. Governar és establir prioritats, i avui establir prioritats és entendre que aquest país és una societat. Una societat és un conjunt d'individus que donen solucions col·lectives, compartides, i el principal actor de la societat és el Govern –el Govern–, un dels principals. Aquest país no es pot permetre, no pot garantir, els tres àpats a tots els infants? Sí. Hi ha una situació d'urgència? Sí, i ho saben, a més; prou que ho saben. Les escoles que he explicat..., l'escola Antaviana, que jo he visitat –és més, l'escola on jo anava de petit, al barri de Roquetes–, és una escola que el seu director explica que hi han nens que s'han desmaiat, fa un temps, i que les beques van arribar al mes de març, i que fins al mes de març no tots els nens amb dret van poder-hi acce-

dir; i ara sí, s'ha arreglat. I les altres escoles que expli- co les hem visitat, i ho expliquen, i n'hi ha algunes que no volen fer públic el nom; però li ho diré, no tinc cap problema.

Ara bé, senyora Rigau, el problema de fons és que aquí –de fons, de fons– el que ens juguem és la dignitat d'un país. Perquè la dignitat d'un país (*veus de fons*) –perdoni–..., la dignitat d'un país te la jugues amb garantir els tres àpats dels seus infants. I la dignitat d'un país se la juga el Govern, i si el Govern no dóna respostes dignes, doncs no és prou digne; és així.

Per tant, jo el que li demano és, avui...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, ha superat el seu temps.

Joan Herrera Torres

...el dimarts vinent, si volen –el dimarts vinent, si volen– presentin el pla; urgent. I el curs vinent, el canvi de criteri. I llavors no serà necessària la moció. Per això li dic que em sorprengui, però no em sorprengui com sempre sorprèn vostè...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Joan Herrera Torres

...sorprengui'm donant una resposta.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per a la rèplica té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Certament –senyora presidenta, gràcies–, senyor diputat: sí, que l'he sorprès, ja ho veig, perquè li he pogut demostrar que amb prioritat –no amb recursos, amb prioritat–, amb percentatges –amb percentatges i prioritats–, la lluita contra la pobresa podíem explicar-la i objectivar-la –i objectivar-la. Perquè miri, la dignitat d'un país sap de què depèn, també, i bàsicament? De la dignitat dels governs i de les polítiques d'oposició. Aquí sí, que hi recau també la dignitat. I vostè revisi: revisi, si us plau, ja que dóna tantes lliçons..., aquestes lliçons de sensibilitat que dóna... Perquè jo li haig de preguntar: on eren l'estiu de fa tres anys –on eren l'estiu de fa tres anys–, que havíem passat d'un 18 a un 23? On eren? Sap per què no van fer res, vostès, aquell estiu? Perquè suposo que confiaven en els serveis socials de les poblacions. Com poden –com poden, com poden– desconnectar les polítiques dels serveis socials de les polítiques del Govern de la Generalitat?

Com poden desconnectar les polítiques del primer nivell de les del segon, de les d'especialitat?

Per què aprovem, aquest Parlament, tres nivells de competències amb obligacions en matèria social? Perquè, a més proximitat, més resposta; i, segons la tipologia de la necessitat, és la Llei de serveis socials. Nosaltres hi creiem; jo ja veig que vostès, no. Potser és perquè vostès n'han parlat molt quan han estat als ajuntaments, però potser no n'han fet tant com n'han parlat.

Ara bé, parlem dels tres àpats al dia que Andalusia garanteix; el que vostès diuen que garanteix. Molt bé. Al conjunt de l'alimentació, hi destinem més diners Catalunya per alumne. Pregunti..., el preu menjador, i pregunti. En podem parlar, no hi tinc cap inconvenient; ara, quan diguem «tres àpats» sapiguem què és. Que als nens... I segurament allà..., allà, que no tenen la voluntarietat social, que no tenen els bancs dels aliments, que no deuen tenir la xarxa social que tenim nosaltres, ni la vida associativa, deuen necessitar més aquesta estructura. Una bossa –ho dic amb tot el respecte– amb un *bollo*, diu, i un embotit envasat –una làmina d'embotit envasat–, una *madalena* i un *zumo*. Si d'això vostè en diu «tres plats», jo no. Si vostè d'això en diu «tres àpats», jo no. (*Remor de veus.*) Ara, si nosaltres arribem a la conclusió de cara a setembre..., hi hem de posar a treballar... (*persisteix la remor de veus*), i jo em proposo..., i en parlem...

La vicepresidenta primera

Consellera, un moment, si us plau. Si us plau...

La consellera d'Ensenyament

...que a tot alumne que necessita beca al 100 per cent l'escola també li ofereixi un berenar, cap problema –cap problema–, si els serveis socials..., ho fem de manera coordinada, igual que ha fet l'Ajuntament de Barcelona de manera coordinada.

I alerta, quan els centres diuen: «Tinc 3.000 noms que hi pot haver un problema», es concreta en 700. Qui ha baixat de 3.000 a 700? Els serveis socials. Què ha fet l'ajuntament? Hi ha actuat, a l'escola i a la família. Perquè els nens no són de l'escola: són de les famílies, i el que hem de garantir és que no hi hagi pobresa familiar, i ajudar-los a l'escola, ajudar-los als centres oberts, (*veus de fons*) ajudar-los..., tota la política familiar. A partir d'aquí –a partir d'aquí– jo procuraré..., encara confio que vostè pugui i puguem trobar uns punts a compartir. Per exemple, incrementar... Per exemple, vostè està d'acord a prioritzar les beques menjador de necessitat social per sobre els ajuts de menjador per qüestions de distància geogràfica? Hi estan d'acord? Posem-ho a la moció, parlem-ne, perquè a Madrid ens han votat que no. Provem-ho. Que nosaltres puguem dir a tots els consells comarcals i ajuntaments que el Parlament ha prioritzat això, i excepcionalment ho farem.

Incrementem fins al 100 per cent el percentatge de beca menjador que es pot atorgar en els casos de necessitat severa: arribàvem al 75, arribarem al 100 per cent;

li ho proposo. Homogeneïtzem el procés de concessió de beques per part dels consells comarcals. Disparitat de criteris? Homogeneïtzem. Hi estem d'acord? Estic disposada a compartir-los amb tots vostès. Treball conjunt amb Creu Roja i Càritas, i els centres educatius. Creu Roja i Càritas hi treballen, i hi treballen coordinadament. El que passa és que cada vegada que ve Càritas i Creu Roja a la conselleria i diem: «Aquest centre, aquest i aquest s'han de poder prioritzar, aneu-hi directament perquè els serveis socials ja ho saben», etcètera, no posem un anunci, perquè hi ha pudor, també. Perquè els temes de justícia social necessiten respecte, i no utilització.

Priorització dels pagaments dels consells comarcals? Totalment d'acord –totalment d'acord. Continuem avançant amb l'IVA al menjador. Podem fer un acord perquè en aquest país no tinguem el menjador més car..., siguem el segon menjador més car de tot l'Estat? Podem trobar un acord d'equilibri entre alimentació i l'atenció? Trobem aquest equilibri? Parlem-ne? Podríem arribar a més alumnes? Per què hem fet modificacions a vegades d'horari? Per poder beneficiar. Reforcem el tema de l'IVA del 21 per cent per abaratir el cost i puguem declarar com a servei educatiu, emparats en la directiva europea, que puguem abaixar el preu del menjador, i arribarem a molta més gent? Nosaltres incrementarem, evidentment, la dotació –incrementarem la dotació–, és clar que sí; però ho farem en el moment oportú, i no ho farem com a banderola. Sí senyor: nosaltres ara, al setembre, quan tinguem totes les xifres i l'actualització de beques –que unes són reversibles i d'altres no–, tornarem a fer la priorització. Sí, reversibles.

La vicepresidenta primera

Senyora consellera, ha esgotat el temps.

La consellera d'Ensenyament

Doncs miri, a vegades hi ha gent que, malgrat tot, troba feina i li canvia la situació severa, i això s'ha de vigilar i s'ha de potenciar. Estic convençuda que amb aquests punts que li he dit, senyor Herrera, podem trobar un acord. Increment, homogeneïtzació de criteris, complements en els casos de severitat, però estic convençuda que si jo dono un embotit embolicat en plàstic, ningú hi reconeixerà tres àpats, en això.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora consellera.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 302-00048/10)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives del sector turístic, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-la té la pa-

raula, per un temps màxim de cinc minuts, l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé, moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, en primer lloc volia començar traslladant, en nom del meu grup i crec que de tot el Parlament, el suport a la gent de la Vall d'Aran per aquests dies que estan passant amb aquests grans problemes pel tema dels aiguats, i demanar també instar el Govern que intenti, amb la màxima celeritat, estar a l'alçada per intentar donar resposta a unes grans necessitats que en aquests moments té tota la població.

Bé, aquesta moció que presenta el nostre grup ve fruit de la interpellació que va presentar a l'anterior plenari. Ja vaig dir en aquell moment que era una moció amb ganes de buscar consensos i propiciar el debat. Va quedar molt clar quina és la importància que té el sector turístic per al nostre model econòmic, va quedar molt clar el pes que té en el PIB i el pes que té en l'ocupació de llocs de treball, i també el que genera a nivell de despesa, que va quedar molt clar que va ser al voltant de 37 milions d'euros diaris de despesa directa i indirecta del sector en ares de la nostra economia.

Sabem tots també que la crisi econòmica comporta canvis en els hàbits de consum, i també nous destins, i això fa evident que hem de ser capaços d'avançar cap a posar al dia la nostra estratègia turística i, per tant, donar resposta a les noves necessitats de demanda. Per tant, cal tenir present el creixement de la demanda de productes a mida i la creixent sensibilitat i interès per la natura. Cal apostar per la diversificació de l'oferta; aquest fet permet una major elasticitat en èpoques de dificultat. Oferir qualitat i bona relació qualitat-preu; la nostra competitivitat no pot ser només a preus baixos o a costos laborals baixos, la nostra competitivitat ha de ser, diguéssim, apostar per un valor afegit, per tant, que implica la innovació, la formació i, sobretot, el coneixement en aquest sector, per tant, lluny de les propostes que fa, sobretot, el Fons Monetari Internacional, que hem vist que ahir deia..., malgrat que va reconèixer fa uns dies la seva pèssima gestió en el tema de Grècia, s'atreveix a receptar baixades salarials i acomiadaments més fàcils, quan el que hauria de fer és propiciar, segurament, polítiques de creixement econòmic i, sobretot, actuar en el que és la innovació i la millora permanent. Cal seguir avançant en polítiques de màrqueting i promoció i, sobretot –sobretot–, cal integrar en el turisme les polítiques econòmiques, socials, culturals, ambientals i urbanístiques. El turisme va molt més enllà d'una simple gestió de sol i platja. Entenem el nostre grup que el turisme és una gestió integral.

Per tant, la nostra moció el que pretén és, bàsicament, sis grans objectius. Primer: propiciar la informació i l'avaluació, i per això als punts número 1 i 2 parlen d'explicar i analitzar com ha funcionat el Pla estratègic 2005-2010 i quins són els objectius del nou pla aprovat pel Govern. Per això parlem d'informació i avaluació. Un segon punt, un segon objectiu, parla

dels mecanismes de suport a la sostenibilitat i la millora de la competitivitat. I per això el punt número 3 de la moció parla de recursos suficients i adequats, precisament per activar aquests plans de màrqueting i estratègics per la innovació, per les noves tecnologies, per la simplificació administrativa; en definitiva, per ajudar a la millora de la competitivitat dels establiments.

Un tercer objectiu era el compromís de seguir avançant cap a un model turístic sostenible a partir de la cultura, el paisatge, el territori i, per tant, incentivar aquells elements que fan de la nostra oferta que sigui diferent, que això és el que parla el punt número 4. Un quart objectiu era buscar el manteniment del debat i la participació del sector, i per això també deien que calia convocar el consell de la Taula de Turisme, i aquí feia referència al punt número 5. Un cinquè objectiu, també important, que era afrontar el que anomenem el finançament dels ajuntaments, els municipis del sector que s'anomenen «municipis turístics»; per tant, també contemplava la voluntat que a la reforma de les hisendes locals també es contempli un finançament específic addicional per a aquests municipis.

I per últim, un sisè objectiu i no menys important era el compromís d'assegurar la protecció del territori i el paisatge, elements que per nosaltres són un element estratègic de futur, i per això plantejàvem la necessitat de mantenir sense canvis substancials els plans directors costaners i també aprofundir en el planejament urbanístic en la línia de la protecció del territori. I també, evidentment, doncs, instar el Govern que estudiï la nova llei de modificació de la Llei de costes 2/2013, perquè entenem que hi ha indicis que no s'ajusta a la Constitució, per temes no només de la Constitució sinó també per temes competencials.

Per tant, aquest era l'objectiu de la moció. Jo vull agrair les esmenes que tots els grups han presentat i, en tot cas, a la segona part diré exactament com ha quedat aquesta moció amb l'objectiu de consens i de suma de moltes esmenes que hem acceptat.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, per defensar-les, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Hortènsia Grau, per un temps límit de cinc minuts.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Agrair l'oportunitat al diputat Juli Fernandez, d'aquesta moció –interpellació i moció– en un moment en què el país està davant d'un projecte com és el Barcelona World, que ens planteja quin model turístic volem per a aquest país, i en un moment en què ens deien ahir que es presentaria un portal de transparència, i que en aquest projecte, justament, se'ns està negant la transparència i l'accés a la informació. Se'ns han denegat les compareixences, estem esperant la compareixença del conseller Mas-Colell,

i ens estranya perquè, tal com deia el conseller Puig en la interpellació, diu que les polítiques de turisme estructurin no només el nostre sector econòmic sinó el nostre projecte de país. Per tant, si aquestes polítiques estructurin el nostre projecte de país, jo voldria saber si Barcelona World és el model turístic que proposa, d'això, de casinos de luxe, és el tancat, és el nostre projecte de país.

Fet aquesta aclariment, dir-li que també ens sap greu perquè la moció, tot i la seva oportunitat, en el punt important, que creiem que és el de l'ecotaxa i la destinació de l'ecotaxa, nosaltres havíem fet una esmena que modificava aquesta destinació de l'ecotaxa en el sentit –o de l'impost turístic, no?– de crear un fons que no només anés a aquesta promoció, com vostè l'entenen: 11 milions, recursos i productes turístics que no sabem, no han definit, però 6,5 milions a infraestructures com estacions d'esquí, fórmula 1 i operadors aeris. Això és el que volen promocionar. Nosaltres creiem que la millor promoció turística d'un país és que les platges estiguin netes, que el seu entorn natural estigui protegit, que la cultura estigui promocionada i protegida i que hi hagi tota aquesta conservació del patrimoni natural, social, que al final són els recursos pels quals ve el turista. És a dir, un país net, endreçat, que funcioni. I veiem que, tot i que en la seves declaracions, conseller Puig, vostè ja deia que dedicarien una part de la taxa al turisme, a promoció del turisme sostenible, després no ho hem vist per enlloc. El que veiem és productes.

I una altra qüestió –una altra qüestió, conseller–, no entenem la diferència de tracte de municipis turístics. No entenem que el 30 per cent d'aquesta taxa vagi a ajuntaments, excepte la Vall d'Aran i Barcelona, que tenen un tracte especial. M'estranya que el senyor Juli Fernandez això no li ho hagi qüestionat en tant que alcalde de Palafrugell. Miri, els municipis turístics pateixen un problema de finançament grossíssim, perquè suporten augments de població tres o quatre vegades... Jo visc a Cambrils, li ho puc dir, i bé, suposo que el diputat també. I, per tant, aquesta era una oportunitat perquè aquest fons, els diners d'aquest fons poguessin anar a aquests municipis per finançar tota una sèrie, no només de productes i campanyes, sinó altres qüestions que són les que nosaltres li proposàvem amb l'esmena.

Per últim, una altra oportunitat perduda. El punt 4; el punt 4 que no ens han acceptat, i en què nosaltres ens abstindrem, en què parla de model, en què parlen de model i sempre parlem, fem un discurs que acaba quedant buit. Avançar amb un turisme sostenible, i al mateix temps estem plantejant un model com el Barcelona World, que és un model turístic de *ressort*, un model de luxe, en el qual sembla, pel que va contestar ahir el conseller Mas-Colell, que del que es tracta és d'omplir els avions intercontinentals de xinesos perquè vinguin a gastar en els *ressorts*, en aquests *value retails* de luxe, que hi haurà un *outlet shopping* de luxe, que hi haurà un casino que, a més, per a escàndol dels botiguers, dels comerciants, dels hotelers, tindrà un tractament fiscal, el joc, diferent a la resta, a la resta d'operadors turístics. Però, aquí tenim la doble mo-

ral, la doble moral que funciona en el país i que es veu que funciona. Aquí tothom arrufa el nas, el senyor Junqueras arrufa el nas, diu que no li agrada, que ell això del joc, això de l'impost turístic, que li redueixen, no li agrada, però que ja veurem. Al senyor Duran, és clar, la seva moral cristiana, tampoc li deu agradar això que al joc se li rebaixin els impostos. Fins i tot el senyor Mas-Colell diu que no li agrada, però que no li queda un altre remei. A veure, a mi això ja em sembla una mica de burla, perquè si no ens agrada a ningú, si creiem que aquest no és el model de país per on hem d'anar, potser hauríem de modificar-ho.

Per tant, jo, aquí, el problema que veig és que en un moment «apretat» sembla que qualsevol inversió es pugui justificar pel moment de crisi econòmica, i el que passa és que això ens pot deixar una empremta en el territori que després serà molt difícil d'arreglar, per tant, crec que una oportunitat perduda per haver afrontat aquest debat turístic, sobre quin model turístic en profunditat. Perquè, miri, si volem competir amb Madrid...

La presidenta

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

...si volem competir –ja acabo, presidenta–, si volem competir amb l'Eurovegas, tenim suficients actius en aquest país per competir. Tenim actius, tenim..., som l'Ebre, reserva de la biosfera, el Priorat, la Costa Daurada, la Costa Brava... El que hem de fer és cuidar aquest entorn... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta; senyores i senyors diputats: vagi per davant, primer, que el nostre grup parlamentari també s'uneix, realment, al suport a tota la gent de la Vall d'Aran per aquesta situació que el temps comporta i que paga aquestes factures. Però també en aquest Parlament no hem sentit –també–, i nosaltres ens volem afegir al Pallars Sobirà. Ho dic, realment, per les relacions que tinc amb el Pallars Sobirà. Em considero pallarès, per tant, aquí hem sigut molt reiteratius amb la Vall d'Aran, que ja em sembla bé, però jo voldria –i el nostre grup– fer-ho extensiu al Pallars Sobirà.

Avui ens presenta una moció, fruit d'una interpellació, el senyor Juli, i bé, va ser una interpellació d'aquestes de les més *light* que es poden veure al Parlament. I la prova de tot això és que quan es presenta una interpellació com la que ha presentat el diputat del Partit Socialista i el conseller queda totalment content i li diu encara: «M'ha agradat molt la seua interpellació, i compti que arribarem a acords», vol dir que es donen

per benvinguts els dos, i es donen per plaer de poder dir: «Escolti'm, és una interpellació que, a fi de comptes, no ha comportat el rovell de l'ou.»

Miri, senyor diputat, nosaltres pensàvem que aquesta interpellació portaria temes més importants. Alguns la senyora Grau ja els ha dit. Nosaltres pensàvem que vostè anava a fer una interpellació que tindria una incidència amb el que és l'impost turístic, aquest impost turístic, que no taxa turística, i obriria una mica el meló de per què, per exemple, el Pallars, que abans n'he fet menció, ha de pagar un impost turístic que no repercuteix als seus municipis sinó que repercuteix en unes altres qüestions. Quines qüestions són? Possiblement, la que el diputat del Partit Socialista no ha volgut parlar. Els dèficits de les grans infraestructures turístiques que té Catalunya i que sí, realment, el turisme a Catalunya ha anat bé i el turisme és un dels sectors que millor suporta la crisi, què és el que ha passat, que quan va arribar el Govern de Convergència i Unió van deixar trinxat per complet i endeutat per complet tot el que són les grans infraestructures turístiques a Catalunya. Perquè, a fi de comptes, aquest impost on va a parar és a pagar –a pagar– aquests dèficits que tenen aquestes infraestructures, com és fórmula 1, com pot ser, realment, el que són pistes d'esquí, i com poden ser unes altres. I això ja tindrem temps, senyor conseller, de poder demostrar-li-ho, perquè, a vegades, al seu departament o al departament anterior, algun document se li va colar en el qual venia a dir on anaven a parar aquests impostos turístics.

Per tant, vull dir que és una interpellació, i fruit d'aquesta interpellació, una moció totalment assumible, però ens hauria agradat molt més que, aquesta moció, s'hagués mantingut l'original d'aquesta. Quan dic l'original d'aquesta és aquesta moció en la qual es parlava de recursos econòmics, es parlava, realment, de dates de pagament, es parlava realment de finançament i es parlava de diners. Ara bé, el diputat del Partit Socialista ha cregut més oportú arribar a un acord amb Esquerra Republicana de Catalunya per pal·liar aquestes partides econòmiques i així salvar la cara, un cop més, a Convergència i Unió. I aquest és el motiu, no és un altre motiu, perquè li ho torno a dir: la moció inicial parlava de partides pressupostàries, parlava de dates, parlava de garantir el que és poder finançar el pla estratègic i el pla de màrqueting del turisme a Catalunya. Doncs, bé, això ja no apareix en aquesta nova formulació de moció, que ha canviat per complet, i volia dir que aquest treball de talp que a vegades fa Esquerra Republicana de Catalunya per poder evitar que ho passi malament el partit del Govern... Per tant, ens hauria agradat més l'altra. Però, bé, vostès han volgut seguir aquest camí, doncs nosaltres també, vull dir que amb aquesta difusió total d'aquesta moció, doncs, nosaltres tampoc ho veiem malament, i el nostre vot serà favorable amb l'excepció, evidentment, de l'últim punt.

També li haig de dir que referent..., quan es parlava de partides pressupostàries a la moció inicial, és lògic que tampoc es pogués portar endavant, perquè vostè i nosaltres, les esmenes que li vam fer, senyor diputat, anaven encaminades que es compleixin els pressu-

postos, es presentessin els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que encara no s'han presentat. I no s'han presentat aquests pressupostos i ens estranya, realment, que es pugui garantir d'alguna manera que el pla estratègic o el pla de màrqueting puguin tindre una partida pressupostària per tirar-ho endavant.

Per tant, ja li ho dic: nosaltres, amb aquesta moció *light* nosaltres votarem a favor, amb l'excepció de l'últim punt de l'ordre del dia, i ens agradaria molt que el Grup del Partit Socialista de Catalunya no es contaminés, també, a l'oposició, del que és el lideratge de la política catalana d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bueno, es innegable la importancia del sector turístico en Cataluña, que, como ya se ha dicho, pues, abarca aproximadamente el 15 por ciento del empleo, y aproximadamente representa el 12 por ciento del PIB de Cataluña; por tanto, es un sector absolutamente irrenunciable, y para todos tiene que ser un orgullo que tanto Barcelona, como Cataluña, como el resto de España, pues sean uno de los principales destinos turísticos a nivel mundial. Pero no podemos quedarnos ahí y no podemos bajar la guardia porque, como bien se ha comentado antes, la crisis está afectando al turismo, sobre todo en que están surgiendo nuevos destinos, en que las demandas turísticas están cambiando muy rápidamente y nosotros tenemos que ser capaces de darle respuesta a estas circunstancias. Por tanto, tenemos que mantener y mejorar nuestra posición turística a nivel mundial, y eso requiere trabajar algunos aspectos.

Uno de ellos, ustedes, en el plan estratégico que presentaron el otro día, bien lo recuerdan y bien lo reflejan, que es mejorar la coordinación entre las diferentes administraciones que trabajan en el turismo. Ustedes lo decían, ¿no?, dicen: «Hay una competencia competencial entre diferentes administraciones públicas que genera duplicidades e ineficiencias en el sector turístico.» Bueno, esto no es propio únicamente del sector turístico, esto es un mal endémico de Cataluña y del resto de España, pero, bueno, no está de más recordar que hay que mejorar la coordinación y la eficiencia de todas las entidades que intervienen en el sector turístico, y también, por qué no, buscar sinergias y buscar coordinación con el resto de entidades turísticas a nivel español. Lo digo porque leyendo su plan estratégico parece que Cataluña está flotando en una isla y parece que no forma parte de uno de los principales países de atracción turística del mundo, que es España.

Aparte de la coordinación hay también que diversificar nuestra oferta; hay que apostar por la desestacio-

nalització de la demanda, que poc a poc lo vamos consiguiendo, pero hay que incidir en ello; por supuesto, aumentar la calidad y la excelencia de la oferta turística, y eso supone buscar valores añadidos a nuestra oferta respecto a otros destinos turísticos, pero también garantizar que los ayuntamientos con un claro peso turístico puedan prestar mejores servicios a los ciudadanos. También la profesionalización del sector; no podemos olvidar que en la formación profesional, por ejemplo, se debe incidir en aspectos como los idiomas, como las nuevas tecnologías, como el tema de la gastronomía, etcétera, porque eso sin duda repercutirá en una mejor oferta y en una mejor excelencia del sector. Y también la prospección y puesta en valor de todos los recursos susceptibles de ser explotados turísticamente, por ejemplo, también los recursos naturales, que no nos podemos olvidar de ellos, los artísticos, los patrimoniales, los culturales, etcétera, y esto tiene mucho que ver con cuál es el modelo que nosotros queremos de turismo en Cataluña.

Yo creo que en muchas de las cosas, entre las diferentes fuerzas parlamentarias podríamos llegar a un consenso, y creo que eso va a poner de manifiesto la moción del Partido Socialista, que, si bien es una moción *light*, pues sí que ha tenido, yo creo que tendrá un gran consenso. Lo que pasa es que las líneas estratégicas del turismo, ustedes, las están manifestando sus planes estratégicos, ¿eh? El plan estratégico. El otro día hicieron una presentación en la prensa, como a ustedes les gusta presentar las cosas, ¿eh?, en la prensa y no ante el Parlament, que, como bien dice Jordi Cañas, los diputados de Ciutadans nos estamos pensando si sacarnos la acreditación de periodistas del Parlament para ser los primeros en enterarnos de todo. Pero, bueno, igualmente hay ciertas contradicciones entre el plan estratégico que ustedes presentaron el otro día y el plan de marketing que ya existía del año 2013 al 2015.

A nosotros lo que nos importa es que nos expliquen qué es lo que van hacer ustedes en el sector turístico, cuáles son sus prioridades, y que nos expliquen cosas concretas, como la llamada tasa turística, cuánto se ha recaudado, cómo se está implantando, qué van a hacer ustedes con la tasa turística, porque también van surgiendo noticias en la prensa de cuáles son las posibilidades de aplicación de lo recaudado, ¿no? Que si traducción en las comisarías, que si Ryanair... A nosotros nos gustaría que ustedes nos expliquen a los parlamentarios, a los representantes de los ciudadanos, qué van a hacer con lo recaudado en la tasa turística, y también, por cierto, que se revisen algunos supuestos de este impuesto que, realmente, son mejorables. Y, por tanto, aparte de que nos digan qué es lo que van hacer nos tienen que decir cuánto se van a gastar, ponerle números, y, por supuesto, reiteramos en que a ver si ustedes, cuando lo tengan a bien, presentan un presupuesto y así podemos debatir, concretamente, de cuánto ustedes van a invertir en el sector turístico y, concretamente, en qué medidas.

Por tanto, votaremos a favor la mayor parte de los puntos de esta moción presentada por el Partido Socialista, y antes Ciutadans, sin duda, queremos dejar

claro que nuestra apuesta es por un turismo de calidad, un turismo sostenible, diversificado, y también que sea motor de otros sectores económicos en Cataluña y en el resto de España y, sobre todo, que genere empleo de calidad y riqueza.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Tenim entre mans una moció sobre les perspectives del sector del turisme a casa nostra, un sector, el turístic, que ha evolucionat en els darrers anys fins esdevenir una indústria de primer ordre. Actualment, com bé ens ha recordat la diputada Arriadas, l'activitat turística del nostre país suposa el 12 per cent del producte interior brut català i genera una ocupació del 14 per cent. Per tant, com he dit, es tracta d'un sector de gran magnitud a casa nostra.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya ens sentim coresponsables de les polítiques de turisme que s'han desenvolupat a casa nostra durant l'última dècada, però, malauradament, la crisi econòmica i l'espòli fiscal han aturat la línia de polítiques engegada. Un exemple molt clar ha estat la paralització de tota l'activitat relacionada amb la creació de producte que es duia a terme des de la Subdirecció General de Programació Turística. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que el nostre país ha de reactivar la capacitat productiva del sector turístic i consolidar-se com una destinació capdavantera a Europa i a la Mediterrània. El nostre país es troba en condicions d'exercir un lideratge en matèria de desenvolupament turístic basat en la planificació del coneixement, la qualitat i la diversitat de productes i destinacions que facin de la innovació i la sostenibilitat els seus eixos motors.

Dit això, compartim la moció que ens planteja el Partit dels Socialistes de Catalunya. En aquest sentit, hem estat presentant les nostres esmenes amb voluntat sempre de millorar el text inicial i agraïm la voluntat de transaccionar i d'arribar a acords que hi ha hagut, i creiem que, pràcticament, entre tots hem acabat realitzant i generant una moció que serà pràcticament de consens i que, per tant, nosaltres votarem favorablement en tots els seus punts.

Sobre la moció, estem d'acord que cal avaluar i revisar la implantació de l'impost sobre les estades en establiments turístics. Creiem que quan faci un any de la seva implantació, la propera tardor, serà el moment idoni per fer balanç del seu funcionament i corregir aquelles disfuncions que s'hagin pogut generar; creiem que l'objectiu, compartit entre tots, és que aquest impost ens pugui servir per finançar l'activitat de promoció turística del nostre país; compartim que cal establir els mecanismes de suport i els recursos necessaris per al sosteniment del sector i poder garantir així

l'aplicació del Pla estratègic de turisme i del Pla de màrqueting de turisme 2013-2016.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que és imprescindible seguir potenciant la marca Catalunya com a destinació turística de primera magnitud, que es distingeix per la qualitat i la multiplicitat d'ofertes i paisatges i un dels grans actius de la qual és la seva cultura, que la singularitza i la fa única. En aquest sentit, creiem que és important reemprendre el programa d'actuacions per tal que els visitants, durant la seva estada a Catalunya, percebin la realitat del país i creiem que cal donar suport a la creació i desenvolupament i la promoció dels productes i serveis turístics basats en els principis de sostenibilitat, econòmic, social i ambiental recomanats per l'Organització Mundial del Turisme.

També creiem que és important tenir en compte el turisme familiar i el turisme de reunions i de negocis. Creiem que és un sector important que ens aportarà un volum de visites i de generació de dinamisme econòmic molt important i, a més, creiem que serà clau per potenciar diverses zones i ciutats del país més enllà de la ciutat de Barcelona. D'altra banda, creiem que és important seguir treballant per la internacionalització de l'activitat turística de casa nostra mitjançant la col·laboració entre l'àmbit privat i el sector públic i aprofitant el conjunt de delegacions exteriors de la Generalitat per captar nous mercats i nous fluxos turístics, preferentment en països emergents. Cal que ens preparem com a país per fer front, per rebre el turisme asiàtic, per les característiques especials que té aquest col·lectiu.

I ja per acabar m'agradaria, doncs, incidir en el fet que estem totalment d'acord amb el Partit dels Socialistes de Catalunya que cal preservar el nostre litoral. En el moment de crisi com l'actual creiem que la protecció del litoral català és essencial des de moltes perspectives; des de la perspectiva social, mediambiental, i també des de la perspectiva econòmica, i creiem que cal iniciar immediatament els tràmits necessaris per interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 2/2013, de 29 de maig, de protecció i ús sostenible del litoral i de modificació de la Llei 22/88, de 28 de juliol, de costes, per garantir i blindar les competències urbanístiques de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc m'agradaria fer, com no pot ser d'una altra manera, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donar el màxim suport a la gent de la Vall d'Aran, dels Pallars i de l'Alta Ribagorça, i sobretot el seu sector turístic, que aquests dies ha patit en gran mesura els aiguats. Jo penso que tots els cata-

lans, en la mesura que ens sigui possible, ens hauríem de replantejar també donar un cop de mà a aquest sector turístic perquè pugui tirar endavant. I, senyor diputat, el Govern està fent tot el que és possible i molt més per estar al costat de la gent dels Pirineus.

Bé, doncs, entrem en el tema de la moció. Senyores i senyors diputats, com dèiem, el sector turístic, ja ho han dit vostès, és important, i el senyor diputat que ha presentat aquesta esmena és alcalde d'un municipi, nucli turístic dels importants del nostre país, i, per tant, jo li agraeixo aquesta moció a la qual caldria efectuar alguna esmena, però, en el fons, comparteixo la seva preocupació per aquest sector puntal clau, com s'ha dit abans, estratègic en l'activitat econòmica i també en l'ocupació, com és el turisme. Hem de treballar perquè ho pugui seguir sent, i això és important, que ho pugui seguir sent. Per tant, crec que estarem d'acord que cal estar-hi al damunt, o, millor dit, al costat, donant-li suport, cosa que el nostre Govern ja ho està fent, el nostre conseller també ho està fent, i jo crec que ho estem fent molt bé.

Estem als inicis del plat fort de la temporada 2013 i les dades que tenim de gener a abril són positives, sobretot pel que fa al turisme estranger. Hem incrementat la despesa i hem millorat la qualitat. La despesa l'hem incrementat en un 10,8 per cent, tant pel que fa a la despesa per turista, que s'incrementa un 5,4 per cent, com pel que fa a la despesa diària, que s'incrementa en un 8,3 per cent. Per tant, les previsions són positives, però les informacions de què avui disposem ens indiquen que la temporada que afrontarem serà positiva. Però en turisme hi ha una cosa que és molt important, que és la prudència. El sector turístic és un sector molt sensible a les condicions canviants de l'entorn, tant a curt com a mig termini, ja siguin aspectes econòmics, aspectes polítics, aspectes naturals o de canvis de tendència de la demanda, poden suposar un desviament de fluxos de visitants entre destinacions i territoris.

Senyor diputat, fa quinze dies deia que necessàvem avançar cap a la nova economia del sector turístic. Doncs, precisament això és el que plantegen el Pla estratègic i el Pla de màrqueting de turisme de Catalunya. No busquem preu, busquem qualitat, incrementar més la despesa que no pas el volum de turistes, com s'està produint, com li he demostrat abans. Pensem, senyora diputada, en la sostenibilitat, defensem que siguem un destí sostenible, cerquem la col·laboració i la cooperació pública/privada. Amb tot això hi estem d'acord, i no només hi estem d'acord sinó que ho estem fent. Faci confiança al Govern actual i treballant en positiu des de cadascun dels nostres àmbits ho assolirem. Agraeixo que digui que té l'ànim de consensuar la moció i de pactar-la, com així ho ha demostrat i així ho ha fet, perquè el turisme, com a recurs important del nostre país, requereix sempre de pacte i consens. En matèria de turisme les picabaralles i les guerres no porten a res i el que ens cal al sector turístic és pau i ganes de treballar.

Respecte al primer punt, el nostre grup ha proposant, en síntesi, agrupar el pla de màrqueting i el pla estratègic perquè entenem que els dos van lligats. I amb relació a l'impost d'empreses d'estades en establiments

turístics es va adquirir ja el compromís amb el sector, que es manté, de revisar les dades i les metodologies a final de l'exercici sencer. Això vol dir que es farà a final del 2013, i es farà a través de la Comissió del Fons per al Foment del Turisme, que, com molt bé sap, és pública/privada i ja està en marxa.

Pel que fa al segon punt, proposem nosaltres un altre redactat que insti el Govern a establir els mecanismes de suport necessaris per al sosteniment del sector que garanteixi l'aplicació del Pla estratègic de turisme a Catalunya 2013-2016 i el Pla de màrqueting 2013-2015, i també l'impuls a la innovació, accés a les tecnologies i a la millora de la competitivitat dels establiments turístics, a la reducció de les càrregues administratives del sector i a la facilitació de l'accés al crèdit. El Govern de la Generalitat, fins i tot en aquests moments pressupostàriament més difícils, ja ho està fent: ha destinat quantitats importants, les que han sigut possibles, en les línies de préstecs, sobretot en la línia turisme futur. Coincidirem vostè i jo que ja s'està fent molta cosa, però també encara queda molt per fer i, per tant, aquest redactat ens permet aconseguir un consens que és bo per al sector.

Pel que fa al punt tercer, el que sí que ens cal encara és, en qüestió de la naturalesa..., aquest és un tema delicat, que és el tema els municipis turístics. Nosaltres entenem que s'ha d'analitzar la naturalesa..., reconeixement de drets i deures dels municipis turístics que impliqui una reflexió global del concepte i la necessària modificació de la Llei de turisme, sens perjudici de l'adequació oportuna de la legislació de règim local a l'efecte.

En temes de dotacions inicials, els imports de recapitació de la taxa turística no ens poden garantir quantitats. Per cert, al senyor Luna, el Govern central ha incrementat l'IVA, i això encara repercuteix més en el sector que no pas la taxa turística, que el sector ara no té cap problema amb la taxa turística, la gent l'ha assolit bé.

Caldria també una lleial col·laboració amb l'Estat espanyol, perquè en èpoques de bonança el Govern espanyol incomplia sistemàticament la doctrina del Tribunal Constitucional amb la seva famosa sentència Futures, de quasi 80 milions d'euros que anaven al sector turístic.

En els punts 4, 5 i 6, hi estem d'acord.

En el punt setè, entenem que ja es va resoldre amb la creació de la Taula del Turisme, on s'especificava que el consell s'ha de reunir almenys quatre cops l'any. Per ara, el que portem de 2013, ja s'ha reunit dues vegades i es preveu una tercera reunió en acabar la temporada d'estiu.

Al punt vuitè, en pro del consens, li proposàvem un altre redactat que vostès no han acceptat. El motiu era poder mantenir en aquests moments de crisi les activitats preexistents i permetre la seva modificació i millora des del planejament municipal, i si els ajuntaments ho consideraven oportú..., i que es poguessin regularitzar totes les activitats de càmping, entre d'altres, avui ja implantades.

I al punt *b* el que sí que farem és..., nosaltres, amb relació a aquesta interposició...

La presidenta

Senyor diputat...

Benet Maimí i Pou

...del recurs d'inconstitucionalitat, tenim –acabo de seguida, em queden dues paraules– la intenció de demanar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia, moltes gràcies. Primer de res, jo sóc de la Ribera Baixa, valenciana; per tant, parlaré en ibèr, espero que tots m'entenguin.

Bé, el turisme..., el turisme, deia, com qualsevol altre sector on es generen beneficis, és un espai de confrontació social, un espai on sovint els interessos de les parts no coincideixen. A nosaltres ens ha sobtat que en aquesta moció, que s'interposa per activar o proposar mecanismes de suport per al sosteniment del sector, trenta-quatre pàgines que té el pla estratègic es sumin a aquestes dos i en aquestes trenta-sis pàgines no hi hagi ni una referència explícita als 350.000 treballadores i treballadors del sector, agafant la dada d'afiliats a la seguretat social. Això què significa, més enllà d'una referència a la seua millora de la formació inicial? Doncs, significa que sovint s'acostuma o acostuma a tractar-se en les mocions socioeconòmiques que els interessos d'una part són els interessos que es defensen des d'aquí, perquè per a nosaltres la defensa de les condicions laborals dignes és també apostar per un model de turisme sostenible.

Però, més enllà que s'obviï la referència a les treballadores i treballadors, sí que hi ha un altre aspecte en comú entre la moció i el Pla estratègic de turisme, que és el no-model. És a dir, diferents i recents casos –s'han parlat aquí: Barcelona World, el fallit Eurovegas– ens demostren que, per més que es facin plans estratègics, no hi ha model, que el pla estratègic ha esdevingut un relat, i en la moció, un relat que el paper aguanta però que no es correspon amb la realitat que vostès practiquen i impulsen, un model turístic de masses, d'alts consums energètics, depredador del territori i precaritzador de les condicions de treball de les treballadores i els treballadors.

Els Països Catalans van plens, de nord a sud, d'exemples del model turístic aquest que vostès impulsen. És un model que obre les portes amb la promesa de creació d'ocupació, de dinamització de l'economia local, de preus accessibles, de progrés... Doncs, li'n poso els exemples: «macrooutlet» de la Jonquera, «macroout-

let» La Roca Village, Lloret de Mar, Benidorm, complex Barcelona World de Tarragona, Marina d'Or, Terra Mítica i diferents camps de golf.

Doncs, nosaltres entenem que aquest model de zones franques turístiques competeix de manera deslleial amb un desenvolupament turístic sostingut des del mateix territori i, per tant, entenem que no és compatible aquesta dualitat de models que és fruit de la hipocresia política i que l'aposta per un model significa condemnar a mort l'altre.

I sí, és cert, s'ha dit que el turisme aporta a Catalunya 13.470 milions, l'11 per cent del PIB, però a aquesta xifra cal fer-li tres esmenes, que són les que provoca la petjada turística. La primera esmena és l'esmena de la petjada turística econòmica, que serien totes les inversions públiques en infraestructures, transports, neteja, manteniment de ciutats, etcètera, destinades al turisme, l'especulació i l'evasió de capitals per part dels promotors de les zones franques turístiques. La segona és una petjada turística social i és la que es tradueix en la precarització de les condicions laborals de les treballadores, i és la que es tradueix en el fet que el creixement econòmic no vagi relacionat amb el PIB, perquè no repercuteix en la millora de la qualitat de vida de les ciutadanes i dels ciutadans. I l'última és la petjada turística ambiental, i aquesta és tangible i avaluable, és la desfeta del territori, la desfeta del paisatge.

I en aquest sentit nosaltres únicament votarem a favor que s'interposi un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de protecció i ús sostenible del litoral, promoguda pel Govern de l'Estat espanyol, que redueix la visió del litoral a la d'un solar urbanitzable, promovent la seva construcció i ocupació de manera irreversible i reduint la costa a una total aberració i en un total «sensesentit» que, després que tots els experts en economia ens diguin que la bombolla immobiliària va ser l'acceleradora d'aquesta orgia capitalista, vostès proposin com a solució al model turístic apostar per una recepta de sol i platja, de quantitats ingents d'alcohol, de sangria de garrafa i de paella amb sobredosi de colorant. (*Remor de veus.*)

Com diu el pla estratègic, un pla de turisme és un pla de país. Doncs bé, un pla de país, per a nosaltres, no és «Catalunya, l'aparador d'Europa», no és «la millor platja», no és «la millor botiga del món», no és trencar muralles i convertir-se en una àmplia i gran botiga on nosaltres només som classes que ho observen de manera passiva i on únicament rebem tots els perjudicis del model.

Per últim, i amb referència al pla i a la moció, com he dit, nosaltres hi votarem en contra, perquè entenem que aquesta moció i el pla fan gala d'una hipocresia quan pretenen mantenir una dualitat de models, i deixem ben clar que el nostre model no és un model que aposta pel turisme de masses, és un model que aposta pel turisme de qualitat, és un model que aposta per un creixement turístic sostingut i sostenible, i això vol dir respectuós en els tres eixos: econòmic, social i ambiental.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé, moltes gràcies, presidenta. Bé, intentaré..., explicaré una miqueta les esmenes, fruit d'una transacció que ja he fet arribar a la taula. Algun comentari amb relació a alguna cosa que s'ha dit.

A la senyora Hortènsia Grau dir-li que en la seva esmena sobre el tema de l'impost turístic hi ha moltes coses que el meu grup les comparteix; el que passa, que pensem que com que demanem que cal avaluar-ne la implantació, pensem que poden ser recomanacions que poden ser fruit d'aquest debat amb l'avaluació i amb el sector. Compartim que en el tema de Barcelona World cal fer un debat, un debat seriós, un debat participatiu en el territori, amb tots els agents afectats del territori, i, per tant, no estem d'acord d'entrada que es faci de manera immediata, sinó que volem obrir un debat amb tot el territori; però també hi han coses que les compartim.

Al senyor Luna dir-li que a mi..., quan faig aquesta moció i interpel·lació, un pot tenir dos objectius: o fer una moció de màxims –i, per tant, és molt fàcil que pràcticament ningú la voti, només el que la proposa– o fer una moció amb l'interès de buscar consensos. Si jo hagués fet tots aquests punts i hi hagués posat quantitats al costat, segurament que no me n'haurien votat cap, perquè no hi ha pressupostos. Per tant, he intentat buscar consens. «Consens» vol dir sumar, vol dir que un ha de renunciar a alguns postulats, i per això el que jo he prioritzat... Per tant..., vostè ha dit i algú també m'ha dit: «És una moció molt *light*, molt tova.» Bé, en qualsevol cas, si busques el consens has d'intentar buscar aproximacions. I a mi no m'agrada parlar gaire ni del passat ni d'herències; aquesta moció busca parlar del present i del futur, i crec que és un sector suficientment important per parlar precisament d'això. Vostè ha dit, ha fet una crítica amb relació a l'impost d'estades turístiques. Cal avaluar-lo, a veure com ha funcionat; però vull recordar que vostès el varen votar, aquest impost, és fruit del seu acord, diguéssim, amb Convergència i Unió. Per tant, alguna cosa tenen a dir en relació amb aquesta implantació.

Per tant, jo ara diré quines de les esmenes hem transaccionat. Vull agrair a tots els grups les aportacions fetes; vull agrair també les intervencions que han fet en aquesta tribuna.

Dir que per la part de l'esmena número 1 d'Iniciativa no l'acceptem, com he dit abans. L'esmena número 2 està transaccionada amb una esmena també de Ciutadans. L'esmena número 3 també està transaccionada, s'accepta. La 4 no s'accepta. La 5, tampoc.

Amb relació al Partit Popular, l'esmena número 1 està incorporada en una transacció. La resta d'esmenes del Partit Popular no s'accepten.

Amb relació a Ciutadans, l'esmena número 1 està transaccionada.

L'esmena número 4 era del PP, però tampoc s'accepta. Amb relació a Esquerra Republicana, dir que l'esmena número 1 està transaccionada. L'esmena número 2 està transaccionada. L'esmena número 3 s'accepta. L'esmena número 4 s'accepta. I l'esmena número 5 està transaccionada. I la 6 també està transaccionada.

Amb relació a Convergència i Unió, l'esmena número 1 està transaccionada. La número 2 no s'accepta, perquè ja s'elimina el punt número 2. L'esmena número 3, transaccionada. La 4 no s'accepta. I la número 5 tampoc s'accepta.

Per tant, penso que queda una moció molt i molt consensuada i que dóna, diguéssim, resposta a un dels elements clau, que és fer del turisme un element estratègic del nostre país.

Moltes gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Era per demanar votació separada del punt número 8.

La presidenta

El 8 sencer, eh? Perquè Iniciativa demana 8.a. *(Pausa.)* D'acord. Senyora Vallet... Sí. *(Veus de fons.)* Espera. Ara, ara...

Isabel Vallet Sánchez

Que ja està, ja està.

La presidenta

Ah, molt bé.

(Pausa llarga.)

Tinc petició de votació separada del punt 4, del punt 8.a i de la resta del punt 8. Començarem a votar aquests punts.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 3 en contra i 13 abstencions.

Votem ara...

Els diputats que acaben d'entrar no poden votar, eh? *(Veus de fons. Pausa.)* Jo no els he vist, d'acord? Doncs, llavors un, molt bé, però l'altre, no.

Votem ara el punt 8, apartat a.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 76 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la resta del punt 8.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 66 en contra i 7 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i el model productiu (tram. 302-00054/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i el model productiu, presentada per Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

(Pausa.) Senyor Cañas, ja pot començar.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller...*, diputados, diputadas, Ciutadans presentó esta moción con una intención: la intención era proponer un texto sobre el cual el conjunto de fuerzas políticas pudiésemos reflexionar acerca de qué medidas debemos adoptar respecto a la política industrial en nuestra comunidad para ayudar a este sector, que vive una situación compleja, con algunos elementos y algunos datos que son esperanzadores, pero que requiere sin duda de políticas activas desde las administraciones públicas que le permitan recuperar el espacio, la relevancia y la importancia que tuvo y que seguramente podrá volver a tener si somos capaces de estar a su lado.

Frente a aquellos que defienden que la mejor política industrial es la que no existe y los que practican aquello de que la mejor política industrial es intermediar para deslocalizar empresas, hay una alternativa, que es defender que la mejor política industrial es aquella que desde las administraciones públicas, en colaboración con las empresas, las universidades, los colegios profesionales, los sindicatos y las patronales, planifica, diseña e implementa medidas que desde el sector público colaboren al fortalecimiento y al crecimiento de nuestra industria como un elemento fundamental en la diversificación de nuestro modelo productivo, en nuestra capacidad para competir en un mercado global, donde la exigencia, la calidad y la excelencia son los elementos determinantes de una sociedad capaz de generar riqueza suficiente como para poder garantizar los servicios sociales que consideramos que son necesarios para nuestros ciudadanos.

Y esta moción proyecta esta voluntad desde tres elementos fundamentales. Propone un espacio de diálogo, de trabajo y de acuerdo entre las administraciones y los agentes sociales; y por eso el primer punto de la moción propone un pacto catalán para la industria. Esta es una reclamación que procede de las universidades, las empresas, los sindicatos y las cámaras de comercio, que nos reclaman un pacto en defensa de la industria catalana. En enero de este año nos hicieron llegar al conjunto de fuerzas parlamentarias un documento que mostraba su inquietud ante la situación que vive la industria catalana y su voluntad de que desde las formaciones políticas fuésemos capaces de liderar ese necesario pacto catalán por la industria. Ciudadanos recoge esa petición y la trae a esta cámara con la esperanza de que sea apoyada por el conjunto de formaciones políticas.

También hace propuestas concretas, esta moción, con el objetivo de mejorar la competitividad (*remor de veus*), la coordinación entre las empresas de las políticas activas públicas para colaborar en la reactivación de nuestro tejido industrial y productivo. Son una sucesión de medidas que ustedes tienen en la moción y que... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, demano una mica de silenci...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Porque, de hecho, desde los cuatro minutos que llevo en este *faristol* casi no me oía a mí mismo; debe ser que la política industrial no debe ser un elemento especialmente interesante para esta cámara.

La presidenta

La seva veu és forta, per això, eh?

Jordi Cañas Pérez

Gracias. Sí, sí..., llena el espacio. Gracias, presidenta. Los dos primeros... Y, en tercer lugar, una solicitud; una nueva solicitud para que este Pleno debata sobre medidas de reactivación económica y creación de empleo, y para que el *conseller* comparezca ante la comisión correspondiente para explicar la ejecución del Plan de política industrial de Cataluña 2010-2020. Es decir, espacio de diálogo con el conjunto de agentes sociales y empresas implicados en la industria en nuestra comunidad; propuestas concretas de cara a colaborar en las políticas que tiene que desarrollar o implementar el Gobierno, y, en tercer lugar, garantizar que esta cámara cumple con uno de sus objetivos, que es el de control al Gobierno. Estos son los tres ejes que coordinan esta moción.

Agradezco desde aquí a aquellas fuerzas políticas que han propuesto enmiendas, enmiendas que han enriquecido sin duda el texto —después desgranaré las que han sido aceptadas o no. Nos gustaría que esta moción fuera tomada en consideración por el Gobierno, que

la entendiese como una voluntad de colaboración y de ayuda, no como un reproche, porque el objetivo del conjunto de fuerzas políticas y el conjunto de las empresas, el conjunto de la sociedad civil de nuestra comunidad es garantizar unas políticas industriales que sean capaces de devolver a la industria el peso que tuvo y que seguro, si somos capaces de estar a la altura, volverá a tener.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados y diputadas.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. La veritat és que hem estudiat aquesta moció que ens presenta Ciutadans, hem fet força esmenes i haig d'agrair, doncs, la voluntat i el to del diputat Cañas perquè ens les ha acceptades gairebé totes. Per tant, doncs, el nostre vot, la gran part, serà favorable a aquesta moció. Una moció que ens alegrem que vingui a aquest Ple, perquè la veritat és que costa que parlem dels temes que preocupen el país: costa parlar de desenvolupament econòmic, de reactivació econòmica, d'educació, de política industrial. I aquest tipus de mocions, doncs, ens donen peu que puguem parlar d'un tema tan important per al país.

És veritat, com diu la moció, que la política industrial i la indústria d'aquest país viuen uns moments difícils: hem perdut més de 200.000 llocs de treball, 8.500 empreses, l'activitat industrial ha baixat un 16 per cent, avui representa el 18 per cent del PIB, fa uns anys havia representat el 25. Per tant, és cert que vivim moments difícils. Però, hem de mirar també cap a un altre costat per veure que és un sector ple d'oportunitats, oportunitats perquè és el 18 per cent del PIB, com deia, però, si comptem totes les activitats annexes i complementàries, això augmenta quasi al 45 o al 50 per cent. Per tant, és molt important la indústria al nostre país. Som el 25 per cent de la producció, de la política industrial a Espanya, quan el nostre PIB és d'un 20 per cent; per tant, tenim un pes important dins de l'Estat. Representem el 80 per cent de l'exportació de béns i serveis. Això està per sobre del turisme, encara que no ens ho sembli, i això vol dir, doncs, que segurament el Govern hauria de posar força atenció en la política industrial.

Fa uns dies ens vam assabentar —com deia abans la diputada Arrimadas, que ens n'assabentem, com sempre, no?, pels diaris— que es doblen els recursos per al Pla de màrqueting en turisme, i justament la política industrial en aquests moments, doncs, està representant una més important exportació del que seria aquest mateix sector del qual hem parlat gràcies a una proposta del meu grup ara fa uns minuts. Exportem..., la indústria catalana exporta un terç del que produeix, però és veritat que hi ha sectors que estan molt per sobre d'aquest terç: el farmacèutic o l'automobilístic.

Per tant, és veritat que tenim moltes oportunitats en aquest sector. Però cal fer política industrial. I del que sí que ens hem donat, i en això coincideixo amb el diputat Cañas, és que el Govern de moment no ens ha ensenyat que tingui un pla, una mirada, un horitzó cap a on hauria d'anar la política industrial en aquest país. I és veritat que la política industrial és molt important, i només amb les xifres d'oportunitats que els he donat ara, doncs, ho podem veure.

Nosaltres creiem que cal –i per citar-ho ràpidament i amb algunes coses, doncs, que apareixen en aquesta moció– molta més formació i educació en l'àmbit tecnològic sobretot, més inversió en I+D+I, que els centres tecnològics i les universitats estiguin més a prop de les empreses perquè realment investiguem no allò que ens interessa, sinó allò que ens importa de veritat al teixit econòmic, molta més cooperació per millorar el muscle, no?, la dimensió de les empreses. Hem de pensar que les empreses grans exporten el 39 per cent i les petites el 16. Per tant, si som capaços de fer polítiques que permetin que les empreses cooperin, doncs, probablement la nostra indústria també s'enfortirà. Hem de donar suport a les pimes i a les micropimes, perquè al final som un país format per aquesta mida d'empreses. Hem de ser capaços d'atraure empreses. És veritat que el Govern està fent un esforç i algunes dades tenim. Però, en aquests moments, es donen algunes oportunitats, com que puja el preu del petroli i el cost logístic està creixent, i, per tant, molta producció manufacturera podria tornar a Catalunya, no només en l'àmbit del tèxtil, que se'n parla darrerament, sinó també en altres, com podria ser el sector, doncs, per exemple, dels electrodomèstics. Per tant, hi han oportunitats que hauríem de ser capaços de treballar. I el Govern hauria de ser capaç, evidentment, de marcar, que és a qui li toca, doncs, establir una estratègia i uns recursos per a la indústria.

De moment nosaltres no sabem que ho hagi fet. Qui sí que ho està fent, és veritat, és la societat civil: fa uns mesos els sindicats, les patronals, universitats, col·legis d'economistes i enginyers van presentar una proposta, el pacte «Més indústria», que s'ha comentat abans aquí, i, amb la suma d'aquesta societat civil, esperem i n'estem segurs que sortirà un document molt interessant, que, pel que sembla el Govern –i així ho ha dit el president Mas–, doncs, es farà seu per tal que aquest sigui el que marqui el camí del que hem de fer en política industrial en els propers anys.

És important això perquè recordeu que fa molt pocs mesos el Govern amb la llei omnibus es va carregar la llei de política industrial. Per tant, hem d'avançar en aquesta línia, hem de poder acceptar aquest pacte «Més indústria» que ens planteja la societat civil, que vol sumar i que vol ajudar el Govern a marcar el camí pel que fa a la política industrial.

Nosaltres esperem que el Govern estigui atent a això, que llegeixi bé aquesta proposta, perquè ens sembla que marca una mica les fites del que hauria de ser la política industrial per als propers anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos en relació amb aquesta moció del Grup de Ciutadans, i comencem dient que des del nostre grup parlamentari compartim perfectament la preocupació que es va expressar en la interpel·lació i que s'expressa també en aquesta moció. Certament, hi ha una primera fase de diagnòstic de quina és la situació i, la segona, que és la que s'expressa en aquesta moció, és la d'aportació de solucions o d'idees per tal d'intentar corregir aquells elements que s'han detectat en la diagnosi que no són eficaços.

Aquesta és una preocupació, però, que, com a mínim per part del nostre grup parlamentari, no hem expressat només des que esclata l'actual crisi en la qual estem immersos; ja fa uns quants anys més que anem expressant aquesta preocupació, perquè certament un d'aquells elements que expressava el senyor Cañas amb relació al sector industrial, que era la reducció de la participació en el conjunt del PIB català és un fet que no es produeix només a partir que hi ha l'actual situació de crisi econòmica, sinó que és un fet que es produeix aproximadament a partir de l'any 2003.

I, per tant, tota l'evolució del sector industrial, també especialment en el moment en què hi ha creixement econòmic... –període 2003-2007–, hi ha creixement econòmic, però, en canvi, el sector industrial perd pes sobre el PIB. I després, quan hi ha crisi econòmica i quan hi ha recessió, i especialment els darrers anys, que hem vist que segurament no ha perdut tant de pes en el PIB, sinó que s'ha mantingut en una certa estabilitat, clar, en haver-hi o en estar en una situació de recessió, significa que la indústria continua perdent pes. Per tant, és un element que ens preocupa. I ens preocupa encara més, doncs, quan veiem les xifres de llocs de treball perduts en aquest sector, aproximadament 250.000 llocs de treball perduts en els darrers quatre o cinc anys.

Indicadors de clima industrial negatius; els indicadors de clima industrial avaluen l'evolució de les carteres de comandes o avaluen també l'evolució de l'estoc de productes acabats, i el clima negatiu és un clima bastant persistent al llarg del temps, no es produeixen millores. Home, ja és positiu que no hi hagin empitjoraments, però ens agradaria que això fos millor. I també el deteriorament de l'índex de producció industrial.

I amb relació a les solucions que s'expressen en aquesta moció, un conjunt de vint propostes que ja diem que majoritàriament, per no dir globalment, compartim perfectament, hi donarem suport també majoritàriament, a tot aquest conjunt de propostes que es fan, no?

Però sí que hem presentat esmenes i hem presentat alguna esmena que nosaltres creiem que és rellevant. Nosaltres no hem tingut tanta sort com el Grup Socialista quant a l'acceptació de les esmenes –m'ima-

gino que és una qüestió d'afinitats entre el Grup de Ciutadans i el Grup del Partit Socialista—, hem tingut menys fortuna, només han acceptat dues esmenes, però jo crec que hi ha elements suficients perquè alguna de les altres esmenes que no han estat acceptades puguin ser reconsiderades.

Mirin, en el primer punt..., o el primer element que citaríem per no començar parlant de pactes, sinó parlar d'eines, fa referència al Consell de Política Industrial, i es demana que es reforci el Consell de Política Industrial. Bé, hi ha un petit detall que jo crec que és rellevant: el Consell de Política Industrial es va crear per la Llei 9/2009, de política industrial, que va ser derogada amb la Llei 11/2011, que és una de les òmnibus. Per tant, a dia d'avui no hi ha Consell de Política Industrial. El que sí que hi ha és un consell de l'empresa catalana, que és el que d'alguna manera assumeix les funcions que tenia l'Observatori de Prospectiva Industrial, que tampoc no existeix perquè ha assumit les seves funcions el Consell de l'Empresa Catalana. Per tant, creiem que allò que cal reforçar perquè faci d'observatori però també d'organisme propositiu en matèria d'indústria, hauria de ser el Consell Català de l'Empresa. I això ho expressem en l'esmena número 2.

Per cert, que el Grup de Ciutadans avui demana reforçar el Consell de Política Industrial, però quan es va votar la Llei 9/2009, el Grup de Ciutadans es va manifestar en contra de la creació del Consell de Política Industrial.

Com em queda poc temps, he d'anar concretant. Ens demanaven també crear un pacte. Miri, nosaltres segurament no som tan partidaris de pactes, sinó d'anar per feina i fer coses concretes. I, en aquest sentit, el que els diem és: no parlem del Pla 2010-2020, és un pla obsolet, és un pla elaborat no per l'anterior Govern sinó per l'anterior de l'anterior; l'anterior Govern, el dels millors, ja va elaborar un nou pla, que era el Pla 2012-2014, i el pla de govern de l'actual Govern de la Generalitat parla encara de l'elaboració d'un altre pla. A vegades ens perdem entre els plans; per tant, segurament el que hem de fer és elaborar un marc que ens permeti que a mitjà-llarg termini tinguem clares quines són les idees.

A la resta de punts, bàsicament amb les emenes aportades, hi donarem suport, i amb l'excepció dels punts números 1, 2 i 20, en funció del que s'acordi amb relació a les esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé; bon dia. És difícil posicionar-se sobre una moció amb tants punts, per la diversitat i la complexitat dels punts. En general, volíem fer dues grans reflexions. La primera és que agraïm al Partit Socialista les esmenes, perquè realment la moció inicial ens sembla —i sen-

se tenir un coneixement profund dels detalls de com està actualment la política industrial— que és un reforçament de les polítiques que s'estan fent; es diuen, diguéssim, bastantes coses amb què difícilment algú pot estar en desacord, perquè entenem que és el funcionament normal de la política pública en qüestió de política industrial. I, en canvi, alguna de les esmenes socialistes aprofundeix una mica més a concretar canvis en aquesta política industrial. Hi estarem majoritàriament a favor, excepte en algunes coses que es plantegen, perquè dubtem de la seva honestetat a l'hora de plantejar-les i a l'hora de respectar el domini públic i el domini privat.

Una segona reflexió abans d'entrar a concretar alguns punts sobre els quals ens volíem posicionar és que, en general, quan es parla de política industrial, s'obvia una cosa importantíssima que és un factor clau en el desenvolupament industrial; o sigui es parla de política industrial i ens referim només a empreses i a empresaris, i no ens referim mai a treballadors i treballadores. És un factor absolutament clau en el món de la globalització per arrelar l'economia al territori la formació dels treballadors i les treballadores, la disposició, l'organització dels treballadors i les treballadores; és a dir, aquells que finalment han de desenvolupar la feina, han de donar vida i donar producte i valor afegit a les empreses que creixin, arrelin i s'instal·lin en el nostre país.

Aquest és un factor imprescindible que en altres països ha estat factor determinant no només per tenir una política industrial potent sinó perquè aquesta no sigui amenaçant o no estigui amenaçant permanentment amb una deslocalització imminent, que és un dels greus errors que té l'economia o la indústria a Catalunya, que és que bàsicament les grans empreses industrials ens abandonen quan han pogut extreure els beneficis que havien considerat pertinent extreure en un període de temps limitat en el nostre país, i després marxen. El problema de les deslocalitzacions es produeix sobretot no tant perquè empreses catalanes marxin, que també, però sobretot perquè empreses de fora esgoten un període de temps en el qual ja han optimitzat els seus beneficis, ja han rebut les ajudes públiques que havien de rebre, ja han fet construir les infraestructures que havien demanat que es construïssin, ja han esgotat, doncs, el seu cicle productiu i marxen a un altre país.

I per això entendríem com a intel·ligent vincular..., hi ha molts punts de la proposta que demanen ajuts públics, subvencions, fons, etcètera, facilitar; entendríem com a lògic que no es tornin a produir episodis com les donacions de diners públics a empreses que, després, pocs mesos, pocs anys després, tornen a amenaçar de deslocalitzar i marxar d'aquest país; són inversions intolerables aquelles que no vinculen l'ajut públic a l'empresa privada amb el seu arrelament i el seu compromís amb el territori, i per tant que faciliten que tornin a amenaçar de marxar.

Mireu —i per això demanem votació separada d'uns quants punts, perquè és complex, com he dit; hi ha vint punts—, de tots els punts de la moció que van orientats a la proximitat, fins i tot col·laboració o cofun-

dació d'instituts publicoprivats de recerca tecnològica, no és que hi estiguem en contra com a principi, és que la sospita, darrere, que estarem pagant justos per pecadors i d'alguna manera facilitant amb diners públics un interès privat que després es deslocalitza, i que després marxa, i que després ho utilitzi no en benefici de la gent d'aquí, sinó en benefici privat de la seva empresa, és massa evident veient com s'està desenvolupant la política universitària i el desenvolupament tecnològic en aquest país. Per tant, no hi podem donar suport a cegues si no és amb un compromís, darrere, que hi hagi un manteniment de les inversions al país i revertir aquests beneficis en el país.

I després òbviament votarem en contra de propostes com la de «reforzar mediante programas específicos la imagen del empresario», no perquè vulguem menysprear-la, la imatge de l'empresari, sinó perquè també és òbvia la sospita que aquest punt pot ser entès de moltes diferents maneres, i no estem per reforçar en abstracte i en general i vàlid per a tothom la imatge de l'empresari perquè sí –igual que no la de qualsevol altre sector, perquè sí–, sinó amb unes finalitats concretes, i en aquest punt no es reflecteix.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia a tots i a totes. Primer de tot dir que des d'Iniciativa i Esquerra Unida tenim la convicció, i avui més que mai, que qui porta els problemes de debò que pateix la ciutadania, que pateixen els catalans i les catalanes, som els grups de l'oposició: avui nosaltres hem portat a aquest Ple a debat un greu problema com és la gana infantil i avui el Grup de Ciutadans porta també a debat un greu problema com és la situació de la indústria, de la política industrial del nostre país. Per tant, el que detecta i el que denota això és una inacció per part del Govern.

Avui, dir que el conseller Puig en la seva interpe·lació al Ple passat deia que Catalunya serà industrial o no serà. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida ho compartim. Ara, perquè Catalunya sigui industrial, cal que el Govern apliqui polítiques de foment de l'activitat industrial, i no ho està fent.

Avui la política industrial té dos greus problemes que són problemes fruit d'un pacte de Convergència i Unió amb el Partit Popular: un es diu «la reforma laboral» i l'altre es diu «les polítiques d'austeritat»; totes dues mesures han estat pactades per Convergència i Unió o aquí o a Madrid, o aquí i a Madrid, entre Convergència i Unió i el Partit Popular.

Dir també que la moció que presenta el Grup de Ciutadans passa per alt un aspecte que per nosaltres és important i que hi té molt a veure que és l'Acord estratègic 2013-2016, que va firmar el Govern de la Gene-

ralitat amb els agents sindicals i les patronals del món industrial de Catalunya; un acord que cal desplegar-lo. En la metodologia d'aquest acord es diu que s'han de definir tres grups de treball de caràcter tècnic que setmanalment es reuniran per tal de concretar les mesures dels tres àmbits que s'han assenyalat –no tenim coneixement que això s'estigui fent–, s'han de reunir cada tres setmanes la comissió de coordinació i de direcció de l'acord estratègic, perquè té mesures concretes sobre el foment del sector industrial a Catalunya, i entenem que això s'ha d'aplicar.

Volem dir també que trobem una contradicció –que no ens farà evidentment votar en contra– en la moció de Ciutadans, i és quan parlen, al primer punt, que compartim, d'impulsar un gran pacte català, que aquest pacte ha de definir els espais de concertació i de diàleg per tal d'apostar per quines són les mesures que convenen a Catalunya, i tot seguit enumeren dinou, fins a dinou mesures concretes. Per tant, si hem quedat que aquestes mesures han de néixer fruit d'un pacte, que nosaltres compartim, entre la societat catalana, entre l'empresariat, entre els agents sindicals i entre el Govern de la Generalitat, doncs, probablement seria aquest pacte qui hauria de concretar quines han de ser les mesures que s'han d'aplicar a Catalunya per enfortir el nostre model industrial.

I, evidentment, de la resta de dinou mesures, no les compartim totes. Jo demanaria la votació separada dels punts 13, 17 i 18, per una raó senzilla, i espero que em doni temps de poder explicar el raonament que fem en cadascun d'aquests punts.

Al punt número 13 el Grup de Ciutadans parla de les empreses estrangeres. El dubte que tenim és: hi ha empreses que cauen en la competència deslleial i no són empreses estrangeres, són empreses d'aquí. Per tant, el que no compartim és que s'hagi de sancionar o no sancionar les empreses en funció de la procedència de l'empresa, sinó en funció de si s'adeqüen a la normativa que tenim a Catalunya o no. Per tant, veiem que aquí hi ha no sé si una voluntat de tornar amb el tema de determinades empreses que fan un seguit d'accions o no.

Al punt número 17, coincidim amb el que deia el ponent, el diputat de la CUP; no crec que es tracti d'enfortir la imatge dels empresaris, sinó de distingir dels empresaris, que n'hi ha, que són honestos i que respecten els drets laborals, i per tant respecten els treballadors i les treballadores de Catalunya, i entre aquells empresaris que no els respecten. Aquesta diferència la podríem compartir. Per tant, no podem enfortir la imatge de tots els empresaris, perquè avui més que mai s'ha demostrat que hi ha empresaris corruptes, que hi ha empresaris que maltracten els treballadors i les treballadores, i aquesta imatge no es pot enfortir.

I al punt número 18 parlen vostès de la figura d'instituts mixtos publicoprivats. Entenem des d'Iniciativa - Esquerra Unida que primer caldria avaluar com estan funcionant, quines mancances presenten i si preserven, si estem preservant amb aquesta figura els serveis públics, les universitats públiques, l'autonomia de les universitats públiques i aquells aspectes que han

de garantir el bon servei públic de Catalunya, i no fer servir determinades figures per atacar-los.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyor conseller, diputades, diputats... Senyor Cañas, li he de dir que em sap greu, però li votarem que no, a la seva moció. I em sap greu, perquè m'agradaria que el debat sobre política industrial fos origen de consens, de debat aprofundit sobre les mesures, i que realment allò que avui vostè ha dit que faria i que tenia intenció de fer i que tenia la voluntat d'acord hagués estat real, i que aquesta voluntat d'acord i de diàleg concret sobre les coses que s'han de fer fos real.

Jo li demanaria a vostè..., bé, faci el que vulgui, eh?, però li recomanaria, en tot cas, que mirés la seva intervenció en la interpel·lació, es llegís l'exposició de motius de la moció que fa, i demani a deu persones escollides aleatòriament i els preguntis si els sembla que aquell és el to de la voluntat de trobar acords; com a exercici d'autocrítica, senzillament. Però, clar, si vostè argumenta a partir de la desqualificació al cent per cent dels altres; si tots els altres ho fan tot sempre malament, o no fan res, o són lladres, o són no sé quantes coses, realment ens pot venir a dir avui aquí –avui, que vostè vol que li votem el seu text–, venir com un xaiet avui i dir: «No, no, és que jo tenia voluntat d'acord.» No ho sé; miri-s'ho vostè mateix i respongui-s'ho vostè mateix. Jo crec que la conclusió és òbvia.

Dit això, que fa referència al seu to polític a l'hora de plantejar una qüestió que és important i que l'hauríem d'abordar amb molta més serietat del que vostè ho fa, perdoni que li ho digui –amb molta més serietat del que vostè ho fa–, un podria dir: «Home, però, clar, votar “no” perquè el senyor Cañas té un to que no és l'adequat per arribar a acords no és suficient, perquè podria ser que en alguna d'aquestes coses hi perdéssim alguna cosa.» I, per tant, malgrat tot, fem una anàlisi detallada de les seves propostes. I la veritat és que hi trobem moltes generalitats, cap cosa útil per crear llocs de treball a curt termini que es pugui traduir en fets i alguna o altra desinformació significativa. I una cosa que ens ha molestat una mica més, que és una certa deslleialtat envers els acords entre grups parlamentaris, i també envers els agents socials.

M'explico. I a banda, també, de deixar-se fora temes fonamentals per a la indústria catalana, que, com que depenen de l'Estat, vostè aquí no s'atreveix a dir res. Quan es tracta de Catalunya, és molt valent; quan es tracta del Govern de l'Estat, no s'atreveix a dir res. Home, perquè, clar, el preu de l'energia, la situació de les infraestructures, els efectes de la reforma laboral, la destrucció del sistema financer i la crisi d'accés al crèdit, el descrèdit que suposa per als nostres exportadors..., i entengui-ho des d'un punt de vista objectiu, eh?; parli amb ells, parli amb els exportadors, res

de subjectiu; però el descrèdit que suposa per a ells la marca Espanya, que el suposa, i que se'n queixen, i que els dificulta la venda i l'exportació. Aquí treguin tot el seu..., la part sentimentalista, eh?, siguin objectius; parlin amb exportadors. Aquests temes a vostè no li interessien.

Però, clar, diu: «gran pacte de la indústria». Home, hi havia una reunió que hi vam ser bastants grups –del seu grup em sembla que hi havia la diputada Inés Arrimadas, la vam fer a la sala de reunions de l'ala d'allà–, en què ens varen dir, la gent del Pacte per a la indústria, que estaven fent un procés, que ens portarien mesures concretes a la tardor i que ens demanarien un ple específic a la tardor. Nosaltres hi estem d'acord. Però aquí copiar-los la part generalista, quan sabem que ells, que ja ens l'han explicada tota, estan treballant les específiques i ens les porten a la tardor, jo ho trobo deslleial, sincerament.

I deslleial amb la resta de grups, perquè vostès amb aquest discurs, que lamentablement, des del meu punt de vista, el PSC els abona, de parlar de *los problemas reales*, eh?, quan jo crec que aquí cada dia es parla dels problemes reals..., escolti, no un ple, no: una comissió; una comissió d'estudi, que permet molt més treball, que permet incorporar experts, etcètera, sobre la reactivació econòmica i la lluita contra l'atur. Per tant, si arribem a aquest acord, que és una demanda seva, siguin mínimament lleials amb els acords arribats, mínimament –mínimament. Perquè resulta que «mai en tenen prou», «d'això no en parlem», «ara han de fer un altre numeret», etcètera.

Miri, jo li proposo que de debats sobre la reactivació econòmica en fem tots els que calguin: un d'específic... O sigui, el tema genèric, posem-lo en una comissió, que permet un treball a més llarga distància i més aprofundit, i els plens del Parlament, dediquem-los a sectors econòmics específics: un sobre la indústria, per exemple, com ens va demanar el pacte industrial, que ens va demanar que ho féssim a la tardor i, per tant, demanem-lo en aquell moment; un sobre agricultura, que ja està planificat; un altre sobre ocupació juvenil, que ja està planificat... Fem plena monogràfics sobre l'economia, i tant que sí, però que siguin útils –que siguin útils. I, per tant, fem-los tema a tema. I amb el de la indústria hi estem d'acord, però siguem lleials amb el que ens han demanat els agents econòmics i socials.

No em queda més temps, però la veritat és que tenia apuntat punt per punt..., perquè moltes de les coses que es diuen ja es fan i algunes suposen una rebaixa respecte del que es fa. I, per tant...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...votar coses que són una rebaixa respecte al que es fa, doncs, no ho farem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, moció sobre política industrial i model productiu, vint punts, i múltiples verbs transitius de moviment i d'acció: impulsar, potenciar, avaluar, revisar, donar suport, elaborar, incorporar, orientar, reforçar, etcètera.

Miri, senyor Cañas, l'última dada de l'índex de producció industrial a Catalunya, del mes passat, un increment del 12,6 per cent. De fet, jo crec que vostès, amb aquesta moció, han aconseguit força reflectir una part –i deixo molt clar «una part»– de l'acció de govern pel que fa a política industrial i model productiu que s'està aplicant a Catalunya. Reconeixem que han fet un esforç de redacció, però dir que han deixat fora algunes que s'estan fent i que són molt importants i no les han tingut en compte ni les han prioritzat. I els en posaré algun exemple.

No hi ha cap punt específic que faci referència a la internacionalització, que són les empreses que actualment van bé i que amb la globalització de mercats cada cop és més necessari. Catalunya, 16 per cent de la població, 21 per cent del PIB, 26 per cent de les exportacions de l'Estat espanyol.

Tampoc parlen de l'atracció d'inversions, factor clau actualment en la creació de treball a Catalunya. És l'únic que pot crear llocs de treball a molt, molt curt termini. I Catalunya és la primera destinació d'inversió estrangera continental d'Europa.

Tampoc parlen de la desburocratització, un factor clau de competitivitat que va més enllà de la simplificació administrativa i que és una forma de dir: «Fem-ho fàcil.»

Però tampoc fan esment especial ni de la dimensió empresarial ni de la capitalització de les nostres empreses.

I, per altra banda, n'han anomenat algunes que en aquests moments ja estan superades i que van molt més enllà. Com per exemple vostès diuen: «Els clústers han d'anar per exemple a la territorialitat, que no siguin ni sectorials ni territorials.» I les polítiques de *clusters* a Catalunya ja fa molts anys que no es fan per territori i per sectors: es fan orientades a estratègia i a client. Per exemple, el Kid's Cluster, que és el dels nens, va des del que fa les «papilles», els *potitos*, al que fa la roba, el mobiliari, les joguines o els mobles. Estratègia i client, no territorialitat i sectorialitat.

I no només en el sector tèxtil, com diuen, sinó que pensem en molts altres sectors. L'últim, el *cluster* de l'automoció, pensem que és un sector molt important tant per llocs de treball com per nombre d'empreses.

Sentim molt dir-ho, però la seva proposta, senyor Cañas, va tard. I van tard perquè això ja s'està fent i s'està anant molt i molt més enllà. I vostès demanen

un gran pacte català per a la indústria, però, escolti, tenim l'acord estratègic, el Consell Català de l'Empresa... Per tant, escoltin, no dupliquem i no maregem la gent.

Respecte a l'ICF, vostès fan una proposta que no té res de nou. Diuen... Vaja, jo és que li demanaria, senyor Cañas... Vostès coneixen la línia I+I+I –innovació, internacionalització i inversió? O coneixen les línies de capitalització de circulat de l'Institut Català de Finances? Més de 8.800 empreses se n'han beneficiat i més de 1.900 milions d'euros en crèdits. Que no és suficient? Segur que no, però se'n van 16.000 milions d'euros de mitjana, que se'n van d'aquí i no tornen. I, escolti, hi ha una dita catalana que diu: «La dona borratxa i el vi al bot, això no pot ser.»

Per tant, vostè proposa coses que ja s'estan fent i en la majoria dels casos la realitat supera la seva proposta. Mapa de riscos?, coneixen el que és el mapa de riscos? Garantir la continuïtat industrial i laboral: detecció, anticipació..., tant dels tancaments com de les deslocalitzacions; anàlisi d'identificació dels problemes buscant la millor solució. Disponibilitat d'un fons de continuïtat empresarial: 16.000 milions d'euros d'Avançsa, 130 casos resolts. El Programa de coordinació judicial per a les empreses que estan entrant a concurs. Programa Aftercare, de manteniment i seguiment de les inversions de les empreses catalanes presents a Catalunya. Els centres tecnològics s'estan reordenant amb el CTA, tot el que són criteris de transversalitat, especialització i coneixement –no per sectors. Als polígons també pensem, doncs, que es pot fer: la transferència de coneixement, plans de doctorat industrial, el RIS3, els programes d'assessorament i acompanyament d'ACCIO, etcètera. No puc dir-ho.

Però el que sí que li dic, senyor Cañas, és que vostès comencen la seva proposta dient que el Govern no té estratègia, està paralitzat, sense capacitat d'iniciativa, etcètera –bla, bla, bla. Escolti'm, senyor Cañas, la ignorància és atrevida. I li ho diré en castellà per si ho vol entendre millor: la ignorancia es atrevida. (*Remor de veus.*) I, per tant, el convido a conèixer el que estan fent el Govern i el departament respecte a la política industrial i el model productiu de Catalunya. Tot és millorable, ja ho sabem. I en aquest sentit el Govern i el nostre grup parlamentari continuarem treballant, però votarem en contra per la manca de noves iniciatives d'aquesta moció que no s'estiguin aplicant i superant en l'actualitat. Va tard, senyor Cañas.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Hombre, desde luego no tengo el nivel para hablar de mujeres borrachas en este Parlamento. (*Remor de veus.*) De todas formas, revise usted el dicho, porque se ha equivocado usted. No sé lo diré en catalán para que me

entienda, porque entiendo que me entiende perfectamente cuando hablo en castellano. Si este es el nivel de su intervención, yo le agradezco que no la apoye.

Y por parte de Esquerra Republicana de Catalunya, mire, le voy a decir una cosa: lecciones de dos partidos que en el bodrio del acuerdo de legislatura dicen, sobre la política industrial: «Desplegar...» ¿Este, qué tipo de verbo es?, ¿Cuál es? *(Pausa.)* Ah. «Desplegar mesures de suport a la indústria, polítiques de clusterrització» —¿no las hacen?—, «eixos tractors» —¿no los tienen?—, «suport i acompanyament a l'empresa catalana en el mercat de béns i serveis de l'Administració pública» —¿no lo hacen? ¿Esto es lo que ustedes resumen de política industrial? Y viene usted aquí a dar lecciones, ¿de qué?, ¿lecciones de qué?

Yo lo que profundamente lamento es que ustedes se hayan convertido en el principal enemigo de la política industrial, de la economía y de Cataluña. Escuchándolos, entendemos por qué ustedes crecen y ustedes se hunden. Porque ustedes, que tendrían que estar proponiendo desde el Gobierno medidas políticas para impulsar la industria... No lo dice Ciudadanos; nosotros no copiamos nada a nadie, hacemos lo que nos piden. Y los que nos piden al conjunto de fuerzas políticas es que llevemos este debate al Parlamento. Y eso hacemos, porque es nuestra obligación.

Ustedes ya sé que están..., sus objetivos son otros. Son dividir, enfrentar..., ¿eh? Esos son los suyos. Fenomenal. Los nuestros, como bien decía la señora Alicia, son hacer propuestas —y el señor Mena—, hacer propuestas en este Parlamento, para superar una situación económica muy complicada, para hablar de los problemas reales de los ciudadanos. Sí, ríanse, pero son los que preocupan a los ciudadanos y al sector; a las universidades, a las cámaras de comercio, a las empresas, a los sindicatos, a las patronales. Y nos lo dicen, y piden un pacto, y espacios de diálogo y de acuerdo. Lo dicen ellos. Ustedes se mofan; es su problema.

Nosotros seguiremos trabajando, y sabrán quiénes son, porque después de esta votación sabrán quién es quién y quién apuesta... Mire, a mí me hubiera encantado recibir más enmiendas; lo dije el otro día aquí. Esa es una moción abierta a incorporar propuestas. Ha habido partidos que se han molestado en proponerlas, y Ciudadanos las ha aceptado —con alguna discrepancia, pero las ha aceptado. Ustedes no se han dignado a poner ni una sola enmienda. Esa es su preocupación acerca de la industria, esa es la preocupación acerca de la economía de Cataluña, esa es la preocupación sobre Cataluña.

Sus objetivos son dividir; los nuestros, sumar. Sus objetivos son deprimir la economía desde el enfrentamiento, desde la creación de incertidumbre; los nuestros, superar esa situación desde las propuestas. Sabemos que les molesta, pero ¿saben lo que pasa? Les queda muy poco de estar en el Gobierno; se hundirán. Recuérdenlo.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada, senyora presidenta...

La presidenta

Sí...

Santi Rodríguez i Serra

Atès que no ha tingut èxit la nostra reclamació d'acceptació d'esmenes, demanarem votació separada dels punts 1, 2 i 20.

La presidenta

D'acord. *(Veus de fons.)* Perdó. D'Iniciativa, tinc 13, 17 i 18.

(Pausa llarga.)

Passarem a la votació de la moció, a la qual han estat incorporades esmenes del Grup Socialista i esmenes del Grup Popular.

I tinc petició de votació separada dels punts 1, 2, 20, per part del Grup Popular; si es poden votar conjuntament... *(Pausa.)* I 13, 17 i 18 d'Iniciativa, les podem... *(Veus de fons.)* No, per separat. *(Veus de fons.)* I 13 i 18, junts. Molt bé. D'acord.

Doncs, començarem... *(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)* Sí, senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Nosaltres també volíem punts per votar separatament, però en tot cas ja han estat anomenats; però demanaríem que el 13 i el 18 no vagin junts. I ja està.

La presidenta

Que no vagin junts, o sigui, separats, eh? *(Pausa.)* D'acord; molt bé.

Doncs, comencem pels punts 1, 2 i 20, conjuntament.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Abstenció.

Han estat rebutjats per 41 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 17.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 84 en contra.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa)* Sí.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 71 en contra i 13 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre l'aconfessionalitat dels actes
i els serveis públics (tram. 302-00049/10)

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

(Pausa llarga.)

Senyor Pedret, ja pot començar.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, en la interpellació que va donar origen a aquesta moció, el Grup Socialista va provar de convidar aquesta cambra (*remor de veus*) i en el fons el conjunt de la societat a fer una reflexió serena al voltant de la necessitat que les institucions del nostre país...

La presidenta

Un moment, si us plau, senyor Pedret, un moment.
(Pausa.)

Ferran Pedret i Santos

Sí. Com deia, intentàvem convidar a una reflexió serena el conjunt d'aquesta cambra i en realitat el conjunt del país, sobre la necessitat que les institucions s'adaptessin als temps que vivim, a la creixent pluralitat i complexitat de les nostres societats, atès, entre altres coses, que viu en una greu crisi de legitimitat i de representativitat. És trist constatar l'escàs interès que això desperta entre els nostres governants, ja que hi ha una absència clamorosa dels membres del Govern de Catalunya en aquesta sala en aquest moment.

De tota manera, no és incoherent del tot amb el tipus de resposta decebedora, certament, que vam obtenir per part de la senyora vicepresidenta, que bàsicament ens va acusar de voler acabar amb les celebracions i festes tradicionals del país pel fet de tenir arrel cristiana, ignorant, potser, però ho dubto, que en el seu origen i en la seva immensa majoria, tenen unes arrels molt més antigues i que tenen a veure bàsicament amb els cicles de la natura. Per tant, res més lluny de la

nostra intenció que els catalans i catalanes deixin de celebrar el solstici d'estiu, el d'hivern, el pas de l'any, el renéixer de la vida a la primavera, etcètera, per molt que aquestes tradicions s'hagin cristianitzat posteriorment.

Pràcticament, se'ns va acusar de voler prohibir els canelons de Sant Esteve, cosa que, si em permeten la broma, es farà per sobre del cadàver d'aquest diputat, eh?, i pràcticament se'ns va declarar un enemic del poble –probablement no recorda la vicepresidenta la magnífica obra d'Ibsen que duu aquest títol. I es va usar una fal·làcia lògica en adduir un argument d'autoritat exhibint aquí un article d'opinió del company Joaquim Nadal sobre l'assistència a les misses de Sant Jordi.

No és que jo vulgui caure en aquesta mateixa fal·làcia lògica, que no s'admet en cap argumentació mínimament seriosa, però li podria recomanar a la vicepresidenta, si hi fos, que fes una recerca de Google buscant «redes cristianas y laicidad», i veuria l'enorme quantitat de comunitats cristianes de base i d'agrupacions de teòlegs que demanen una societat laica i un estat laic. O podria recomanar-li la lectura del recent informe de l'any 2013 de la Fundació Ferrer i Guàrdia titulat «Som laics?», en forma d'interrogació.

Però, bé, la qüestió és que la moció que presentem no és un atac furibund d'anticlericalisme que li hagi agafat al Partit dels Socialistes de Catalunya; és, hi insisteixo, un intent d'avançar modestament en l'aprofundiment democràtic a través de construir una societat més laica i unes institucions més laiques.

Em permeto demanar als diputats i diputades que abans de votar llegeixin l'exposició de motius de la moció, perquè crec que pot ajudar a desfer alguns malentesos.

La moció té bàsicament dues parts; una primera, un primer punt, que hem ampliat després de l'acord amb Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, en què el Parlament demana a les Corts Generals que no prosperi el canvi d'estatus de l'assignatura de religió que pretén la Llei Wert, a la qual podem retreure moltes altres coses, certament, així com que les Corts Generals impulsin una llei de llibertat ideològica, religiosa i de culte, i que es denunciïn els acords actuals amb la Santa Seu.

Després, entre la resta de punts que conté la moció en la seva segona part, sí que conté el que potser ha estat l'element més cridaner, pel que he vist publicat als mitjans de comunicació, que és la qüestió que les institucions catalanes no convoquin, dins dels seus programes d'actes oficials, misses o altres elements de la litúrgia de qualsevol altra confessió religiosa. Això no hauria de ser motiu d'escàndol. Perquè fixin-se com en som, de moderats, que ni tan sols estem demanant que es deixin de celebrar misses de Sant Jordi, ni que s'usi per a això la capella que hi ha al Palau de la Generalitat de Catalunya; estem demanant tan sols que no la convoquin, quelcom que no és tan absolutament extraordinari, que és que, en el programa oficial d'actes, sigui del dia de Sant Jordi, sigui del Dia de les Esquades, no hi figuri una missa catòlica.

I per últim, i ho dic per un diputat del PP que avui, diguem-ne, ha mostrat el seu interès respecte a això, l'últim dels punts parla de la qüestió del dret a ser enterrat segons les pròpies creences.

I voldria acabar molt ràpidament dient que la conquesta i dignificació dels cementiris civils, la felicitat superació dels camps maleïts de què parlava Aranguren en què s'enterrava els que havien mort sense rebre els sagraments catòlics, on reposen milers d'heterodoxos d'aquest país, que han fet d'aquest país un país modern, avançat i un...

La presidenta

Senyor diputat...

Ferran Pedret i Santos

...i han contribuït a la construcció d'un estat social i democràtic, no és en absolut incompatible amb el fet de garantir l'enterrament de cadascú segons les seves creences. De fet... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)*

La presidenta

Senyor Lucena?

Maurici Lucena i Betriu

Ara? *(Pausa.)* Sí, presidenta; gràcies. Volia fer constar formalment la protesta del Grup Socialista per l'absència dels membres del Govern davant de la presentació de la nostra moció. Crec que és una falta de respecte a tots els grups que estem en aquesta cambra. Jo, com a mínim, aquesta legislatura no ho havia vist, encara.

La presidenta

Tinc entès que hi ha almenys dos consellers, si no són tres, que estan a la Vall d'Aran. Tinc entès això.

Té la paraula, per presentar les esmenes en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, davant d'aquesta moció presentada pel Grup Socialista que el que pretenia és l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics de les nostres institucions, òbviament hem intentat arribar a un acord, i hi hem arribat, i hem pactat algunes esmenes.

Dic «òbviament» perquè no sempre ha sigut tan obvi que el Partit Socialista es trobés en l'espai de la laïcitat. I, de fet, la moció sí que acaba una mica, diríem, patinant, si em permeten l'expressió, en el que es patina sempre: és una mica un sí i un no. Però benvinguts –benvinguts. Tot i que en el punt 1 bis que hem

pactat torna a demanar-nos el Partit Socialista que traiguem l'eliminació del concordat amb la Santa Seu, que a nosaltres ens sembla... *(Veus de fons.)* Home, a l'1 bis. A veure si no ens hem posat d'acord... *(Pausa.)* Ai, perdó, amb..., no, no, perdó. I amb la resta de comunitats religioses, també diu la derogació de les lleis que aprovin els acords de cooperació. Això, poder-ho estudiar. No així les lleis –no així les lleis– que donen aquest suport no només a l'Església catòlica sinó a totes les comunitats.

És igual; és una bona notícia; estem aquí, i nosaltres compartim la idea de la neutralitat, que això és el que vol dir «laïcitat», «neutralitat», neutralitat sense privilegis per a ningú. I això és una exigència, hauria de ser una exigència de les nostres institucions i dels poders públics. Això no vol dir deixar de cooperar, això no vol dir deixar de col·laborar. Ho mana l'Estatut.

Però sí que pretenem, i per això hem entrat una llei al Senat..., creiem que hi ha d'haver una nova, una nova visió, la de la llibertat de consciència, la llibertat de tenir del món una visió determinada, amb un sistema d'idees que puguin ser religioses o no, perquè altrament només sempre estem parlant de la llibertat de professar una religió o bé negar-la, i no es tracta d'això, es tracta d'aquesta llibertat de consciència.

Per això, en aquest punt que afegíem a la moció demanàvem que manifestéssim davant de les Corts Generals la necessitat d'impulsar una llei de llibertat ideològica, religiosa i de culte que respongui a criteris de llibertat i d'igualtat, i que, per tant, proposi la denúncia dels acords de l'Estat espanyol amb la Santa Seu i la derogació de les lleis que aproven els acords de cooperació amb diverses comunitats religioses.

Així mateix demanàvem que aquesta llei el que ha de fer, i ho posem en la moció, és protegir els menors..., a no ser adoctrinats; en principi, doncs, el conveni dels drets dels infants, en els punts 12 i 14. Malauradament, només hem arribat a l'acord pel que fa al punt 12, que, com els deia, és més *light*, però ja és un pas; aquí hem arribat a un acord.

Així mateix, hem presentat esmenes en el sentit d'aprofundir en la demanda que fem en aquest aprofundiment laic de les institucions. És important saber que quan es va promulgar la Llei de llibertat religiosa era el moment en què es va aprovar la Constitució, era un moment molt, diríem, crític, era un moment complicat, i es va ratificar signant uns acords –que jo haig de dir també clarament que el Partit Socialista després va adherir-s'hi i els va fer encara més forts i més potents a nivell econòmic–, i donaven un tracte molt diferencial a l'Església catòlica. Aquest context històric creiem que està superat; creiem, doncs, que en l'actualitat la societat és secularitzada i àmpliament plural.

La resta dels punts de la moció, que nosaltres, doncs, compartim, són del mateix parer que no sigui obligatori que a més a més puguin..., diríem..., la simbologia religiosa no estigui sempre present en les cerimònies i no hagi de ser obligatori per part de molts càrrecs públics anar a preses de possessió guardant sempre..., fent valdre sempre o crucifixos o altres simbologi-

es, poden ser catòliques o no. Tan sols, doncs, que es guardi el que s'ha de guardar, que són les lleis.

I també nosaltres el que afegim en aquest punt és que els càrrecs públics no puguin argumentar qüestions ideològiques o de creença per incomplir aquest acord, aquest de relegar la simbologia religiosa a l'àmbit del que creu cadascú i no en el marc de les nostres institucions catalanes.

I el que proposàvem també, i ha estat acceptat, és que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals garanteixi la laïcitat en la seva programació com a reflex del que hem de ser, aquesta societat plural que som. Per tant, nosaltres, contents i contentes que aquest pas s'hagi pogut fer endavant. Crec que no prosperarà, però, en tot sentit, creiem que sí que és important poder portar el debat al Parlament i que aquests qüestions també es tractin.

Dir que votarem, finalment..., i li vam proposar al diputat que el punt 1, on parla de la llei Wert, l'eliminés, perquè no tenia sentit per a nosaltres en aquesta moció, perquè entenem que la llei Wert no és únicament l'aspecte de la religió. És important, però no la podem tractar com estem fent cada vegada de manera fragmentària, de manera parcial. De vegades la fem servir pel català, de vegades la fem servir per la religió. Perquè, en el fons, el que impedeix i el que...

La presidenta

Senyora...

Laura Massana Mas

...difumina –sí, acabo– és que aquesta llei és un retrocés en tots els aspectes, a l'escola... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, prenc la paraula per expressar el posicionament d'Esquerra Republicana de Catalunya amb relació a la moció sobre l'aconfessionalitat dels actes i serveis públics.

Prèviament, ens agradaria fixar, abans d'explicar l'orientació del vot en els diferents punts de la moció, el posicionament global d'Esquerra Republicana amb relació al que ha de ser –valgui la redundància– la relació entre el poder polític o el poder públic i les opcions de consciència i l'espiritualitat pròpia de cadascú en l'àmbit públic.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya defensem el dret de qualsevol ciutadà a professar una determinada religió, a viure la seva espiritualitat com cregui

més convenient i el dret a tenir les seves pròpies opcions de consciència, i el dret a no viure..., també, que inclou, evidentment, el dret a no viure cap mena d'espiritualitat. És un dret de caràcter individual que cal defensar a capa i espasa, però és un dret de caràcter individual que no podem concebre com un dret d'exercici domèstic, sinó que també ha de ser un dret que es pot expressar públicament, es pot expressar en l'espai públic, es pot manifestar públicament.

Que això sigui així no vol dir que les nostres institucions públiques, que el nostre Estat, hagin de posicionar-se a favor d'una determinada confessió religiosa, d'una determinada opció de consciència. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, creiem que l'Estat ha de ser laic, que no laïcista. Ha de ser laic pel que fa al respecte a les diferents opcions de consciència, a l'espiritualitat –cadascú com vulgui viure la seva pròpia espiritualitat– i al dret a professar la religió, però no ha d'apostar per cap d'elles i ha de tenir molt clara la separació entre aquestes qüestions, que són unes qüestions molt íntimes –també relacionades amb aspectes culturals i tradicionals, però són unes qüestions molt íntimes del ciutadà–, i el que és l'exercici dels poders públics.

Sobretot, tenint en compte dos elements que per a nosaltres són importants. El primer és que la diversitat de confessions religioses, d'opcions de consciència, de maneres de viure l'espiritualitat a la nostra societat ha anat augmentant: hi ha cada vegada una major pluralitat i cal que sigui respectada. Cal que sigui respectat el dret de cadascú a participar de la seva església, anar a la seva mesquita, sinagoga, lògia o a viure la seva espiritualitat com vulgui o a no viure-la.

Aquesta diversitat..., també cal tenir en compte que tenim una cultura popular i una tradició cultural en la qual la religió ha tingut un element important en el passat, ha configurat determinades tradicions i hi ha tingut les seves aportacions, i que per tant també, des del punt de vista cultural, ha de ser respectada.

Per tant, aquest és el posicionament: a favor d'un estat laic, que no laïcista; a favor del dret individual a tenir les pròpies opcions de consciència, a professar una determinada religió, a viure l'espiritualitat com cadascú vulgui, però una clara separació entre aquest dret d'exercici individual i el que han de ser els poders públics de l'Estat.

La moció que avui se'ns presenta nosaltres creiem que és una moció, més que de transformació de determinades actuacions que es fan en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, de posicionament ideològic o de clarificar algunes coses que nosaltres veiem bastant clares en molts aspectes, on no hi veiem problemes, però que, bé, si s'ha de tornar a recordar, doncs ho fem i... no tenim cap mena de problema.

El primer punt. Nosaltres creiem que, més enllà que la LOMCE afecta molts i molts temes, també està bé que es combati des de cadascun dels temes i, per tant, en aquest aspecte de l'ensenyament de la religió en les diferents etapes educatives també creiem que s'ha de mantenir el model que hi ha ara i estem en desacord

amb la proposta que hi ha sobre la taula amb el projecte de la LOMCE en aquest aspecte.

Els altres punts. Nosaltres..., pot ser que en algun cas s'hagin produït..., no es compleixi, això que es diu aquí, però en general nosaltres veiem que es compleix. En cerimònies de preses de possessió nosaltres no hi hem vist simbologia religiosa, ni en la presa de possessió dels consellers ni del president. Però, en tot cas, està bé recordar-ho. Quan hi han representants de confessions religioses se'ls tracta igual..., en equiparació amb la resta de representants de la societat civil. I una mica així amb relació a tota la resta d'aspectes, no?

Sí que creiem que és important l'últim punt. Avui encara aquest dret a l'enterrament segons les pròpies creences..., creiem que aquí és una contribució important que es fa a la moció. Cal recordar-ho, és important: encara hi ha molts llocs al nostre país on els funerals només es poden fer en esglésies catòliques perquè no es disposa de tanatoris amb sales per fer-ho; que crec que aquí hi ha hagut un avenç important en els darrers anys.

I, per tant, nosaltres, en tota la moció –i acabo, presidenta– votarem a favor, excepte el punt 1 bis, que ha estat objecte de transacció, perquè entenem que probablement el Partit Socialista no va derogar el concordat amb la Santa Seu per alguns motius, segurament... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, Ciutadans estem bàsicament d'acord amb el que diu la Constitució, que Espanya és un país aconfessional, que Espanya és un país on no ha d'haver-hi una confessió de l'Estat, però que és un país, com ha dit també el Tribunal Constitucional, on hi ha un laïcisme positiu. I això vol dir que ha de conviure la llibertat religiosa amb aquells que no tenen, com ha dit algun altre portaveu, aquesta part espiritual. Per tant, jo crec que està bastant clar, en el nostre redactat de la Constitució, que hem de ser respectuosos amb les religions però que cap religió pot ser confessional i l'Estat no té confessió oficial.

Dit això, en aquest plantejament general, per tant, estem a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció, i en termes generals ho veiem així. Estem a favor que en l'àmbit públic, allò que és de tothom, doncs, no hi hagi una confessió religiosa que pugui posar la seva visió monolítica davant dels que pensen en altres creences, dels que no tenen creences, com és el cas de molta gent.

Per tant, hi estem a favor en general. Matisos que hi posem? Home, matisos d'algunes esmenes que s'han acceptat, no? Nosaltres hem posat una esmena on vo-

liem deixar clar que parlem d'espais públics; per tant, no d'espais concertats. És a dir, les empreses privades, o escoles o hospitals que són concertats, lògicament, encara que donin un servei públic, són espais que pertanyen a una titularitat privada i, per tant, aquí no podem exigir..., que cadascú a casa seva, diguéssim, faci el que vulgui. Només faltaria, no? Per tant, això ha estat acceptat i així hi votarem a favor.

Altres esmenes que nosaltres veiem amb cert recel, perquè estan fora de l'àmbit constitucional, com és, per exemple, doncs, no tenir acords amb cap confessió religiosa, com l'esmena que ha estat acceptada per part d'Iniciativa. El PSOE no diu això. Jo no sé si el PSC i el PSOE en això també estan en desacord, però el PSOE, i quan ha governat el PSOE..., hi han acords signats amb diferents confessions religioses, entre elles, com diu l'article 16.3, l'Església catòlica, efectivament. Sí, és el que diu l'article 16.3 i a nosaltres ens sembla bé que hi hagi un estat on hi hagin acords signats amb diferents confessions. L'esmena acceptada per PSC i Iniciativa vol, en definitiva, que es denunciï, que s'acabi aquesta relació, normal en qualsevol estat de dret, amb les confessions religioses, quan hi ha un laïcisme positiu o una aconfessionalitat. Per tant, en aquest punt ens abstindrem, perquè l'esmena està fora de l'àmbit constitucional: no és constitucional que no hi hagin acords amb diferents confessions religioses.

En definitiva, nosaltres considerem que la llibertat religiosa és un dret fonamental –l'article 16 de la Constitució ho regula–, que és cert que es pot esmenar, que podem discutir quina relació hi ha amb les diferents confessions. Nosaltres també estem d'acord que amb la confessió de la religió catòlica hi han algunes coses que van ser pactades l'any 79 i que potser s'han de revisar, com moltes altres coses del país, però això no és el mateix que deixar sense acord o que no tenir un acord amb aquesta confessió, que, agradi o no agradi, segons tothom, és una confessió recollida a la mateixa Constitució i citada en aquest article i, a més a més –hi devem estar d'acord tots–, majoritària, no?

Per tant, en aquest sentit, no ens semblaria lògic que aquí incomplíssim l'article 16 de la Constitució, perquè és una garantia de llibertat per als que creuen i per als que no creiem: és una garantia per a tothom. Jo crec que aquesta és també la bona posició que va adoptar la Constitució, en aquell moment, de deixar-ho obert, com ha de ser en un país democràtic i avançat. I en això crec que, sincerament –sincerament–, tinc la sensació que hi han hagut bastants menys problemes dels que alguns hi veuen. I en això estic d'acord amb el que deia el portaveu d'Esquerra Republicana. Aquí es posen de manifest algunes qüestions..., que jo estic d'acord que no han d'haver-hi símbols religiosos quan algú va a jurar el seu càrrec, però, és veritat: tampoc n'he vist. Almenys no n'he vist aquí a Catalunya.

I jo crec que –em sembla que és a les Corts Valencianes– entre aquell senyor del Partit Popular que posa un símbol religiós a la Mesa del Parlament de les Corts Valencianes i els que treuen els pessebres o diuen, en comptes de «festes de Nadal», «festes d'hivern», doncs, hi ha un punt intermedi que és el sen-

tit comú. I aquí estem nosaltres; és a dir, no volem ni canviar el nom a les coses, perquè les festes de Nadal, siguin cristià o no ho siguis, són les festes de Nadal de tota la vida, i, per altra banda, tampoc ens agradaria que aquí la presidenta portés, per la seva confessió religiosa, un símbol religiós o ens fes jurar a tots la Bíblia. Doncs, estem d'acord, per tant... Jo crec que hi han menys problemes, sincerament, dels que alguns hi volen veure.

I per això, en termes generals hi votarem a favor. Només ens abstindrem en el punt aquest que està fora de la Constitució. I, en tot cas, defensar una separació d'estat i religió és un avenç democràtic d'un estat contemporani –jo crec que a aquestes alçades aquí a Espanya, i a Catalunya en particular, crec que ningú ho qüestiona–, i hem arribat a un gran acord entre totes les forces polítiques i de la societat, i això és un avenç. I, en tot cas, aquests matisos que aporta aquesta..., diguéssim, de recordatori, doncs, no ens semblen malament, perquè jo crec que tothom està d'acord que l'Església i l'Estat estiguin separats, però també estem d'acord que la llibertat religiosa i el respecte per a tothom formin part del nostre sistema de drets fonamentals.

És per això que Ciutadans hi votarà a favor, que han estat acceptades i agraeixo que s'hagin acceptat aquestes tres esmenes, que crec que són matisos jurídics importants, com aquest respecte a la Llei de llibertat religiosa o com aquest respecte als acords signats amb diferents confessions. I per això votarem a favor d'aquests punts. I després el nostre portaveu demanarà votació separada d'un parell d'assumptes amb aquests matisos tècnics que hem explicat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerreres, i també..., bé, donarem ple suport a la moció presentada, per concordança, per complicitat, per coherència amb el que planteja, i també per ser fidels al nostre propi projecte polític, doncs..., és fonamentalment ateu en l'àmbit de les creences de religiositat; també, en el país de Ferrer i Guàrdia, perquè queda pendent, i sempre queda pendent, la transformació laica de l'Estat –no he acabat d'entendre la reflexió del senyor Aragonès entre laïcitat i laïcisme, no ho he acabat d'entendre, sincerament–, i per l'escrupolós respecte també a la pluralitat social, política, també religiosa, i al principi de neutralitat en els àmbits públics i institucionals.

I en l'àmbit privat, com és obvi, doncs que cadascú combregui i professi els sentiments o les creences que consideri oportunes. En l'àmbit privat i de la seva butxaca, que és el segon element que volem plantejar amb una certa lectura crítica, que és que estem absolutament d'acord amb la moció, amb els punts de la moció, amb els punts que planteja, però em sembla que és

limitada i que ens quedem amb una part superficial, perquè el moll de l'os, encara avui de la batalla laica, és que el més calent és a l'aigüera, i segueix essent inacceptable que un dogma religiós, no? –apostòlic i romà, en aquest cas, doncs–, alteri, moduli i s'imposi massa sovint a la nostra societat. Un negoci que passa el ribot, el negoci de la fe –estic parlant d'esglésies, no estic parlant de creences i religions–, i un ribot que també es passa a les finances públiques; i diem «limitada», molt ràpidament, no ho podem dir tot, perquè es podrien fer moltíssimes més coses en aquest vell dilema entre raó i fe, no?

En l'àmbit de la Unió Europea, perquè també estem per suprimir l'article 52 del tractat, on no és una religió d'Estat, però també a la religió catòlica se li confereix un caràcter privilegiat, perquè encara no apliquem les directives europees sobre Administració fiscal que obliguen que no hi hagi privilegis fiscals en els llocs de culte, perquè encara està pendent una declaració europea de laïcitat i de neutralitat.

En l'àmbit de l'Estat espanyol, sí que estem per la denúncia i la derogació del règim firmat amb el Vaticà, amb la 53, amb la 76, amb la 79, el que va néixer també d'un pacte amb la dictadura franquista, amb aquella croada nacional, com es va rebatejar, que es modifiqui la Llei orgànica de llibertat religiosa per la Llei orgànica de llibertat de pensament i consciència, i, sobretot i fonamentalment i el moll de l'os, em sembla molt més..., des d'una postura de defensa del laïcisme, l'escandalós règim de privilegi fiscal que encara avui l'Església catòlica té a l'Estat. És una autèntica agència immobiliària que no paga res: ni societats, ni renda, ni IVA, ni patrimoni, ni transmissió, ni jubilacions, ni contribucions especials, en el cas de l'IRPF, perquè des del 1982 se li va donar un tram especial fins al 82 i encara perviu aquell frau.

I, per tant, si som laics, a tothom igual; i és obvi que hi ha espais de l'Església catòlica que presten, no?, una sèrie de serveis i d'atenció social que entraran en el règim general de fundacions o entitats del tercer sector. I l'altra és, òbviament, perquè, des de la posició política d'aquest grup, aquesta església continua mantenint posicions retrògrades i reaccionàries en àmbits tan diversos com el matrimoni, l'apostasia, l'eutanàsia o el dret al propi cos de les dones.

Respecte als municipis, també podem fer moltes coses: que s'acabi l'exoneració de tributs locals, l'IBI, l'antiga contribució territorial urbana, i també, com s'hi ha referit també el senyor Pedret, doncs, molt d'acord amb relació als cementiris, també als tanatoris, i també als nomenclàtors, no? Que nosaltres no estem per canviar els noms. És veritat que la cultura que tenim és la que és i que la tradició catòlica ens ha fet sofrir massa al llarg de la història, però també volem noms heterodoxos, d'heretges i de lliurepensadors.

I, finalment, una reflexió final sobre el risc i les tensions que hi ha al darrere de reforçar homogeneïtats culturals, no? D'aquesta tendència europea que es basa, doncs, en una Europa que massa sovint ha apellat a la sang, al sòl, a la pertinença i a la religió i no als drets democràtics. Martha Nussbaum..., nosaltres no creiem

en la simetria entre fes, pensem que ha d'haver-hi una pura igualtat entre ciutadans i ciutadanes basada en el principi de neutralitat, en el principi de llibertat i de llibertat de consciència, i també en el principi, com hem dit, de pluralisme religiós.

Tenim pressa i no tenim gaire paciència per arribar a unes institucions laiques, i no tenim intenció d'esperar cinc-cents anys. I dic «cinc-cents anys» perquè és el que va trigar l'Església catòlica a demanar perdó a Galileu per demostrar que la Terra era rodona i que el sol sortia cada dia per a tothom per igual. *In saecula saeculorum*, amén.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Glòria Renom.

M. Glòria Renom i Vallbona

Gràcies, presidenta. Prenc la paraula, en nom de Convergència i Unió, per posicionar-nos en la Moció subsegüent que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics.

Aquesta és una moció que sorprèn, i sorprèn per diferents motius. En primer lloc, perquè és pràcticament calcada, gairebé fil per randa, a la proposició de llei presentada per aquest mateix grup parlamentari, coincidint tant en l'objecte com en la càrrega ideològica i, fins i tot, en els punts a votar, i que encara està en termini de presentar esmenes a la totalitat.

I ens genera també una certa perplexitat: què és el que volen, doncs? Que s'aprovi aquesta moció que insta el Govern a fer determinades actuacions o que aquestes actuacions les faci el Parlament tramitant la llei que vostès han presentat? O bé volen ambdues coses, ho hauríem d'esbrinar. O bé pensen que, si prospera aquesta moció, retirarien la llei?

Per altra banda, podria ser que ho considerin molt important; però, si és així, varen tenir set anys de presidència d'aquest Govern de la Generalitat i no ho varen presentar mai durant set anys.

O potser hem d'entendre que van a remolc dels recents anuncis del PSOE? El senyor Rubalcaba, que ha dit que vol denunciar els acords, els concordats amb la Santa Seu, etcètera. És curiós que el socialisme, quan està a l'oposició, li agafa sempre per replantejar el que no fa quan governa. Esperem, doncs, que ens ho aclareixin, perquè en aquests moments al Parlament hi ha moltes prioritats que des d'aquest faristol hauríem d'arribar a acords per tirar endavant tots junts el país, i no pas obrir nous fronts; nous fronts que no estan al carrer, que no estan al debat del carrer, i busquem problemes, precisament, allà on no n'hi ha. Fins i tot, militants rellevants del seu partit, i algun amb responsabilitat d'affers religiosos quan estaven al Govern, han manifestat en públic ser contraris a aquestes iniciatives, considerant-les una deriva laïcista, pèssima, perillosa, titllant-les d'error polític, de mesura més pròpia del PSOE que del PSC, d'un retrocés.

L'exconseller, de vostès, Joaquim Nadal, en un article, ens parla dels seus valors, dels valors i actituds i compromís social, que vincula el cristianisme amb la història de Catalunya, i que justifica la presència oficial, no només en la missa de Sant Jordi, sinó genèricament.

A Catalunya..., estem parlant de Catalunya, no parlem de l'Estat espanyol –estem parlant de Catalunya–, a Catalunya no hi ha actualment cap problema pel que fa a la manifestació del fet religiós en l'espai públic. És un debat superat. A Catalunya és un debat superat. En l'espai públic de centenars de municipis del nostre país, de tots els colors polítics, hi ha una perfecta coexistència entre la manifestació en l'àmbit religiós, cultural i tradicional. Tenim una llarga història escrita pel nostre poble i també pel Govern, pel Govern actual. Ho sap molt bé.

Sabem molt bé com fer-ho compatible, poble i Govern. Per tant, no ens calen més lleis. Ja vam fer la Llei de cultes, que aquesta llei en el seu preàmbul ja anava dirigida per garantir precisament la laïcitat del Govern i la laïcitat i separació entre poder i tema religiós.

Per tant, no ens calen lleis, no ens cal aquesta moció ni ens calen tampoc interpellacions que se'n derivin mocions com aquestes, que ens apunten una sèrie de punts que ja es porten a terme.

Sense anar més lluny, dilluns a la missa de Vielha, a la Querimònia, de l'Aran, hi érem tots. I quan dic «tots» vull dir que també hi eren vostès –també hi eren vostès–, i també hi eren alguns partits que estan més a l'esquerra de vostès. Hi érem amb normalitat, ningú hi va anar obligat. I com a normalitat coexisteixen els milers i les milers de festes religioses que es celebren en els nostres municipis. No hi ha, doncs, cap problema. Festes religioses que alhora són tradicionals i culturals. Avui es presenta al Govern en resposta a la interpellació, ha de deixar ben clar que Catalunya és una nació mil·lenària, amb unes tradicions i costums i cultura que es deriven d'unes arrels cristianes que formen part de la nostra identitat nacional.

I és en aquest sentit que entenem que la grandesa de la història d'un país es va forjant, segle rere segle, amb la seva gent. El pas del temps és el que fa que es consolidi l'essència de la identitat d'un poble. Catalunya és una nació amb una llarga història, que té una llengua, cultura i tradicions arrelades i amb una influència mil·lenària cabdal del cristianisme (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que la conforma i la configura en les seves formes, el seu sentir i el seu ser; unes tradicions que aquest Govern...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Glòria Renom i Vallbona

...així com també tots els governs anteriors han valorat i han respectat.

Passo, presidenta, només a posicionar-me...

La presidenta

No...

M. Glòria Renom i Vallbona

No puc?

La presidenta

No. *(Pausa.)* Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, la veritat és que quan un llegeix aquesta interpel·lació i la moció que avui ens presenta el Partit Socialista, el primer que a un li ve a la ment és que vostès fan mèrits per perdre vots, aquí i a la resta de l'Estat espanyol, on em consta que propostes com aquesta són habituals en el seu debat polític. I és que el que ens proposen avui, senyor Pedret, no interessa el més mínim a la majoria de ciutadans de Catalunya, ni tan sols als seus propis votants i càrrecs públics que amb tota normalitat assisteixen als actes litúrgics dels seus municipis.

A més, constato dues evidències. La primera: el Partit Socialista quan ja no sap de què parlar enceta debats estèrils i de curt, de molt curt recorregut. I, en segon lloc, l'obsessió dels socialistes i de l'esquerra en general d'intentar excloure tot allò que té a veure amb el fet religiós, i més concretament amb el catolicisme.

No és la meua intenció entrar a debatre punt per punt la moció, però sí que vull clarificar... –perquè els catalans tenen dret a saber la veritat–, clarificar, dic, el primer punt, que fa referència a l'avaluació de l'assignatura de religió a la LOMCE.

Miri, s'inclourà en l'expedient acadèmic, i, per tant, servirà per obtenir beques i per accedir a les proves de la universitat sempre que l'alumne decideixi cursar-la lliurement. Ho repeteixo: cursar-la lliurement.

Un cop fet aquest aclariment, crec que vostès porten una empanada mental entre el que és l'estat aconfessional, estat laic, laïcista, que no els deixa discernir entre la realitat i la ficció. Però no es preocupin, que en el poc temps que tinc els donaré una sèrie de dades objectives que potser els faran tocar de peus a terra.

Catalunya, com la resta de l'Estat i d'Europa, té unes arrels profundament cristianes, i vostès no es poden carregar 2013 anys d'història, de costums i de tradicions. I aquestes expressions públiques que vénen de molt lluny queden recollides en l'article 18 dels drets humans de l'any 1948, de la Declaració dels Drets Humans. I què diu textualment? Que tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió, així com la llibertat de manifestar la seva religió o creença, individualment o col·lectivament, tant en públic com en privat.

És cert, senyor Pedret, que l'Estat té un acord amb la Santa Seu, però no és menys cert que des de l'any 1992 en té amb institucions musulmanes, jueves i evangelistes. El que passa és que, li agradi o no, el 70 per cent dels espanyols ens considerem catòlics, practicants o no, però catòlics, mentre que un 2 per cent diuen practicar altres religions. Aquestes són dades reals del baròmetre del CIS del passat mes d'abril, i, per tant, convindria amb mi, senyor Pedret, que la realitat és tossuda i a dia d'avui aquest 70 per cent hi tenim molt a dir, tant com que volem continuar celebrant Nadal amb pessebres a les places, la festivitat dels Reis amb cavalcades arreu del territori, la Setmana Santa amb processons multitudinàries o, fins i tot, Sant Jordi amb una celebració eucarística, que, li ho recordo, no obliga a ningú a participar-hi; de fet, vostès aquest any no hi van participar. Però, mirin, saben qui és aquest senyor? *(L'oradora mostra una fotografia.)* És l'expresident Montilla, al costat de l'arquebisbe Cistach, beneint les roses de Sant Jordi al Palau de la Generalitat. I jo em pregunto: per què llavors, quan governaven, no van treure's de sobre aquesta creu feixuga que tant els pesa? Per què no ho van fer? *(Remor de veus.)*

Sabem que l'Església està en el punt de mira del seu univers progre de forma permanent, però les crítiques no poden amagar la verdadera labor d'una institució que estalvia a l'Estat i en plena crisi econòmica més de 30.000 milions d'euros, gràcies a la seva labor assistencial, educativa, sanitària o de manteniment del patrimoni cultural. Què em pot dir d'això, senyor Pedret? Sabrien vostès fer-ho, Partit Socialista, sabrien fer-ho? Palliar..., tota aquesta labor que estan fent, la sabrien fer vostès? Crec que no, ja ens ho han demostrat, i cada vegada que entren a governar ens arruïnen, als catalans i als espanyols.

Per tant, deixant de banda la labor espiritual de l'Església, i només tenint en compte la seva aportació material i humana, no els fa vergonya criticar una institució que ha demostrat ser molt rendible....

La presidenta

Senyora...

Marisa Xandri Pujol

...a les arques de l'Estat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Senyora presidenta, moltes gràcies. *Quo usque tandem abutere*, senyora Xandri, *patientia nostra*? Fins quan abusarà de la nostra paciència, senyora Xandri? Vostè gesticula, amb gran aplom, davant d'amenaques absolutament fantasmagòriques. Ni en la interpel·lació que vam fer des d'aquest Grup Socialista a la senyora vice-

presidenta ni en la moció hi ha absolutament cap atac a l'Església catòlica, ni hi ha absolutament cap amenaça respecte a la continuïtat de les festes tradicionals. És que jo arribo a la conclusió que no m'ha escoltat, que no ha llegit l'exposició de motius de la moció o bé que té una incapacitat estructural per entendre-ho, eh? (*Remor de veus.*) Això és una de les conclusions a què jo arribo. Sí, sí, no em demani..., escolti'm, li ho he expressat en estrictes termes de respecte, cosa que vostè no ha fet, per cert –cosa que vostè no ha fet. Perquè quan vostè parla que els socialistes encetem debats estèrils, aquí sí que li accepto l'argument d'autoritat: són, vostè i el seu partit, tota una autoritat en això. O és que no recordem el debat estèril, que acabem de començar, sobre si el valencià ve de l'iber o no, o sobre el LAPAO, o sobre els símbols?

Senyora Xandri, no pretengui venir aquí a contestar quelcom que el Grup Socialista no ha plantejat en cap moment, com és una mena croada anticlerical. Aquest Grup Socialista el que ha fet és plantejar quelcom que és absolutament raonable, que és que, siguin el 70 per cent o siguin el 91 per cent dels espanyols i espanyoles catòlics, el que cal és un escrupolós respecte en una societat democràtica per a aquells que professen altres tipus de creences, per minoritaris que siguin, o per a aquells que no en professen absolutament cap. I torno a recordar una cita de Rosa Luxemburg que vaig dir ja des d'aquest faristol, que és que la llibertat és sempre la llibertat del que pensa de manera diferent –sempre. O es respecta la llibertat del que pensa diferent o no s'està respectant la llibertat.

I nosaltres no estem dient –ho dic perquè el senyor Aragonès no ho ha insinuat, però ho ha tret a col·lació–, no estem dient...

La presidenta

Senyor Pedret...

Ferran Pedret i Santos

Acabo de seguida, acabo amb aquesta...

La presidenta

Però és que ha de posicionar-se sobre les esmenes.

Ferran Pedret i Santos

No, respecte a les esmenes, la Mesa les té, s'han distribuït als portaveus...

La presidenta

I tots els grups? D'acord...

Ferran Pedret i Santos

...i els portaveus ja han explicat les que s'han assumit i les que no, i les dono per explicades.

Però deixi'm acabar aquest argument, perquè em sembla rellevant. Nosaltres, senyor Aragonès, i en gene-

ral ho dic a la resta de cambra, no estem plantejant en absolut que s'hagi de constrènyer l'exercici de la llibertat religiosa a l'àmbit privat; ja sé que vostè no ho ha dit, però sembla que no queda clar. Evidentment, la llibertat religiosa exigeix que hi hagi la possibilitat de desplegar aquesta llibertat religiosa en l'àmbit públic; però també exigeix, el caràcter aconfessional de l'Estat, que cap de les confessions pretengui, diguem-ne, una hegemonia en l'espai públic o una hegemonia pel que fa a les seves relacions amb les institucions públiques. I això és l'únic que estem demanant, un estricte respecte a les creences de tots els ciutadans i les ciutadanes, fins i tot aquells que no tenen cap creença de tipus religiós.

Torni a llegir la moció, senyora Xandri, torni a llegir la moció i la seva exposició de motius, perquè veig que no ha entès en absolut el que estem plantejant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació... Però també vull recordar, senyor Pedret, que aquests tres minuts..., encara que vostè hagi distribuït les esmenes, la resta de diputats i diputades no les tenen, i, per tant, la seva obligació hauria estat explicar les esmenes.

(*Pausa. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. És cert que tenim el document amb les transaccions i això... Nosaltres demanaríem votació separada del primer punt 1. Em sembla que hi ha l'1 i l'1 bis. Doncs, demanaríem votació separada del primer punt 1.

La presidenta

Tinc petició de votació separada del punt 1, del punt 1 bis i del punt 2.c. (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, para pedir votación separada, del punto 1 bis, el segundo párrafo. Bueno, hay dos párrafos... Creo que está aceptado por el ponente...

La presidenta

Està acceptat?

Jordi Cañas Pérez

Creo que sí. Señor Pedret... Sí, está aceptado. Y después, el punto segundo, a. El punto 2.a.

La presidenta

D'acord: 2.a i, de l'1 bis, segon paràgraf.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació.

Començarem les votacions per les votacions separades demanades.

Començarem pel punt 1 bis, primer paràgraf. *(Veus de fons.)* Perdó..., sí, el punt 1 –el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció.

Ara passem a votar el punt 1 bis, primer paràgraf.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 66 en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 1 bis, segon paràgraf.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor i 66 en contra.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 83 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor i 66 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies (tram. 302-00050/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident segon

Si us plau, les reunions als passadissos... Conseller Vila..., gràcies. Endavant, diputat.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, president. Presentem aquesta Moció sobre polítiques familiars amb gosadia, però també amb la convicció que allò que demanem és positiu per al benestar de les famílies catalanes. Vivim una situació complicada, i la família està sent la xarxa que evita l'enfonsament econòmic, i molts cops psicològic, de molts ciutadans, aturats a casa sense poder desenvolupar les seves potencialitats. No parlem de números; parlem de persones per a les quals aquesta crisi és un drama i és una angoixa.

Davant la situació complicada de moltes famílies, podem lamentar-nos, ens podem plànyer, podem fer discursos. Nosaltres el que fem és presentar una bateria de mesures per enfortir les famílies catalanes. I aquí cada partit s'ha de posicionar; veurem qui està pels fets i qui està per les paraules. Pensem que el que es vota en aquesta moció és cabdal per a moltes famílies, i per això hem manifestat i hem procurat tenir amb tots els grups una dinàmica de diàleg.

Posem a votació, en primer lloc, un conjunt de mesures generals. Recollim demandes de les associacions familiars, com per exemple introduir la perspectiva de família a les polítiques de la Generalitat.

Necessitem una política familiar forta, musculada, transversal, ben dirigida. Per això sol·licitem la creació d'una comissió interdepartamental que coordini les polítiques familiars.

Exigim també la confecció immediata d'un pla de família. Escolti'm, tenim un pla de serveis socials, tenim un pla de dones, un pla d'immigració, un pla d'atenció a la infància, un pla de joventut, un pla de no-discriminació a les famílies homosexuals, però, ai las!, no tenim un pla de suport a la família. Podem comprovar amb objectiva cristal·linitat la nul·la preocupació que té Convergència i Unió per la família des que, fa tres anys, ha arribat al Govern. Quina desídia davant de 2 milions de famílies catalanes!

Sol·licitem també que es desplegui la Llei de família. «Però, escolti'm, no té massa pressa, vostè?», em podrien dir. Miri, és que la Llei de família es va aprovar fa deu anys. Carai!, quin ritme que tenim aquí, a Catalunya.

Després proposem una sèrie de mesures per impulsar la conciliació, una conciliació que enforteix els vincles familiars, que facilita l'educació, que redueix el fracàs escolar. També impulsa la productivitat. Si ho veiem tots clar, si ho tenim tots clar, per què no fem coses?

Les polítiques de conciliació són també polítiques d'igualtat i polítiques de sostenibilitat del nostre sistema del benestar. En parlar de conciliació ens referim igualment als homes que a les dones; la conciliació el que facilita és la plena incorporació de tots al mercat laboral, que així fa que puguem mantenir l'estat del benestar i el sistema de pensions.

Hem de ser més productius, però no multiplicant les hores de feina, sinó racionalitzant horaris i millorant les dinàmiques laborals. Evidentment, hi ha una pre-

missa per conciliar, i és treballar. Per tant, jo recomanaria als partits que suposo que tenen la temptació de parlar ara de la reforma laboral, de les seves polítiques de conciliació..., els diré quina va ser la seva política de conciliació: 3 milions de persones a l'atur. Aquesta va ser. Per tant, poques lliçons.

I presentem un darrer bloc de mesures. Estan dirigides a impulsar la maternitat entesa com un dret. La majoria de nosaltres reconeixem que la interrupció voluntària de l'embaràs és sempre una decisió dolorosa, no és un caprici; moltes dones voldrien donar a llum el fill que esperen, però no s'hi veuen amb cor pel que sigui. Donem l'oportunitat a aquestes dones de ser mares; elles i els seus fills ens ho agrairan en el futur.

Perquè en la qüestió de l'avortament es plantegen dos valors, que no tenen per a nosaltres la mateixa preponderància, però són dos valors: per una banda, el dret a la vida de l'infant; per altra, l'autonomia i el benestar de la mare. Intentem que no siguin valors contradictoris, intentem que no siguin valors oposats, intentem que siguin complementaris a través de polítiques que habilitin i facilitin la maternitat.

El dret a la maternitat ha d'esdevenir dret subjectiu, dret pràctic, dret real. I per això hem de crear una estructura. I, per tant, presentem una bateria de mesures en aquesta línia. Presentem unes mesures que són fortes, que són potents, però que jo penso que són lògiques i són assumibles. Els demano que fem tots un esforç per arribar a un consens, perquè els 2 milions de famílies que hi ha a Catalunya ens ho agrairan.

Moltes gràcies, president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. En primer terme, té la paraula la il·lustre diputada Núria Ventura, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, president. La veritat és que coincidim poc, per no dir gens, amb les polítiques de família que defensa el Partit Popular. I davant d'aquesta moció podríem prendre diferents postures: o no presentar esmenes i votar una part de la moció en contra, citant, evidentment, les retallades que en aquesta matèria estan aplicant a Madrid, citant també les retallades que en la passada legislatura van pactar amb Convergència i Unió i que són les que ara s'estan executant, o podríem presentar algunes propostes de mínims que crec que poden, que haurien de ser compartides per la major part de la cambra. I dic «mínims» per dir alguna cosa, perquè la veritat és que haver d'instar el Govern al mateix compliment de la llei –un fet que tristament comença a ser habitual en aquest Parlament– en altres països seria completament inacceptable.

Hem presentat finalment dos esmenes, que són de substitució de tot l'apartat 1 i l'apartat 2. Per tant, el que acabarem votant, si el Partit Popular ens accepta

les esmenes, no és la seva moció, sinó és la nostra proposta: els punts 1 i 2.

Pel que fa a les mesures d'impuls d'una política de família, creiem que el que s'ha de fer és passar de manera urgent a l'acció. No ens cal o no ens hauria de caldre més legislació, sinó aplicar la que tenim davant de la paràlisi del Govern també en aquest camp: moltes fotos, molts documents, molts textos, moltes fotos, però pocs fets, cap compromís i zero pressupost.

Parlem del desplegament de la Llei de suport a les famílies, que inclou prestacions econòmiques per infants a càrrec, prestacions econòmiques per part o adopció múltiple, ajudes per a adopció i acolliment, ajudes per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida; parla també de les ajudes al lloguer i de tanques i tantes coses, com les mesures de conciliació de la funció pública.

Demanam també el desplegament de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, aprovada amb gran consens per una àmplia majoria de la cambra amb la intenció d'atendre, protegir i promocionar també el benestar personal i social dels infants i dels adolescents i garantir també l'exercici dels seus drets i responsabilitats.

I incorporem aquí també un punt important, com aquest punt 1, i així ho proposem a l'esmena, per tal de garantir les ajudes per a fills/filles a càrrec dels zero als tres anys en l'exercici 2013 per a les famílies amb ingressos inferiors als 35.000 euros. Aquest és un dels primers compromisos incomplerts la passada legislatura pel Govern de Convergència i Unió, ho recordo, amb el suport del Partit Popular. I una vegada més, des del Grup Socialista, volem insistir en la necessitat de recuperar progressivament la universalitat de l'ajut. I per això proposem per a aquest any un augment de les ajudes per arribar com a mínim a aquelles famílies amb ingressos inferiors als 35.000 euros.

I és amb compromisos com aquest amb el que es demostra si un govern és sensible o no és sensible a la realitat del país, als més vulnerables, als que més malament s'ho estan passant, i no gesticulant com aquest mateix matí feia la consellera Rigau en aquest Parlament. Per tant, com a mínim en aquest punt esperem també el suport de Convergència i Unió.

I ens alegra també que el PP s'hi comprometi i recolzi o, en aquest cas, accepti la nostra esmena del punt 1 i també la del punt 2, si al final és així.

En el punt 2 hem volgut incorporar també diversos canvis substancials. En primer lloc, situar el debat sobre les polítiques de conciliació de la vida laboral i familiar en el marc del diàleg social i especialment en les institucions del marc català de relacions laborals i d'acord amb els sindicats i els representants empresarials. És la nostra manera de fer les coses: pacte, acord, consens, termes que, per cert, vostès quan van pactar la reforma laboral amb Convergència i Unió, en este cas, no van fer; una reforma laboral que, vostè ho esmentava abans, però és així, ens ha fet donar uns quants passos enrere també en termes d'igualtat dones-hòmens i també en l'àmbit de la conciliació.

I en el punt 3 podríem estar d'acord només amb el títol –mesures de suport a la maternitat i a les dones embarassades–; amb la resta, després de llegir-ho, li he de dir que no sé si..., vaig tindre la sensació de no saber si estàvem al 2013 o estàvem trenta anys enrere.

Ja els avanço, per tant, que en demanem votació separada i que votarem íntegrament el punt 3 en contra, perquè és difícil en aquest punt que puguem trobar ni uns mínims punts d'acord amb un grup que no respecta, en aquest cas, el dret de la dona a decidir sobre el seu propi cos. Fa unes setmanes teníem en aquest mateix Parlament una moció al respecte, la diputada Marina Geli exposava clarament quina era la posició del Grup Socialista al respecte, i per tant, com no tinc temps, tampoc no m'hi estendré més.

Acabo. No sé si és la primera vegada que passa –almenys darrerament, sí–, que un grup presenta una moció, un altre presenta una esmena de substitució en dos punts i s'acaben acceptant íntegrament. I per això sóc jo mateixa la que m'atreveixo, inclús, a demanar el suport de la resta de grups, sobretot a dos punts que considero que són fonamentals: la Llei de suport a les famílies i la Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, president. Començava la senyora Ventura dient que és una cosa que no sol passar mai, no? És veritat. Ha estat una mica, diríem, surrealista el fet que, íntegrament, doncs, uns punts de les esmenes socialistes, que nosaltres compartim, eh?, siguin acceptats en una proposta de polítiques familiars del Partit Popular, que tota la intervenció de l'altre dia i les propostes que en un principi estan escrites fluïen, per mi, des del més absolut cinisme d'un partit que governa a l'Estat, que ha signat el major... –el major, ha signat, eh?, rubricat, cada divendres–, el major retrocés en matèria de conciliació de vida laboral i familiar amb la reforma laboral; que ha retallat amb la llei de pressupostos les famílies cuidadores com la LAPAD; ha retallat les polítiques de suport a les dones, les polítiques de suport als infants amb discapacitat; que redueix el pressupost d'igualtat, anul·la les polítiques públiques, i pretén fer veure que els preocupen les famílies i les mares gestants, separades de les famílies, és a dir... En definitiva, nosaltres aquesta discussió la vam tenir una mica dimecres passat a la Comissió d'Igualtat, dels aspectes de conciliació.

Nosaltres el que entenem és això com a cinisme: intentar presentar unes mesures després d'haver presentat una reforma laboral; després, doncs, també, de ser els abanderats en aquest mateix Parlament d'un pretès canvi en els horaris comercials intentant fer uns hora-

ris comercials a l'estil de la Comunitat de Madrid, en els quals no hi ha hores, tot són, diríem, horaris *full-time*, vint-i-quatre hores, en espais on treballen la majoria de dones, que és el comerç.

Per tant, no els van preocupar ni els preocupen, ni la conciliació, i no els preocupen les famílies, perquè la preocupació per la família no és posar el nom de la família a la boca i fer veure que et preocupa la família o els diferents tipus de famílies, és fer polítiques públiques que reforcin tot allò que fa que una família, per tant, els seus integrants, siguin un o siguin molts, siguin del mateix sexe, estiguin casats o no, puguin viure una vida digna al nostre país. Això a vostès no els ha preocupat mai.

Per tant, les polítiques de benestar col·lectiu, el seu punt 3, no cal distingir-les des de la gestació, o no, de la dona; els drets i serveis han de garantir aquesta universalitat. I com que l'acord a què han arribat sorprenentment, és a dir, amb un atac marxista, de Groucho i de Karl, perquè les propostes del PSC són bastant d'esquerres, en la nostra línia, i de Groucho, perquè diu «yo tengo unos principios, los he presentado aquí..., però, carai, si puc pactar els canvis», doncs bé.

Però com que ho compartim ja afirmo que votarem el punt primer, que és perfectament assumible.

Dir que ens abstindrem en el punt 2, perquè el que nosaltres li hem proposat era retallar, tirar enrere, restituir els drets laborals derogats a la reforma laboral, que és on vostès han rebentat tota la conciliació; que s'impulsessin plans d'igualtat a les empreses; que s'impulsés una llei d'usos del temps; que s'impulsés una cosa que ahir vostès van negar en aquest Parlament al nostre grup, que és una llei de ciutadania per a la igualtat efectiva de dones i homes, i que s'ampliés la xarxa pública d'escoles bressol zero-tres; que no compartim, de la moció pactada amb el PSC, les escoles bressol en els polígons industrials, no és pas el nostre problema: nosaltres creiem en l'escola bressol, no en la guarderia; una escola pública que educa, no un espai per guardar infants. A més, parlar d'escoles bressol en polígons industrials en aquest moment sembla gairebé també una mica un absurd.

Per això, en aquest sentit, com que compartim parlar amb el CTEC i tenir en compte el diàleg social en el país i altres mesures que es poden impulsar, que s'estan treballant, que el mateix CTEC ha presentat, ens abstindrem com vam fer l'altre dia a la Comissió d'Igualtat. I per ser coherents, doncs, ens abstindrem.

I òbviament dir que en el darrer punt..., la maternitat és impossible a Catalunya i a Espanya, i ho diu: es redueix el nombre de naixements un 12 per cent a causa de la crisi. Si hi ha una crisi on no treballen ni homes, ni dones, ni joves, tothom ha de marxar, una crisi on, a més a més que no treballes, de les ajudes que tens pels fills –la renda mínima, els fills a càrrec–, vostès pacten amb el Govern anterior la seva retallada, t'és impossible, és impossible ni quedar-te embarassada, ni conciliar, ni pràcticament viure.

Per tant, les polítiques públiques que són les que els haurien de preocupar serien recuperar el progra-

ma d'igualtat entre dones i homes, i tornar a posar la LAPAD en el lloc que es mereix, i pensar, diríem, que el país el que necessita són propostes com la renda garantida, que permet viure una vida digna, que és una redistribuidora de recursos i permetria a les dones decidir sobre la seva vida, sobre el seu cos i sobre tots els aspectes que pugui desitjar. Tenir una vida digna és el que necessitem.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Massana. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente. Señores y señoras diputados, *consellera*... Señor Sánchez, usted el otro día, en la interpelación que hizo a la *consellera* Munté, afirmaba que no tenía, este Gobierno, políticas de apoyo a las familias. Depende de cómo lo interpretamos. Yo creo que a algunas familias sí que apoya, a algunos apellidos. Pero, bien, entiendo que usted se refería a las políticas sociales de apoyo a las familias. Y en esto tengo que estar de acuerdo con usted en que, efectivamente, no las tiene, más allá del ejercicio de meras competencias de gestión; muchos pactos, muchos planes, muchos grupos de trabajo, pero ninguna medida concreta, y algo aún más grave, a lo que usted también se refería, que es no desplegar medidas que están previstas en una ley, que, en semanas –en semanas–, hará diez años que aprobó este Parlamento. Por eso le tengo que decir que compartimos en líneas generales lo que propone su moción, por supuesto con algunos matices, críticas y algún desacuerdo que le pasaré a exponer.

Mire, nosotros entendemos que la familia es –o eso al menos debe ser– el núcleo humano básico a través del cual los ciudadanos ingresan en la sociedad, y el núcleo a través del cual se le transmiten los valores, tanto los que libremente cada familia decide considerar como propios, como los valores de democracia, convivencia y ciudadanía que, conjuntamente con las administraciones, entendemos que las familias también deben colaborar a difundir. Y es muy evidente que hoy en día son las familias las que están soportando sobre sus espaldas las consecuencias de una tremenda crisis económica, y de los efectos de los recortes que han efectuado muchos gobiernos. ¿De Convergència? Sí, pero también, y muy fundamentalmente, del Partido Popular, de su grupo, señor Sánchez.

Por eso creo que es necesario ponerle a usted también ejemplos de lo que no son políticas de apoyo a la familia. Por ejemplo, no lo es subir el IRPF y el IVA, que son impuestos que recaen fundamentalmente sobre las familias; no lo es bajar las pensiones, que son los ingresos de los que muchas veces únicamente disponen las familias; no lo es reducir casi hasta su supresión las ayudas a la dependencia, o endurecer los requisitos para acceder, ayudas de subsistencia destinadas a los colectivos más desfavorecidos, como

los parados mayores de cincuenta y cinco años. Y así le podría nombrar un largo etcétera de medidas que ha hecho su Gobierno, que hacen poco creíble su repentina preocupación por las familias y por las políticas de apoyo a las mismas. Porque sí es bueno hablar de medidas de conciliación, de guarderías, de favorecer la maternidad y de muchas otras cosas, pero el problema actual y más grave que sufren las familias es que muchas de ellas no pueden llegar a fin de mes, como bien sabemos.

Una metáfora que se ha utilizado muchas veces en este Parlamento, pero es que..., lo siento pero creo que a usted y a ustedes en concreto les es muy aplicable, es la del bombero pirómano. Generan un problema, y después vienen aquí diciendo que tienen la manguera, o lo que es peor, les dicen a los demás cómo apagar ese fuego en el que ustedes han colaborado –colaborado– o incluso generado directamente.

Bien. Por eso nosotros apoyaremos su moción, porque creemos necesario instar al *Govern* de la *Generalitat* a llevar a cabo muchas de las medidas que proponen, pero también –también– porque creemos que se ha de instar al Gobierno de España, al que dirigen ustedes, a llevar a cabo muchas de las medidas que ustedes proponen. Porque creemos, por ejemplo, que la incentiación del horario europeo, de la jornada continuada, debe liderarse desde el Gobierno de España. También nos gustaría ver que esas cláusulas de conciliación familiar o de políticas de conciliación laboral en los contratos públicos están en los contratos públicos de la Administración estatal.

Y después, como algunos desacuerdos que mencionaba que tenía, le agradezco las enmiendas que ha aceptado del Grupo Socialista en cuanto a que también eliminaban alguna parte en la que nosotros no estábamos de acuerdo, puesto que ustedes decían, proponían dar prioridad al matrimonio cuando es uno solo de los modelos de familia. Y también no apoyaremos –no lo apoyaremos– el punto que propone dar apoyo a una plataforma concreta que defiende un modelo concreto de familia, porque creemos que el *Parlament* y la Administración no deben dar apoyo a un solo y concreto modelo de familia, sino apoyar en general políticas de familia destinadas a todos los modelos hoy existentes, que son muchos.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També, per presentar les esmenes, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat proposant començava la seva intervenció dient que la seva moció era una gosadia. Jo ho canviaria, més que una gosadia seva seria una gosadia de la senyora Núria Ventura o el senyor Espejo-Saavedra, perquè de la seva moció no en queda abso-

lutament res. I, per tant, vostè ha aconseguit una cosa inèdita en aquesta cambra parlamentària, i és que presenta una moció i el que se n'acaba derivant és una moció dels altres. Però, vaja, vostè em sembla que ens comença a acostumar a coses bastant inèdites.

Miri, jo voldria començar..., més que una gosadia jo crec que la seva intervenció ha estat una autèntica temeritat –una autèntica temeritat. Perquè hi ha una cita bíblica que diu «per les seves obres els coneixereu», Lluc 6:43. I quines són les obres del Partit Popular en matèria de família? Doncs jo les intentaré repassar. Vostès varen tenir diverses oportunitats –dues, en concret– per negociar els pressupostos amb Convergència i Unió. I jo tinc aquí els documents que en el seu moment la senyora Sánchez-Camacho –aquesta que ha negociat un acord per intentar tancar una qüestió que resulta que tenia tant d'interès a destapar en aquesta cambra parlamentària, doncs– va ensenyar, i és aquest acord d'aquí, dos acords. En aquests acords, hi apareix alguna vegada, ni que sigui d'esquitrilles, la paraula «família»? Cap. En dos acords pressupostaris, vostès no varen treure ni una sola vegada la paraula «família». És més, vostès varen ser còmplices, còmplices directes, de la supressió dels ajuts de zero a tres anys.

Però el problema no és només aquest, el problema és que en allò que fa referència a l'actuació del Govern de l'Estat, vostès han convertit cada consell de ministres en un autèntic calvari per a les famílies d'aquest país. Li he tret aquí algunes notes de premsa posteriors al Consell de Ministres: desembre del 2011, surt la vicepresidenta, augment de l'IRPF; 3 del 2012, reforma laboral, que lògicament atempta també contra els drets de les famílies a nivell de conciliació laboral i familiar, i, concretament, dels drets de les dones; 7 del 2012, augment de l'IVA, que afecta a totes les famílies, lògicament, d'aquest país, com no podria ser d'una altra forma, tractant-se d'una proposta del Partit Popular que, vés per on, resulta que ens havia anunciat que no pensava augmentar els impostos; juliol del 2012, retallada en la Llei de dependència, que lògicament afecta les ajudes també a les famílies, i setembre del 2012, també es suprimeixen les bonificacions que rebien les mares autònomes.

En definitiva, vostès han tingut l'estranya habilitat que, tot i que s'omplen la boca –i ho he llegit al seu programa electoral, és una cosa soporífera, però ho he fet– resulta que vostès citen pràcticament una mitjana d'una i mitja paraules, una i mitja vegades per pàgina, la paraula «família». Però, a l'hora de la veritat, què passa? Doncs que en els seus actes vostès, la família, a menys que no sigui la família del Partit Popular, que aquesta ja sabem que la cuiden molt bé, a la família, el conjunt de famílies d'aquest país, vostès res de res.

I ens poden dir: «És que no tenim recursos econòmics.» Doncs sí que tenen recursos econòmics, perquè vostès aquest 2012 han fet una modificació de crèdit de 2.800 milions d'euros per a despeses en defensa. O sigui, els interessa la defensa, però, en canvi, han retallat en 1.000 milions d'euros allò que són les partides destinades a dependència i que afecten les famílies i la cohesió social d'aquest país. Aquestes són les

seves prioritats, que vostès han posat, a bastament, en evidència.

Però el problema no és només aquest, el problema és que en allò que fan de forma teledirigida, és a dir, les aportacions finalistes que vostès fan al Govern de la Generalitat, també contemplem amb astorament que aquell discurs que vostè ens ve a fer aquí sobre les famílies, doncs, no té res a veure amb la realitat. Vostès s'han carregat un programa que es diu «Suport a les famílies amb situacions especials» –suport a les famílies amb mediació, amb violència...–; s'han carregat també una partida que es diu «Maltractament infantil». O sigui, estaven donant recursos a la Generalitat i han tingut la gosadia de carregar-se una partida de 72.000 euros... –72.000 euros, si compara les despeses d'ambaixades, de qüestions identitàries veurà que aquestes realment no han baixat– i també se l'han carregada. S'han carregat programes específics per a dones. És a dir, tot allò que té referència a programes de conciliació de la vida laboral i familiar, el Partit Popular no ha tingut cap tipus de mania –cap tipus de mania– a carregar-s'ho.

Per tant..., home, no deixa de resultar, no dic gosadia ni temeritat, sinó certament esperpèntic que avui vostè, com a representant del Partit popular, aquí ens vingui a donar lliçons de família. I nosaltres, francament, de lliçons totes les que vulgui i en el lloc on vulgui, però, home..., del Partit Popular en aquesta qüestió, no.

El nostre grup parlamentari no li donarà suport, ho repeteixo, perquè a nosaltres sí que ens preocupen les famílies del país, no aquella família del Partit Popular que vostès cuiden molt bé. I les famílies del país, ho repeteixo, des que el Govern popular està governant o ha tingut incidència en aquest país, han estat certament més maltractades que mai.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades, secretària del departament, mirin, per tal de copsar i d'identificar, diguem-ne, els objectius, els possibles objectius i interessos que tenia el Grup Parlamentari Popular a l'hora de fer la interpellació i la moció subsegüent, aquesta diputada que els parla, doncs, ha tingut la voluntat d'analitzar allò, amb detall, la interpellació que va fer el senyor Sánchez, i la moció subsegüent, evidentment. I, analitzant, doncs, la interpellació, una se n'adona de seguida –de seguida– de quins eren els objectius del Grup Parlamentari Popular, que diferien, i molt, realment, de fomentar les polítiques familiars.

Perquè, miri, en el segon 30, és a dir, immediatament després que vostè comencés la seva intervenció, el se-

nyor Sánchez ja es delatava parlant de l'Espanya única, per exemple. Però, a més a més, en els vuit minuts, diguem-ne, següents, tractaven, vostès, aspectes, segons vostès tan poc relacionats directament amb la família, com: obsessions i quimeres per la independència, el dret a decidir, la ruptura d'Espanya, l'estelada, la mancomunitat, el tricentenari de 1714, i, fins i tot, equiparava Catalunya amb una colònia com Kenya, que..., vaja, no sé massa potser de segons què, però jo diria que Kenya és independent des del 1963, que potser és una premonició, miri..., no ho sabem pas.

Però, en tot cas, sigui com sigui, en els deu primers minuts vostè va aportar ben poc –ben poc– al foment de les polítiques familiars; la qual cosa potser denota que qui està una mica obsessionat amb segons quins aspectes poden ser vostès.

Però anem –anem-hi– a la moció, que també..., doncs, miri, vaig analitzar-la, evidentment, com no podria ser d'una altra manera, i denotem el mateix objectiu inicial que en la interpellació. Perquè aquesta moció que estem debatent, senyor Sánchez, conté nulla iniciativa en el foment de les polítiques de suport a les famílies, perquè vostès insten el Govern a fer allò que ja està fent. Per exemple, en el punt 1... –i nomenaré alguns subpunts, perquè aquesta moció en té 21, de subpunts–, punt 1, apartat a: «Crear una comissió interdepartamental que dirigeixi, impulsi i coordini les polítiques familiars.»

Senyor Sánchez, aquesta comissió interdepartamental ja està creada, i a més a més el Govern té la gosadia de tenir una secretaria de família que impulsa, coordina i dirigeix les polítiques familiars, a més a més d'aquesta comissió interdepartamental que ja està creada.

En l'apartat d, del punt 1: «Sumar-se a les activitats de la plataforma per la família Catalunya ONU 2014, per a la preparació del vintè aniversari de l'Any Internacional de la Família.» Senyor Sánchez..., la Secretaria de la Família ja participa d'aquesta plataforma, i és més, a més a més, està organitzant actes propis, diguem-ne, doncs, per celebrar el vintè aniversari de l'Any Internacional de la Família.

Apartat e: «Impulsar durant l'any 2013 un pla interdepartamental d'ajudes a la família.» Ja existeix aquest pla interdepartamental, i tant! I a més a més, s'hi contemplen ajuts... Però, en què quedem, senyor Sánchez? Hem d'acabar amb els plans i els pactes, com ens deia en la interpellació, o és que només podem fer cas als plans i als pactes que vostès ens proposin? Clar...

El punt f, per exemple: «Desplegar en la seva totalitat en el termini de sis mesos, la Llei 18/2003, de 4 de juliol, del suport a les famílies.» Vostè sap que aquesta llei ja s'està desplegant. Per exemple, i li posaré un exemple: en la certificació d'empreses familiarment responsables, que a més a més també demanen que es fomentin en el punt 2 de la seva moció. Però és que, a més a més, ha de saber que el Govern vol anar més enllà i vol adequar, diguem-ne, la normativa existent a l'actualitat, diguem-ne, a la realitat actual de les famílies, per exemple, tenint cura de les famílies nombroses i les famílies monoparentals que vostè, per exemple, no esmenta en la seva moció.

Deixi'm fer menció especial del punt c, del punt 1, on vostès reclamen que la Generalitat dediqui el 2,8 del PIB a les polítiques familiars l'any 2020.

Mirin, suposo que estaran amb mi que és impropï, diguem-ne, de la coherència parlamentària, demanar aquí més recursos i allà, a l'Estat espanyol, escoltin... –i li han dit abans–, l'extinció absoluta dels recursos estatals per a famílies desafavorides, l'extinció absoluta de recursos estatals per a la mediació de les famílies desafavorides, l'extinció absoluta dels recursos estatals per lluitar contra la violència interfamiliar que vostè ens deia, o també anul·lar, diguem-ne, els recursos estatals per a la primera infància; una mostra més, diguem-ne, de l'asfíxia social i de la incoherència total.

Però, a més a més, aquesta moció, com també ja s'ha recollit en d'altres intervencions, doncs, recull un tercer punt marcat d'un caràcter moral i ideològic, on vostès pretenen que tornem a encetar un debat... –això sí, per la porta del darrere, perquè no es vegi tant, no?–, sobre, diguem-ne, potenciar el finiment dels embarassos, és a dir que arribin a termini o la no lliure interrupció de l'embaràs. Mirin, una moció nulla d'iniciativa en polítiques de família.

Per tant, si realment els preocupen les polítiques familiars, deixin-les d'utilitzar com a pretext per perseguir altres objectius. Ajudin les famílies catalanes a aconseguir els fons estatals que el Govern del PP els està negant i que per justícia i que per dret es mereixen, i acceptin les esmenes que a tals efectes els hem presentat. Si no les accepten, evidentment, votarem en contra de tot el text de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, fent una valoració general de la proposta, del contingut de la proposta i del proponent, les polítiques familiars continuen sent bàsicament i centrant-se bàsicament en la dona, i en aquest país, bàsicament, en la dona treballadora i dona a l'atur. Per tant, les millors polítiques familiars són aquelles que són polítiques favorables a les classes populars i als serveis públics i als drets socials i laborals que garanteixen la seva dignitat i el seu benestar.

Nosaltres entenem que el proponent, en aquest cas, és determinant per orientar els vots, independentment del contingut concret de cadascuna de les propostes. Un govern que ha retallat bona part dels drets socials i dels serveis públics, dels programes de serveis socials que podien garantir un mínim coixí de benestar per al conjunt de les classes populars, i en especial per a aquelles més precàries, que són sempre la població femenina, les dones treballadores d'aquest país, no mereix que se li voti a favor cap mesura que vagi, bàsicament, a corregir coses que ells mateixos han provocat.

Nosaltres entenem que la principal política familiar en aquest país –i són vostès, bàsicament, els qui estan obsessionats a acabar amb ella– és legalitzar l'avortament i la lliure decisió de les dones sobre el seu propi cos. Aquesta és la millor política familiar ara mateix, la de més emergència que necessiten les dones treballadores d'aquest país.

Educar en sexualitat a les escoles, per preparar homes i dones per al futur, per a un futur conscient, és la segona política familiar més important, la política familiar preventiva més important.

Garantir serveis públics universals, educació i sanitat, transport públic i tants altres serveis públics universals per a tothom, també és una garantia bàsica, més enllà de les casuístiques personals de cadascú, per garantir política familiar, és a dir, política per a les dones i els homes treballadors d'aquest país.

Garantir prestacions universals, més enllà de la casuística personal. Renda mínima, renda garantida per al conjunt, perquè proposen atorgar a les dones gestants en situació de cap recurs, és a dir, sense recursos econòmics i en risc d'exclusió social..., home, entenc, sí..., però entenc que si alguna persona es troba sense recursos econòmics i en risc d'exclusió social mereix, sigui gestant o no, una prestació mínima, una renda garantida, no? Per tant, no estariem parlant una altra vegada de polítiques familiars, sinó de polítiques en favor dels treballadors i les treballadores i en contra de l'exclusió social en general. O ara discriminarem, segons qui estigui embarassat o no, té dret a morir-se de gana o no? Entenem que no és la qüestió que hi ha sobre la taula, sinó l'eliminació d'aquestes prestacions socials, la que ens porta a risc d'exclusió, amb diferents casuístiques, a bona part dels treballadors i treballadores d'aquest país.

Garantir l'educació de zero a tres anys torna a ser una política bàsica, la més gran política que es pot fer de suport als pares i mares que tenen infants compresos en aquesta edat i que, per tant, tenen tota una sèrie de dificultats afegides.

Repartir el treball domèstic –i aquí ha d'intervenir l'Estat, també, a repartir el treball domèstic, home, clar–, i això es fa amb permisos també de maternitat i de paternitat; permisos de maternitat que haurien d'arribar fins als sis mesos, tal com marca l'Organització Mundial de la Salut, per permetre la lactància materna fins als sis mesos, i permisos de paternitat perquè no sigui exclusivament sobre la dona en qui recaigui la cura dels infants, sinó que cada vegada més sigui sobre home i dona on recaigui la cura dels infants i, per tant, la conciliació o no-conciliació, en tot cas, la combinació de treball remunerat i treball domèstic a la llar.

Dèiem: garantir l'educació dels infants de zero a tres anys; i, òbviament, el mercat de treball és importantíssim. La reforma laboral actual no només deixa el conjunt de treballadors i treballadores amb molt menys drets davant l'empresari i amb el risc evident d'atur i d'exclusió, sinó que, òbviament, com que en el mercat de treball les dones són qui ocupa la franja més baixa, encara posen més en risc, justament, les políti-

ques familiars que vostè diu, eh?, risc de ser acomiadades amb més facilitat.

Òbviament, tot plegat juga a favor que les dones siguin qui té els contractes més precaris, la temporalitat, per tant, més aguda i, a més a més, els horaris més inversemblants per poder combinar tots aquests factors contra els quals vostès estan militant en contra. Des de l'Estat els és ben bé igual què passi amb tots aquests afers, sobretot quan es tracta de les classes populars i de la classe treballadora d'aquest país.

Per tant, nosaltres, en el conjunt de la proposta, i perquè el proposant aquí és determinant més enllà del contingut, malgrat que no estem d'acord amb alguna de les formulacions, hi votarem en contra.

La presidenta

Té la paraula a continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Señor Espejo, las pensiones no las hemos bajado nosotros: las han bajado sus amigos y mentores del PSOE en Madrid. Nosotros no las bajamos.

Ya veo que aquí hay mucha gente que ha quedado muy descolocada y muy nerviosa; nunca había pasado. Es que para nosotros lo primero son las familias, y como el Partido Socialista nos proponía cosas que consideraban que iban dentro de lo que nosotros habíamos propuesto y que tenían sentido, pues, lo hemos aceptado. Claro, todo el mundo..., esto ha sido un terremoto que nadie entiende. Bueno, pues, es quizá una nueva forma de hacer política.

Aceptamos también la 3.a y 3.g de Ciudadanos.

Bien, a mí lo que me ha sorprendido más es la postura d'Esquerra Republicana y de Convergència i Unió, absolutamente cerrados a cualquier tipo de negociación, absolutamente. Yo creo que a Convergència es como si Esquerra le hubiera puesto un cinturón de castidad soberanista para no poder hablar con el Partido Popular sobre ningún tema de políticas familiares.

Aquí hay un sectarismo que sorprende mucho. Es decir, nosotros proponemos medidas concretas, positivas, para la familia, y nos encontramos con un muro infranqueable de dos partidos con los que no se puede ni hablar ni negociar. Porque el problema –lo decía el diputado de la CUP– no es lo que se propone, el problema es quién lo propone. Y esto es, bueno, pues un sectarismo que ha quedado patente y claro para todos.

A mí lo que me sorprende es que para Convergència i Unió todo, absolutamente todo, se subordina al proyecto nacional, todo: las convicciones..., todo; una idolatría de la nación, aquí, de Convergència y de Unió, que van a votar –Unió Democràtica de Catalunya– en contra de polítiques a favor de la maternidad, presentadas absolutamente en positivo, con medidas concretas clarísimas.

Pero más triste o igual de triste me parece la inanidad intelectual que muchas veces se ve en este Parlamento. Es lamentable, es penoso que, ante cualquier propuesta, lo que se diga es: «La culpa es de Madrid, la culpa es de Madrid...» Este mantra, es que es tan simplista, tan simplista, y tan falta de recursos..., de la dignidad que exige un parlamento como este... La culpa siempre es de Madrid, la culpa es del PP. La reducción de todo debate político es culpar a Madrid. Esto es un insulto a la ciudadanía, que tiene derecho a que aquí hablemos de cosas serias y nos pongamos a discutir lo que se presenta. A mí me sorprende que Esquerra Republicana y Convergència i Unió todavía no nos hayan anunciado que en la Cataluña independiente tendremos la vida eterna, pero yo les digo una cosa: con esta inanidad yo no quiero la vida eterna en Cataluña.

Por cierto, las políticas de Convergència i Unió y de Esquerra en temas de familia son muy claras: colocar a hermanos y familiares en puestos claros y altos de la estructura política.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments. José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espejo?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, por alusiones directas, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, señor Sánchez, yo tengo entendido que usted no es economista; yo tampoco lo soy, pero sí que creo entender una cosa: cuando se suben las pensiones un 1 por ciento y la inflación sube un 2 por ciento o más, es bajar las pensiones. Quizás a los ciudadanos les puedan engañar, pero a muchas otras personas no.

Gracias.

(Pausa. Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Votació separada dels tres punts, si us plau.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, para pedir votación separada del punto 1.d.

La presidenta

D? De «dit».

Jordi Cañas Pérez

D de «Dinamarca».

La presidenta

Molt bé. *(Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)* Senyor Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Per al·lusions, senyora presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

...del senyor Sánchez. Miri, jo tenia..., teníem el dubte, quan vàrem llegir la moció, que el Partit Popular utilitzava en diverses ocasions el concepte de família en singular, i vàrem considerar inicialment que era un error. Però al final veiem que no, perquè per al Partit Popular la família és en singular: la família és la família de la senyora Ana Mato, que té les vacances a Disneylàndia pagades; la família és la família del senyor Aznar, que té el casament pagat; la família és el senyor Bárcenas, que evadeix 47 milions i després els hi perdonen... Aquesta és la família del Partit Popular. La resta de famílies del país, les famílies treballadores, per al Partit Popular no existeixen. Aquesta, la de dirigents del Partit Popular, sí.

(Forta remor de veus. Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Sánchez... *(Veus de fons.)* Ah!, no ha demanat la paraula? *(Pausa.)* No? Ah! *(Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.)* Ah, senyora Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

També per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Anna Figueras i Ibàñez

Miri, senyor Sánchez, vostè diu que n'hi ha que no hem volgut negociar. Vostè s'hauria de repassar realment la transcripció de la seva interpel·lació, perquè vostè va afirmar categòricament –i, escolti'm,

dit per vostè—: «Ja n'hi ha prou de pactes. La societat no es transforma en acords.» Qui és aquí el que no creu en acords i en diàlegs?

La presidenta

Si no hi han més peticions... (*Fernando Sánchez Costa demana per parlar.*) Doncs, abans no m'ha dit que sí, senyor Sánchez?

Fernando Sánchez Costa

Al señor Bosch...

La presidenta

Senyor Sánchez, per què demana la paraula?

Fernando Sánchez Costa

Per al·lusions, evidentment.

La presidenta

Doncs, es diu. (*Rialles.*) Trenta segons.

Fernando Sánchez Costa

Señor Bosch, lo que le molesta es que le hayamos recordado cuál es su política familiar, la de Convergencia i Unió, que es exactamente la de colocar a hermanos y parientes en los altos cargos de la Administración. (*Remor de veus.*)

Las pensiones no van a bajar este año, entre cosas porque, como dicen los indicadores económicos, va a acabar la inflación por debajo del 1 por ciento –2013. Yo recomiendo a Convergencia que siga en su línea y que siga dando votos y regalando caja a Esquerra Republicana.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem a la votació de la moció. I tinc petició de votació separada del punt 1, apartat d; després farem la resta del punt 1, el punt 2 i el punt 3.

Comença la votació del punt 1, apartat d.

Senyor Millo? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Votem la resta de l'apartat 1.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 71 en contra.

Votem l'apartat 2.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 71 en contra i 13 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 103 en contra.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Justícia.

La presidenta

Reiniciem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre el model dels col·legis
professionals (tram. 302-00051/10)

Tenim el punt divuitè, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model dels col·legis professionals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Bona tarda, senyora presidenta. Il·lustres diputats..., agrair la presència del secretari general del Departament de Justícia, el senyor Colet; excusar, de moment, el conseller per aquests canvis d'horaris, perquè sabem que a ell sempre li agrada compartir el que fem, i agrair també l'impuls que ens han donat, des del mateix departament al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per a tirar cap endavant aquesta moció, que el que vol és posicionar-se i aconseguir el màxim de suport d'aquesta cambra per a fer costat al moment que viuen els col·legis professionals, amb una mica de neguit. Si ho recorden –i per als que no ho van poder seguir–, el passat dia vam explicar com els col·legis professionals es troben neguitosos davant d'un avant-projecte que s'està preparant a Madrid sobre serveis professionals, que, a part de laminar les competències, intenta liberalitzar el sector a l'extrem, no? Això és el que ens fa que busquem aquest màxim de consens aquí, perquè en el moment que això es tramita a Madrid, doncs, els grups parlamentaris, almenys des de Catalunya, puguem sortir amb la veu el més alta i el més forta i el més unànime possible al voltant de tot aquest sector.

Per això he de donar les gràcies, i ho faig perquè tampoc tenim tants motius de consens i de trobada, a la

resta de grups d'aquesta cambra, que no han presentat esmenes, o al que les ha presentat, en el cas d'Esquerra Republicana, entenem..., en el sentit de reforçar i millorar el nostre posicionament. Agrair-los, vull dir, el fet que tots vulguem fer costat al sector, als col·legis professionals, perquè és un tema ja no només que afecta les competències aquí, a Catalunya, sinó que tots els col·legis professionals a nivell de tot l'Estat espanyol també han aixecat la seva veu i volen fer arribar al ministeri les seves preocupacions.

Aquest motiu de preocupació ha donat lloc que l'Associació Intercol·legial dels Col·legis Professionals de Catalunya, que agrupa més del 80 per cent dels col·legis, més de cent col·legis professionals, hagin expressat en manifest ja –ja ho van fer l'any 79 però ara hi han hagut de tornar– el que suposa d'intrusisme professional aquest intent de regulació, el detriment de qualitat que això implicarà, qui vetllarà per les garanties del servei?, l'amenaça que suposa per als col·legiats, també per als ciutadans, i perquè sembla que l'Estat espanyol vagi en un sentit contrari al que inspiren les mateixes directives i la mateixa Unió Europea.

El que fa aquest projecte també és reobrir velles ferides. I ja no parlem..., perquè sempre sembla que només siguin les competències el que ens preocupa, que també. Del que estem parlant és que molts sectors professionals se senten amenaçats. Així, només per citar, els arquitectes. Es manifesten els col·legis d'arquitectes perquè veuen amenaçades les seves competències exclusives a l'hora de projectar edificis residencials a favor d'aquells enginyers que tenen una especialitat en edificació. I el que diuen els arquitectes és que l'Estat el que hauria de fer és simplificar la tramitació de les contractacions d'obra pública, que així hi hauria més obra pública i no hi hauria problema.

Els farmacèutics també es veuen amenaçats perquè qualsevol propietari podria obrir una farmàcia.

Els enginyers entren en contradicció amb els arquitectes. I, inclús dintre dels mateixos enginyers, els enginyers informàtics o els enginyers tècnics informàtics no veuen tampoc reconeguda la seva professió, que porten tants anys exercint. En un moment com l'actual en què les tecnologies estan en el moment més àlgid, doncs, nosaltres sembla que encara continuem mirant cap a un altre costat respecte del que suposen aquests col·legis professionals, i ells mateixos ho qualifiquen d'un greuge inacceptable que els deixa al marge.

Les professions jurídiques, ja no cal ni dir-ho; els col·legis d'advocats d'aquí i d'allà, el Consell de l'Advocacia Catalana, el Consell General de l'Advocacia Espanyola. Fica en un mateix sac advocats i procuradors; la col·legiació no faria falta a un advocat per fer de procurador, i faria fora també l'examen habilitador.

Per tant, el que fa és generar un embolic amb la coexistència de col·legis amb quotes voluntàries, de col·legiació voluntària, i els obligatoris, enfrontant uns col·lectius amb uns altres.

És per tot això que nosaltres creiem que hem de fer el pas cap endavant, encara que estigui en el moment de l'avantprojecte, per dir-li ja des d'aquí molt clar al Go-

vern de Madrid: «Ei, no, per aquí us equivoqueu; mireu de regular-ho que sigui al gust de tothom, i no fem passos cap endarrere en un àmbit que precisament no està demanant que se'l reguli més, perquè això no disminuirà els costos ni recaptareu més.»

Del que es tracta és que fem bé les coses. I creiem que avui és un bon moment per a aquesta cambra, un bon moment després de dinar, també, perquè puguem, tots satisfets, votar a favor de donar recolzament a tots els col·legiats, que crec que és el mínim que podem fer per ells, ja que ells treballen a favor del país i a favor dels seus col·legiats i a favor de tots els ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per presentar les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta... Diputats, diputades, membres del Departament de Justícia aquí presents, nosaltres vam celebrar que Convergència i Unió presentés aquesta moció perquè efectivament i de forma preventiva, doncs, el Parlament de Catalunya pugui reaccionar davant d'una reforma legislativa que està impulsant el Govern del Partit Popular, amb majoria absoluta a Madrid, que és l'Anteproyecto de ley de servicios profesionales, on, de la forma que a nivell legislatiu ens té acostumats darrerament, impulsa una reforma legislativa sense cap tipus de diàleg amb els diversos sectors que són afectats, carregant-se la trajectòria històrica i la tradició, especialment pel que fa a Catalunya, del paper dels col·legis professionals, de les associacions gremials i de moltes accions vinculades a la funció que cadascuna de les professions té atribuïdes per formació i per normativa. S'ho carrega tot en ares d'una pretesa liberalització. Liberalització que és absolutament falsa. El que fa aquí el Govern del Partit Popular és regular des de la centralització, carregant-se totalment el marc normatiu vigent, on, concretament en l'article 121.1 de l'Estatut d'autonomia, es determina que la competència en la determinació de l'àmbit territorial dels col·legis professionals i la regulació correspon en exclusiva a la Generalitat de Catalunya. I, a més, impulsa una uniformitat en la regulació dels serveis professionals i de les professions afectades per aquest avantprojecte, que uniformitza i atorga al poder polític del moment la regulació i les decisions vinculades a les activitats i a la normativa vigent per a l'exercici d'aquestes professions.

Com bé esmentava la diputada Ribera, hi han afeccions d'ordre..., doncs, de molta transcendència per a diversos col·lectius professionals. Ha esmentat l'aspecte dels arquitectes, també dels enginyers, la diferenciació entre enginyers tècnics o enginyers universitaris. I, és més, també pretén diluir la identitat professional, i posa en risc el rigor en les actuacions professionals que es puguin portar a terme en els diversos àmbits.

Pel que fa als col·legis d'advocats..., nosaltres, per això, en les esmenes que hem presentat, complementant la moció del Grup de Convergència i Unió, hem fet esment de tots els pronunciaments que hi ha hagut de forma transversal arreu de l'Estat i especialment també a Catalunya, i hem incorporat també el text íntegre de l'Associació Intercol·legial de Col·legis Professionals de Catalunya, on s'oposen absolutament a aquesta reforma. S'hi oposen per moltes raons, però bàsicament perquè creuen que la desregulació afecta greument la formació dels professionals, la garantia del servei, facilita l'intrusisme i permet que es puguin allunyar els col·lectius dels professionals de la mateixa ciutadania.

Nosaltres no estem d'acord amb aquesta dinàmica de regulació absolutament sobrevinguda, que afecta totalment una tradició assentada a Catalunya ja des del segle XI a través dels llibres dels Usatges com a marc normatiu fonamental a partir del qual es van desenvolupar les Constitucions, on els gremis, on els sectors professionals, on la tradició d'autoregulació han estat un pilar essencial de la nostra societat civil i un exemple també per a la vida política.

Per tant, nosaltres aquí no defensem un immobilisme en la regulació dels col·legis, al contrari, els col·legis tenen la seva pròpia dinàmica interna i democràtica, juntament amb les associacions de professionals i juntament amb els sindicats, per col·laborar en la defensa de la millor garantia de la prestació de serveis de cara a la ciutadania. Això és evident. Per tant, no defensem l'immobilisme, no defensem el corporativisme; al contrari, defensem entitats obertes i al servei de la ciutadania i democràtiques, és a dir que es puguin regular des del punt de vista electoral intern, amb renovació de càrrecs i amb plantejaments, com ara n'hi poden haver en les futures eleccions al Col·legi d'Advocats de Barcelona, divergents entre diverses opcions. Però això no treu destacat la importància de la llibertat que significa que els col·lectius professionals tinguin els seus propis àmbits, amb independència del poder polític. Això és transcendent. Sense una societat civil lliure i autònoma no podem tenir una societat, un país que funcioni i unes professions que es deguin al rigor, a la formació continuada, al rendiment de comptes, al control deontològic i ètic de les seves actuacions, i, en definitiva, a un correcte servei –que la majoria també formen part de serveis públics– cap a la ciutadania.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Serem breus. Donarem suport a la moció. No li'n donarem *stricto sensu* perquè la invasió de competències no és el que més ens preocupa d'aquesta transposició a la legalitat espanyola d'una directiva europea, una directiva europea que es cou i emana, diguéssim, dels acords de l'Agenda de Lisboa i que bàsicament respon a una mateixa lògica tota l'estona, és a dir, no només en aquest sentit, sinó que l'Agenda de Lisboa aposta per un mateix, per un sol dogma, un sol

camí, que és mercat, i més mercat, i més liberalització, i menys regulació, i més mercat. Són exactament els ingredients que ens han portat a l'actual crisi econòmica, un desentendre's permanentment de la regulació necessària en molts àmbits de la vida col·lectiva i en molts àmbits de la vida econòmica.

Pel que fa en concret als col·legis professionals, és a dir, a la prestació de serveis professionals, no són els col·legis, diguéssim, el paradigma net i transparent que ens agradaria que fossin o per al qual van ser ideats que fossin. No és una defensa aferrissada de l'actual moment que passen els col·legis professionals en alguns dels seus àmbits. Cal també ficar-se en una major transparència, en una major democràcia d'aquests organismes, però que d'altra banda són imprescindibles per prestar serveis de qualitat, amb garanties i amb responsabilitat civil sobre les seves actuacions. I per això cal defensar-ne la seva existència, cal defensar-ne el seu funcionament, però cal apostar també per tenir col·legis que vetllin per eliminar qualsevol rastre de corporativisme, que en els últims anys en alguns d'aquests col·legis s'ha instal·lat també de forma preocupant.

Per tant, més enllà de la invasió de competències de la Generalitat de Catalunya o de l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya, ens oposem a una directiva que demana mercat i més mercat i més desregulació. I fins i tot, vull dir, per posar un exemple gràfic i que s'entengui aquest argument que diem en abstracte, no?, que demana més mercat, més liberalització i que en aquest sentit seria negatiu, podem posar l'exemple de les farmàcies, que són regulades bàsicament pel Col·legi de Farmacèutics, que dona les llicències, que estableix quantes farmàcies, quanta població, etcètera, i que la seva liberalització bàsicament el que permetria és l'entrada d'empreses, diguéssim, de capital que hi veuria un negoci i l'obertura de cadenes farmacèutiques que desmuntarien l'estructura farmacèutica actualment existent i portarien, diguéssim, a la proliferació i al tancament consegüent de les farmàcies actuals i a la proliferació de noves cadenes i, per tant, a la precarització també en l'àmbit farmacèutic de la qualitat del servei que es presta i de les garanties amb què es presta aquest servei. Bàsicament, empobriria la societat i empobriria l'àmbit farmacèutic, per posar un exemple concret de com afectaria aquesta liberalització que aquesta directiva europea, a través de la llei o del projecte de llei que s'està elaborant a nivell de l'Estat espanyol..., afectaria, més enllà que sigui o no sigui àmbit competencial de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Señores Collet i Torrents, que nos acompañan, del Departament de Justícia..., para expresar la posición de Ciutadans sobre esta moción,

que trata del Anteproyecto de ley de colegios profesionales, que se basa en una filtración o varias filtraciones que han habido de este anteproyecto que se planea desde el Gobierno del Estado. Y todo esto crea gran preocupación no solo en los colegios de abogados: crea gran preocupación también en los colegios profesionales, pero también en los profesionales que están colegiados en estos colegios profesionales que pretenden regular este proyecto de ley. Y, ¿por qué es de preocupar? Porque el sector de los colegios profesionales representa el 8,95 por ciento del PIB y afecta a 1 millón de personas o de puestos de trabajo a nivel estatal que prestan sus servicios como profesionales liberales o como empleados de estos colegios profesionales.

Por tanto, es un asunto de trascendencia, es un asunto que no es baladí. Aunque pueda parecer que todavía no hay un proyecto sobre la mesa sobre el que discutir, nos preocupa la dirección que está tomando o el cariz que está tomando este asunto. Por tanto, ante un asunto de esta magnitud, no cabe ni la improvisación ni la ausencia de diálogo.

La norma que se alega para impulsar esta nueva ley, la directiva de servicios de 2006, ya se aplicó mediante una serie de leyes, y este anteproyecto se extralimita a la propia directiva europea; entendemos que va más allá todavía. Porque claro, ustedes..., hay una corriente liberalizadora que dice: «Bueno, oye, ¿para qué hacen falta los colegios profesionales? ¿Qué hacen los colegios profesionales, aparte de cobrar las cuotas?» Pues los colegios profesionales tienen una función primordial y de interés. Para empezar, colaboran con la Administración en todos los ámbitos sectoriales; no le cuestan dinero al contribuyente, porque son colegios que se mantienen con las cuotas de los afiliados; garantizan al ciudadano la correcta prestación de servicios tanto desde el ámbito de la calidad como de la profesionalidad, mediante una formación continua que ofrecen a los colegiados; además, garantizan una protección frente al intrusismo –que ya sabemos todos los problemas de intrusismo que han habido y que hemos padecido y que está padeciendo esta sociedad– y, por último, garantiza la deontología o la ética profesional.

Entendemos que la regulación que se pretende, si es que finalmente este es el texto –el texto que se ha filtrado es–, sería pernicioso, como lo fue la desregulación del sector financiero, que nos ha llevado adonde nos ha llevado: que nos ha llevado a la suscripción de preferentes porque estaba absolutamente desregulado. No queremos estos experimentos, nos parece que esta ley puede ser la ley del «todo vale»: dejar desreguladas muchas profesiones que, de prosperar este anteproyecto de ley, se quedarían en manos no se sabe de quién y en manos de los ciudadanos que no tendrían a quién acudir cuando sintieran lesionados sus derechos como consumidores, incluso, y nos parece que es importante salvaguardar el sistema de garantías que los colegios profesionales representan.

Por todo ello, anunciamos el voto favorable de Ciudadanos a esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, des del nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa donem suport a la moció en els termes que ha estat presentada i també amb les esmenes que s'hi puguin incorporar, però volem aprofitar aquesta intervenció per cridar l'atenció sobre el que estem d'acord i el que no voldríem que es confongués.

Estem enfront, com s'ha dit també des d'aquesta tribuna, de les conseqüències d'una política que, per la resta, si em permet la senyora Elena Ribera, en el seu Govern té magnífics representants, que és el de la liberalització total i absoluta, la Directiva Bolkestein, que el seu grup parlamentari va votar amb entusiasme al Parlament Europeu; d'allò ve això. I nosaltres som representants aquí i també quan som al Parlament Europeu. I aquesta onada liberalitzadora que tots els serveis s'han de sotmetre a competència i que no hi ha d'haver control públic ni control corporatiu sobre determinats serveis ens porta això d'avui. Per tant, si guem coherents.

Què vull dir, amb això? Nosaltres no creiem en el corporativisme, ni crec que aquest sigui l'esperit de la majoria dels col·legis avui a Catalunya –i després m'hi referiré, amb un cas concret que també s'ha citat–: del que es tracta és de deixar ben delimitat que correspon als col·legis professionals en determinades professions garantir interessos públics d'una doble característica: els interessos públics que afecten l'interès general i que afecten també l'interès de les persones que tenen una protecció rellevant de tipus constitucional o estatutari. Què vull dir? Ens interessa que hi hagin determinades professions que, perquè poden afectar la salut, la salubritat, la seguretat física, la seguretat personal, la seguretat alimentària, l'exercici dels drets i llibertats, els professionals que prestin servei en aquest àmbit tinguin regulació quant a les seves obligacions de coneixement, al seu bon desenvolupament professional, a l'ètica que apliquin al seu desenvolupament professional; al control, per tant, de la deontologia i a un règim de col·laboració amb les administracions públiques. I això no ha de ser contradictori amb la llibertat d'associació: d'associació sindical, d'associació professional, etcètera, complementària d'aquest element. Ho diem perquè no podem crear una imatge, diríem..., en aquest sentit, jo crec que hi sobraven els usatges, perquè no estem parlant aquí de crear corporacions com els vells gremis, en què per entrar-hi s'havia de passar per una sèrie de mestratges. No, estem d'acord que hi ha d'haver la possibilitat d'una competència i d'una..., concurrència, més que competència, però han de protegir-se els interessos públics rellevants i els interessos dels ciutadans que mereixen protecció constitucional o estatutària.

I ahir, precisament ahir, assistia a un debat en el marc de les eleccions al Col·legi d'Advocats de Barcelona, entre tres de les candidatures; debat, per cert, que es realitzava en el marc d'una associació jurídica, exemple d'això: és a dir, ho fèiem en el marc de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates, que és una associació de juristes –per tant, que concorre en l'àmbit de la llibertat d'associació– i que convidava tres dels candidats del Col·legi. I què sortia, allà al voltant? O quina idea em vaig emportar pràcticament de les tres candidatures que hi participaven? No eren totes, és cert; per tant, en aquestes hi havia una certa coincidència amb l'ideari d'aquesta associació. Posaven en relleu el paper d'intervenció en els afers públics, que també els correspon, en aquest cas, als advocats davant d'atemptats a les llibertats públiques, davant d'atemptats als temes d'interès nacional i la importància de defensar els interessos dels ciutadans, no ja individualitzadament com a clients, sinó col·lectivament com a ciutadans –perquè aquest és un paper que havien tingut el col·legi professional d'advocats, però també el d'arquitectes i d'altres: el d'aparelladors, etcètera, en la transició democràtica–, i el que diuen ara és: no es tracta que tornem a aquella situació –afortunadament, ja no ens cal que lluitem per la democràcia–, però sí que cal que siguem veus quan, per exemple, es planteja una llei de taxes, sigui catalana o sigui estatal: els advocats i els procuradors hi han de dir ja alguna cosa, sigui la consellera Bozal que vagi a dir-ho o sigui el ministre Gallardón; davant de tots dos, han de dir els col·legis..., i així... (*Veus de fons.*) El conseller Gordó, sí. Siguu un o sigui l'altre, ho han de dir; ho han de dir perquè defensen aquests interessos públics.

Nosaltres, en aquest sentit, sí que creiem en aquest aspecte d'interès públic que ha de presidir la regulació d'aquestes professions, i estem naturalment en absolut desacord que l'Estat vulgui donar un caràcter bàsic a la regulació d'un tema com aquest, que precisament tenim reconegut tant constitucionalment com en derivada estatutària i que vulgui interferir en tot això. Això forma part també d'això, d'aquests missatges que ara estan enviant a Europa, quan diuen: «No, no... –no, no–; hem de simplificar la reforma administrativa.» Per exemple –encara que no..., sí que ve a cuento–, ens hem de carregar el Servei Meteorològic de Catalunya, després vindrà l'Institut Cartogràfic, etcètera; i això vol dir desmuntar la capacitat d'un país de gestionar els seus propis interessos. I aquí nosaltres ens confrontarem amb les polítiques del PP o de qui sigui, a Madrid o a Barcelona també.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Senyora presidenta... Senyores y señores diputados, en primer lugar, quisiera agradecer y destacar la enorme

labor que hacen los colegios profesionales y los profesionales en el servicio que realizan hacia la sociedad y hacia nuestro país; merecen, por tanto, el total reconocimiento de esta cámara.

Mire, señora Rivera, ustedes hoy nos presentan una moción contra algo que no existe, una moción sobre algo que no ha pasado; una moción preventiva, como decía la señora Calvet. Y creo que les ha traicionado el subconsciente porque simplemente han oído «España» y directamente han traído una moción en contra de España, en contra del Gobierno del Partido Popular, de un anteproyecto de ley que todavía no existe y que no está redactado.

Dígame en qué Consejo de Ministros se ha aprobado ese anteproyecto de ley; dígame en qué trámite parlamentario se encuentra actualmente ese anteproyecto; dígame tan solo una página web de un ministerio de Moncloa, del Congreso, en el que se encuentre íntegramente colgado el redactado; díganoslo. ¿Se le ha entregado al Grupo Parlamentario de Convergència i Unió un borrador por parte del Gobierno de España? ¿Tienen ese borrador? Enséñelo. ¿Usted se imagina que aprobamos hoy esta moción atendiendo precisamente al punto segundo? ¿El *president* Mas, como máximo responsable del Govern de la Generalitat, pidiendo al Gobierno de España que se retire algo que no existe? ¿Se imagina el ridículo que va a hacer el *president*? Mire, yo no sé cuánto usted quiere al *nostre president*, pero yo le digo que le hacemos un flaco favor si esta cámara invoca al Govern para que se dedique a perseguir anteproyectos de ley inexistentes o espejismos. Mire, ¿se acuerda de Don Quijote? ¿Se acuerda de Don Quijote, aquel que, viendo los molinos de viento, se pensaba que luchaba contra gigantes? ¿Quiere que nuestro *president* también sea un ingenioso hidalgo? Está en sus manos, eh?

Mire, vamos a ser serios, vamos a trabajar por cosas reales. Es cierto que el Gobierno de España está trabajando para establecer un nuevo régimen jurídico para los colegios; es algo necesario, dado que el marco jurídico actual de carácter básico es del año 1974; por tanto, plenamente preconstitucional a pesar de las reformas y de la directiva de servicios del año 2006 que se incorporó en su día.

Desde el Partido Popular lo que reclamamos es que esa nueva ley, cuando se redacte, cuando exista de verdad un documento oficial, contenga un incremento de la transparencia de las organizaciones colegiales, tanto frente a los colegiados, como frente a los consumidores y a los usuarios, garantizando, por tanto, un mejor funcionamiento de los colegios.

Por otro lado, la futura ley debería incrementar la rendición de cuentas de los colegios, una mayor presencia y publicidad de sus cuentas, de las cuentas anuales, un mayor control contable y también la presencia obligatoria de auditorías. Necesitamos dotarnos de una norma donde usuarios y colegiados puedan conocer información sobre los miembros de las corporaciones, conocer las cuotas colegiales de manera telemática sin la necesidad de solicitarla de manera expresa; más y más transparencia que deben tener los colegios profe-

sionales, del mismo modo que más y más transparencia debe tener también la propia Administración.

El otro día el señor De Guindos, en sede parlamentaria, decía claramente que no estábamos todavía ante un anteproyecto de ley, ni siquiera un proyecto ni un borrador, y dijo textualmente: «Hace quince días que se trataba todavía de una fase embrionaria, una fase de preborrador.» El Gobierno tiene la obligación, antes de final de año, de aprobar esa nueva norma, en base al Plan nacional de reformas, atendiendo a las recomendaciones del Consejo de la Unión Europea, recomendaciones también del Fondo Monetario Internacional y de la OCDE. El Gobierno, y cito textualmente las palabras del ministro: «Lo que haremos es escuchar» –le repito: «escuchar»–, «puesto que los colegios profesionales son importantes en España. El principio fundamental que va a regir la modificación de la ley sobre colegios profesionales es el de favorecer a los colegiados y dotar de la máxima transparencia posible a los colegios profesionales.»

Mire, ustedes buscan el choque y la confrontación donde no la hay, entre Cataluña y España. Aquí no hay confrontación.

¿No sería más lógico que el *conseller* –bienvenido, *conseller*– se reúna con el ministro y que puedan hablar sobre esas inquietudes, sobre esas preocupaciones, que puedan tener los colegios, que pueda tener el Govern de la Generalitat, y que lo puedan discutir de manera que la futura norma contemple..., y que sea una norma lo más adecuada para nuestra sociedad? ¿No será que la Generalitat de Cataluña lo que quiere hacer es limitar el acceso de los profesionales al ejercicio de la profesión?

Deseo que detrás de esta moción no se quiera restringir que los profesionales catalanes puedan ejercer fuera del ámbito territorial de Cataluña o que el resto de los profesionales del resto de España puedan ejercer la actividad aquí, en Cataluña. Debemos avanzar hacia normativas que eliminen obstáculos, y el acceso y ejercicio de las actividades profesionales, pero manteniendo...

La presidenta

Senyor diputat...

Manuel Reyes López

...las restricciones pertinentes cuando sea necesario.

Mire, por último, les pido lealtad institucional... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, les especials característiques del desenvolupa-

ment socioeconòmic de Catalunya, que com és evident s'han anat traduint també en les seves institucions jurídiques, han fet que Catalunya tingui un model de col·legis professionals específic, no tant per la qüestió de les competències que pugui tenir la Generalitat sobre això, que ja hi tornarem, com pel fet que han jugat un determinat paper en la constitució mateixa de la nostra societat civil i han jugat, en determinats moments històrics del nostre país, un paper molt rellevant; el diputat Milà s'ha referit breument a la importància que ha tingut en la conquesta de les llibertats que ara gaudim el paper d'alguns col·legis professionals, com per exemple el d'advocats, que a vegades és difícil evitar escombrar cap a casa; entre altres, evidentment.

Aquests col·legis professionals desenvolupen una tasca importantíssima –s'ha comentat, també, és difícil a aquestes alçades que no s'hagin dit ja moltes coses. Desenvolupen una funció pública com a garants que són d'una sèrie d'interessos públics. Desenvolupen també una tasca important des del punt de vista de la definició de les professions i de la definició, diguem-ne, dels límits entre unes professions i altres, i eviten en alguns casos problemes com el de l'intrusisme professional.

A nosaltres ens sembla, en termes generals, com a reflexió general, que la desregulació rarament és una solució als conflictes d'unes societats que són cada vegada més complexes; que és necessari regular; regular, evidentment tan sàviament com sigui possible, aquell vell principi que «lleis, poques i bones». Però cal regular, i en l'àmbit dels col·legis professionals cal que existeixi una regulació que sigui racional.

Des del Partit dels Socialistes de Catalunya hem estat sempre compromesos amb la defensa del model col·legial català, que s'ha anat modelant amb els anys, com comentàvem. I, evidentment, això no evita que sigui susceptible de reformes i de millores. No vol dir que no hi hagi qüestions a millorar, que òbviament n'hi ha.

El problema és que ens preocupa que la necessària adaptació del nostre ordenament jurídic i del nostre ordenament intern a les directives comunitàries es faci de la manera que apunta el Govern en l'avantprojecte de llei de serveis professionals. En concret, ens preocupa aquest risc de desregulació, d'indefinició respecte als límits entre professions. I ens preocupa també la qüestió territorial, per dir-ho així, la qüestió que té a veure amb els col·legis que per la seva dimensió i àmbit territorial semblen més amenaçats pel que pretén fer el Govern central. També ens preocupa, evidentment, la qüestió de la invasió competencial. És a dir, si finalment el producte del Consell de Ministres que finalment aprovi aquest projecte és un producte que, diguem-ne, és expansiu des del punt de vista de la qualificació de les seves disposicions com a bàsiques, doncs, evidentment, el marge que quedarà a la Generalitat per exercir les competències conferides pel 125.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya serà un marge tan estret que pràcticament significarà que no pugui exercir-les, no? I, per tant, això ens preocupa. I també ens preocupa, per últim, que en la regulació d'una qüestió que és tan delicada i a la vegada tan

transcendent en la nostra vida econòmica i social no s'hagi optat per cercar un major diàleg amb els agents implicats i amb el conjunt dels actors polítics.

És per tot això que el Grup Socialista donarà suport a aquesta moció que ens presenta Convergència i Unió.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Sí. Per anar avançant –gràcies, presidenta–, i amb el seu permís, des de l'escó estant. Bé. Agrair, com deia en un principi, el suport de tots els grups i l'impuls del departament perquè tirem cap endavant aquesta moció, que el que vol és reforçar els col·legis professionals.

Aquí tenim un tema, senyor diputat del PP... No portem aquesta moció aquí perquè nosaltres avui tinguem ganes d'enfrontar-nos. Nosaltres no ens voldríem enfrontar mai amb ningú. Si el que voldríem és sumar! Només reclamem sempre el que considerem que és just. I no vull anar més enllà, perquè en aquest moment el que defensem, a part de les competències, són els col·legis professionals, i són els mateixos col·legis professionals els que han elevat la seva queixa, els que han fet els seus manifestos. I no s'ho inventen, perquè seria tant com dir-los que són uns il·lusos o que veuen fantasmes, no? Ells no llegeixen *El Quixot*. Ells fan una bona feina, i quan veuen un avantprojecte de llei de *servicios profesionales*... Aquest en concret és el que té el Col·legi Professional d'Enginyers Tècnics en Informàtica d'Andalusia! No és una qüestió de confrontació. Tots els col·legis professionals d'Espanya els diuen el mateix.

Tant de bo que siguin vostès els que escoltin abans de fer les coses. I avui és un bon moment. Perquè aquí, en aquest plenari, tots els grups parlamentaris donaran suport als col·legis professionals, i vostès es mantenen al marge. Doncs ja que diuen que els agrada escoltar, escoltin el que diu el Parlament de Catalunya llevat de vostès. Facin almenys aquest paper positiu. Escoltin-ho i transmetin-ho al Govern de Madrid. Perquè crec, de veritat, que, potser, ganes d'escoltar, en tenen, vostès i a Madrid. El que passa és que corren tant que aquestes ganes d'escoltar no els atrapen mai.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Ribera, disculpi. Accepta les esmenes de la...? *(Rialles.)*

Elena Ribera i Garijo

Penso que ja havia dit abans –gràcies i disculpi, senyora presidenta– que sí.

(Manuel Reyes López demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Reyes...

Manuel Reyes López

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Manuel Reyes López

Mire, señora Ribera, desde el Partido Popular, pleno apoyo y soporte a los colegios profesionales, como no podía ser de otra manera. Pero le recuerdo que quienes hacen simposios de España contra Cataluña es el Gobierno de Convergencia y Unión con el soporte de Esquerra Republicana.

(Remor de veus. Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Per al·lusions, per aclarir el qualificatiu de «preventiva».

La presidenta

Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

«Preventiva» vol dir, a més, en aquesta ocasió, «constructiva». Esperem que vostè entengui que, sortosament, hem tingut el text d'aquest avantprojecte perquè els col·legis professionals d'arreu de l'Estat s'han mogut, i els de Catalunya especialment. I esperem que el que s'aprova aquí, avui, al Parlament de Catalunya, vostès ho tinguin en compte per traslladar-ho al Govern de Madrid i parar aquesta reforma legislativa. Millor prevenir que curar, sobretot quan amb una majoria absoluta no podem curar re.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Aquesta moció... *(Veus de fons.)* Sí, senyor Santi Rodríguez..., vol parlar?

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada del punt número 3 i de l'esmena d'Esquerra Republicana que ha estat acceptada.

La presidenta

Que són tres esmenes, eh?

Santi Rodríguez i Serra

De la número 3 d'Esquerra també en demanaríem votació separada.

La presidenta

D'acord.

Doncs, votem primer el punt 3, no? *(Pausa.)*

Votem el punt 3 de la moció original.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem ara l'esmena número 3 d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí, no?

Ha estat aprovada per 119 vots a favor i 9 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 19 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00052/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política cultural, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats. *(Remor de veus.)* Senyors diputats, senyores diputades... *(Pausa.)* Senyora Camats, ja pot començar.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Per presentar aquesta moció del nostre grup parlamentari en política cultural.

És una moció que té bàsicament tres punts, malgrat que en té nou de comptabilitzats, però bàsicament amb tres idees. La primera és un pronunciament d'aquest Parlament, que esperem que sigui majoritari i tant de bo fos unànime, per tal de demanar la reducció de l'IVA cultural. Ho fem per una motivació..., evidentment, per promoure l'activitat econòmica, perquè entenem que el càstig que ha suposat l'augment de l'IVA en els productes i les activitats culturals té un perjudici en el consum cultural. Però ho fem també per principi, perquè l'equiparació al 21 per cent dels productes i les activitats culturals els acaba equiparant a productes de luxe o a mers espectacles, i defensem per principi que la producció i l'activitat cultural és també un dret i ha de poder ser també garantit com un bé a la nostra societat.

Bé. Hi ha un apartat, hi ha un punt..., o diversos punts que fan referència al finançament de les activitats. Dèiem en una compareixença al conseller, que avui no ens acompanya, que el millor pla de xoc que el con-

seller podia fer en matèria de cultura era pagar el que deu. I, malauradament, no atrapem..., en mesures. Cada dia, cada setmana, hi ha un nou sector, hi ha un nou àmbit, de la cultura de casa nostra que aixeca la mà alertant que ja no pot més. Fa deu dies era la dansa; fa quinze dies era el sector de l'audiovisual; fa dos mesos era el teatre; avui és l'Esmuc, que ahir teníem sonant en el parc de la Ciutadella i que avui també ens acompanya reclamant que la retallada cultural no empitjora, no redueix, qualitat, sinó que directament fa tancar equipaments, directament fa plegar empreses, sectors, i expulsa creadors de casa nostra.

Per tant, ja els ho dic, si algunes de les mesures dels punts 2 o 3, que garanteixen pagar el que es deu, assumir que aquests impagaments han produït més despesa..., i per tant garantir que hi haurà un pressupost en aquest Parlament, i per tant que aquelles esmenes que tant Convergència com Esquerra Republicana ens han fet que diuen: «Quan hi hagi disposició pressupostària» o «quan hi hagi finançament pressupostari»..., si ens diuen que hi haurà un pressupost aquest mes de juliol, doncs, potser, ens hi avenim. Però ens sembla una mica trampós que ens diguin: «Això ho podem pagar si hi ha disponibilitat pressupostària» i que ens diguin que no es pot aprovar un pressupost fins no se sap quan.

Deia que hi havia també altres parts d'aquesta moció que tenen a veure amb la manera de fer. I el que reclamem, d'alguna manera, és transparència, diàleg i accés. Transparència perquè en el procés d'allò que no val diners, de com es comporta el Departament de Cultura, hi veiem força, diguem-ho d'alguna manera, opacitat en com s'estan canviant els directors d'alguns equipaments, en com s'estan nomenant o prenent nomenar directors i responsables de projectes culturals públics o d'equipaments públics. Està passant en el mateix Liceu, en què, en lloc d'obrir un concurs internacional, com hauria de ser rigorós en un equipament internacional com és el Gran Teatre del Liceu de casa nostra, es fa per la via de qui busca un director comercial d'una empresa internacional, per via de *headhunters*, sense tenir en compte què significa el director d'un equipament nacional, públic i cultural com és el Gran Teatre del Liceu; com passa amb el Centre d'Art Santa Mònica o com passa també amb l'Agència del Patrimoni, perquè acceptarem l'esmena que ha presentat el PSC per tal d'afegir aquest equipament, també, a la transparència.

Demanem diàleg, perquè, per molt que el conseller en el seu moment digués que ell està parlant amb els sectors i que s'hi reuneix, la realitat és que els sectors el deixen plantat. La realitat és que els ajuntaments ens diuen que des de fa un any i mig la Comissió Mixta no es reuneix, i que la darrera vegada que es va sentir parlar del departament va ser quan va anunciar en boca seva –i després van haver de desmentir que no era veritat– que hi havia un acord nacional de cultura, del qual, per cert, ja ningú en parla, perquè suposo que faria riure.

I parlem també d'accés perquè ens sembla que en aquests moments no podem oblidar que la gent també ha de poder tenir garantit l'accés als productes cultu-

rals. I, finalment, parlem de pla de xoc, amb un paquet de mesures que no puc enumerar però que sí que puc resumir. És veritat, fem la reclamació que hi hagi pagaments i que hi hagi més despesa; perquè, com podem parlar de política cultural pròpia si no hi ha un pressupost propi de política cultural i tot hem d'acabar reclamant que siguin fons de Madrid, els que arribin, per fer cinema, per omplir les nostres biblioteques o per fer creació?

Però fem també proposta, i aquesta és una moció que té propostes i alternatives per garantir més fons en matèria cultural. No ens diguin que només ens queixem. Com a mínim, en això fem propostes per crear un fons de projectes que, si tenen benefici, puguin retornar la subvenció, i, per tant, nodrir nous projectes de creació; fem propostes perquè als equipaments que estan buits hi hagi una cessió d'ús temporal en aquells projectes culturals que avui, des de la societat civil o des de les empreses, es poden dur a terme; fem propostes perquè hi hagi residències en aquests equipaments que avui estan buits; fem propostes, en definitiva, perquè la creació cultural, la creació contemporània tingui una mica més de benefici...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...-acabo, presidenta-, com, per exemple, en la taxa turística. Benvingut, conseller, i ja que hi és, li ho reclamo directament. Ara que hem sabut quin és el benefici de la taxa turística...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Camats, vostè va fer en la seva intervenció una descripció del moment cultural que viu Catalunya i que podríem resumir en no-pressupost, no-previsió d'ingressos, molts deutes, una lenta agonia del món cultural pel no-pagament. Des de la discrepància política, li haig de dir que coincidim, en aquest cas, en aquest repàs que va fer vostè de la descripció que viu en aquests moments el món de la cultura. És la història d'un govern que no governa, que no pren decisions, tampoc en el món de la cultura. És la història de l'impacte de la crisi en un sector que pateix, com molts altres, la crisi econòmica, però en aquest cas és un sector que la pateix especialment, i el primer que ha passat és que s'ha prescindit del consum cultural, sovint vinculat a l'oci, també per la situació de crisi que viuen moltes famílies. És l'expressió de la insensibilitat d'un govern que ha estat incapaç de veure com la pujada de l'IVA cultural ha impactat

de forma letal en un sector ja malmès per la seva pròpia evolució i per les circumstàncies, i és la descripció d'una agonia anunciada del món de la cultura. I així és la història, la història que descrivim en aquesta moció.

La moció fa referència, en primer lloc a la necessitat que aquest IVA cultural sigui reduït; és un clamor entre tot el sector empresarial de la cultura, no només en el de la cultura, però especialment en aquest. Fa pocs dies, la Federació Estatal d'Associacions d'Empreses de Teatre i Dansa ens enviava un informe bastant eloqüent de l'impacte que havia tingut l'increment de l'IVA cultural en el sector. Una pèrdua de recaptació de gairebé un 30 per cent, una pèrdua d'oferta cultural, de consum i de llocs de treball i una reducció de les produccions i, per tant, reducció de les empreses auxiliars. Per tant, aquest increment de l'IVA ha estat un dels factors determinants en el deteriorament dels consums culturals i es fa més imprescindible que mai la seva reducció. No obstant això, nosaltres convidem el Grup d'Iniciativa que, atès que aquesta és una competència que correspon al Congrés dels Diputats, portin aquesta iniciativa al si de la cambra a qui correspon.

Vostè planteja també la necessitat de pagar deutes i les subvencions atorgades, ja moltes d'elles gastades a crèdit. Una constant en aquest Govern, el de la morositat. I no només en el sector de la cultura, sinó també en altres sectors econòmics, com són el sanitari, el farmacèutic, l'educatiu... En fi, en molts casos que en aquest Parlament són una constant dintre del debat polític. No hi ha pressupost i, per tant, un govern paralitzat. No hi ha pressupost, no es paguen els deutes. No hi ha pressupost, sectors en precari. Però, en canvi, sí que hi han pressupostos per a altres coses, no?, com les commemoracions de 1714. Vostè hi feia referència: un milió per al memorial, 900.000 per a l'oficina, 10.000 per al simposi de la pedagogia de l'odi i l'enfrontament, els 6.000 per a una senyera de 1.714 metres... En fi, no sé com ho veuran tots els sectors culturals que en aquests moments no tenen amb què pagar els seus deutes, quan veuen contínuament, en els diaris oficials, com van sortint atorgaments de concessions i de subvencions per a aquestes qüestions.

Vostè també feia esment al dineral que es dedica al sou del senyor Bru de Sala com a responsable de l'Any Espriu, una persona que va dimitir de les seves obligacions davant del Conca per considerar que aquest era un esquelet –literalment, eh?–, un organisme esquelet sense pressupost i sense cap mena d'independència política, i va donar un cop de porta. Avui té la sort de tenir un sou com a conseqüència d'haver estat nomenat comissari de l'Any Espriu.

Aquesta moció també fa referència a la necessitat de garantir una dotació pressupostària i a comprometre determinades quantitats de diners del pressupost a la cultura en uns moments en què la falta de compromís en altres àmbits, la incertesa política i l'econòmica i els deliris independentistes no faciliten precisament aquestes previsions pressupostàries.

Volem salvar les produccions culturals i donar-los alguna viabilitat. No podem dependre sempre del sector

públic, i per això nosaltres hem fet una esmena, en el sentit de garantir altres fórmules, ja sigui via esponsorització, mecenatge, patrocini o finançament privat, que donin viabilitat al manteniment d'aquest sector cultural i no posin en risc la seva viabilitat.

Per últim, nosaltres també estem totalment d'acord amb la simplificació d'aquestes estructures del departament i evitar duplicitats. La primera, amb la creació del Conca, que, com vostè sap, es va crear com a conseqüència o amb l'interès de crear un organisme que gestionés la cultura, amb independència política, per tal de suprimir també moltes de les funcions del Departament de Cultura. En aquest cas, tenim una duplicitat d'organismes; tenim el Conca per una banda, la conselleria de Cultura, fent en molts caos feines absolutament duplicades. Per tant, creiem que estem en una situació de crisi tan forta per a la cultura que hauríem de substituir molts d'aquests organismes per tal de garantir una certa viabilitat i un estalvi de diners que crec que en aquests moments és més necessari que mai.

Sincerament, crec que posats a reduir...

La presidenta

Senyora diputada...

Carina Mejías Sánchez

...a la vista de la poca efectivitat de la seva gestió, potser la supressió del Conca seria un estalvi considerable.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Presidenta, conseller, diputats i diputades, per a Esquerra Republicana de Catalunya la cultura és un aspecte bàsic, indispensable, inherent a la necessitat de cohesió social. No entenem una societat sense el pilar fonamental de la cultura. Hem repetit de manera incansable que l'estat del benestar, perquè es mantingui estable i no trontolli, perquè sigui sòlid i complet, ha d'estar assentat sobre quatre pilars, sobre quatre potes. Al costat de la sanitat, l'educació i els serveis socials, la cultura té la funció mai prou valorada de contribuir de manera indiscutible a la transformació social, a la cohesió, a l'economia. En definitiva, de ser la quarta pota que necessiten al costat d'aquestes altres tres per consolidar l'estat del benestar.

Per tant, un cop apuntada quina és la importància que des del nostre grup donem a la cultura, el pas següent és afirmar, constatar que aquesta moció llarga i exhaustiva queda curta. Les demandes que s'hi fan no són totes les que caldrien per tirar endavant un sistema cultural potent i sòlid. La situació de la cultura ens diu que s'hi podrien incloure molts altres punts, tant

o més necessaris. Per exemple, exigir la transferència del pressupost del Ministeri de Cultura espanyol a les comunitats autònomes amb competències exclusives en cultura, o exigir al Ministeri de Cultura que compleixi pressupostàriament amb els equipaments culturals de Barcelona tal com fa amb els de Madrid.

Excepte en el punt 7, en què havíem presentat una esmena molt completa a favor dels concursos públics en els equipaments nacionals, sotmesos a principis d'igualtat, publicitat, mèrit i capacitat, que no se'ns ha acceptat perquè eliminava els casos concrets en què s'hauria aplicat amb efectes retroactius i en deixava molts altres de banda, els vots en contra responen al fet que les finances de la Generalitat es troben en un moment dramàtic. Els recursos són totalment insuficients per fer front a les necessitats de qualsevol dels departaments, també del de Cultura, i el dia a dia ens enfronta a situacions duríssimes que cal que tractem amb imaginació i amb sentit comú. L'Esmuc i el Consorci, per exemple, són casos que demanen amb urgència que ens posem d'acord amb diàleg per garantir-ne la qualitat i l'accés de tothom en aquesta situació econòmica. Els canvis i les millores s'han de portar a terme en el context real i l'ambició, que no s'ha de deixar mai de banda, ha de servir per trobar solucions a la situació d'ofec i per dibuixar les línies que ens calen i que ens han de portar el model que volem quan tinguem les eines que necessitem.

És per això que no entenem que molts dels punts originals de la moció i moltes esmenes que s'han acceptat d'altres grups facin demandes que necessiten uns recursos inexistents. D'on pretenen treure'ls? Si es troben solucions ràpides que permetin fer front a les necessitats que exigeixen recursos, és imprescindible i urgent que s'exposin, que es presentin amb claredat, obertament i amb detall. Si no, fem poc favor a aquest país fent creure als ciutadans que allò que tots sabem que necessiten no ho tenen per falta de voluntat d'aquest país mateix. I no s'hi val a fer creure que no exigir el que ara no es pot complir és no voler-ho. No hi ha diners; no podem complir aquestes demandes, i això ho sabem tots. Doncs, diguem que aquestes demandes són objectius, que les volem complir, que el país ho necessita, però que estem ofegats econòmicament per un estat que no permet que aquest país creixi i esdevingui el país que mereix ser.

Volem votar a favor de tants punts com puguem, començant pel primer, sobre el qual el nostre grup ja va presentar al mes d'abril una proposta de proposició no de llei al Congrés. Cal abaixar l'IVA cultural i creiem que ha de ser el superreduït, el 4 per cent, perquè hem d'universalitzar l'accés a la cultura, fer-la més accessible i assequible i superar la situació agònica en què es troba el món cultural després del pas a un IVA del 21 per cent, perquè cal enfortir les indústries culturals i convertir-les en un dels motors econòmics del país.

Hem presentat moltes esmenes a tots els punts que hem pogut, perquè volíem donar suport a la iniciativa, millorar-la, fer-la possible, però no volem ser còmplices de demanar el que sabem que és impossible de complir. Per responsabilitat, no per res més. Agraïm l'acceptació de les esmenes que s'han incorporat i la-

mentem no haver arribat a un acord en totes. La nostra voluntat era la d'aconseguir el màxim consens, perquè estem totalment d'acord en l'objectiu, però també sabem que el moment ho fa impossible. No desistim en la feina d'aconseguir les eines que calen. No parem de demanar suports i ho fem perquè estem convençuts que cal aconseguir de veritat millores com les que demana aquesta moció, en cultura i en totes les àrees. Posem-nos tots a la mateixa banda, arribem al que volem sense posar el carro davant dels bous, perquè, si no, el carro no arribarà enlloc i això no ens ho podem permetre.

Volem un món cultural potent que sigui un dels motors del país. Volem que ningú quedi exclòs de l'accés a la cultura, perquè la cultura ens fa més crítics i, per tant, més lliures. I volem un país de ciutadans lliures. Treballem per aconseguir-ho, doncs, però de veritat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Presidenta... Diputades, diputats, amb les nostres esmenes i el suport al conjunt de la moció presentada pel Grup d'Iniciativa volíem, sobretot, traslladar tres idees, i amb això explicaré algunes de les iniciatives i de les esmenes que suposen fonamentalment estalvi de recursos.

En primer lloc, que se centrin, que el Govern se centri en el que és realment important: en el pla estratègic, que no val diners; a arribar a acords amb el sector, que no val diners; a arribar a acords amb els municipis, que no val diners, sinó que és diàleg; a tirar endavant un pla de xoc; a pagar el que es deu, i probablement hi ha dificultats per pagar, efectivament. Només demanem que es cobri, en el sector de la cultura, al mateix ritme que cobren altres grans institucions i corporacions d'aquest país de la Generalitat, per exemple.

Que no es retalli més. Els ho ha dit el sector reiteradament, els ho ha dit també el president del Conca en la seva compareixença. Si es traspassa..., si es rebaixa més el pressupost de cultura, es traspassa una línia vermella que posa en risc el sistema cultural, i si ho fem serà devastador per a la indústria i malmetrem quelcom que és essencial, que és la cohesió social que garanteix la cultura i la projecció del nostre país, i el que és pitjor: tirarem per terra molt probablement trenta anys de molt bona activitat de les institucions i del conjunt del sector.

En segon lloc, que s'eviti el que és superflu. Miri, s'ha parlat bastant de la commemoració del tricentenari. I nosaltres som partidaris que es commemori, naturalment. Amb això no jugarem. És a dir, el debat aquí no és entre els qui hi estan a favor i els qui hi estan en contra. El que demanem és que es faci amb rigor, que es faci amb rigor científic, que serveixi per millorar el coneixement col·lectiu d'aquests esdeveniments,

que ens enriqueixi i ens faci créixer com a país, i que es faci amb austeritat; que s'informi a l'oposició de quins actes estan previstos, perquè també nosaltres tenim coses a dir, probablement, i per enriquir, i això tampoc costa diners, i sobretot que no es malmetin recursos.

Nosaltres pensem que és un insult i una ofensa a la funció pública, que s'està acomiadant gent; al sector cultural, que està patint retallades; a la gent de l'Esmuc, per exemple; a les escoles de música i a les escoles d'art del nostre país que estan patint unes retallades que impliquen augments que dificulten i greument la continuïtat de molts dels nostres estudiants i els projectes educatius de l'Esmuc i de tantes escoles de música del nostre país i d'escoles d'art.

Creiem que és un insult, deia, que es rebentin, des del nostre punt de vista, 1 milió d'euros en una oficina tècnica externalitzada quan hi ha gent en el nostre país, quan hi ha gent a la nostra Administració pública, quan hi ha gent al Departament de Cultura que ho faria encantat i ho faria de forma brillant i sense costar més recursos per al nostre país.

Per això els donem l'oportunitat que votin una esmena que diu deixar sense efecte el concurs i que sigui amb recursos interns que es faci aquesta feina. Això és estalviar diners. Com a mínim, 1 milió d'euros. Quants mestres podríem pagar de l'Esmuc, a tarifa de professor d'Esmuc naturalment, no a tarifa d'Any Espriu? Quants? Bastants. I ens ho podríem estalviar. I seria bastant raonable que en aquest moment es fes.

En segon lloc, que no es confonguin desitjos amb realitat, i per això presentem una esmena dient que no es tiri endavant cap projecte nou que vagi, que costi recursos, que costi diners i que vagi en detriment de les institucions nacionals, dels equipaments nacionals que estan patint retallades; que consolidem allò que tenim, que no ho posem en risc, que actuem amb humilitat, que actuem amb prudència, que no venguem fum, i per tant que hi hagi menys pompa i més treball, més treball rigorós.

I, finalment, expressar una preocupació, una preocupació amb relació al Consorci de Normalització Lingüística, perquè creiem que no anem bé. Temem que es vulgui desmantellar, sí. Tenim dades que s'està externalitzant servei. Tenim fets que indiquen que hi han instruccions del partit que dona suport al Govern, de Convergència i Unió, en alguns municipis, per retirar-se els municipis del Consorci de Normalització Lingüística. Hi ha temor, és així, per part dels treballadors del consorci, i així ho expressen, sobre quines són les intencions del Govern de la Generalitat. Han encarregat un pla director, han encarregat un pla director sobre el futur del consorci, i senzillament no n'han informat encara ningú, no n'han informat ni els treballadors, ni els sindicats...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Ignasi Elena Garcia

...ni els tècnics –acabo–, ni els treballadors, ni els representants dels treballadors, ni els representants dels partits. Des d'aquest punt de vista pensem que aquest temor que existeix és fundat, és raonable... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Conseller Mascarell, consellera Rigau, bona tarda, diputats i diputades..., deixin-me, per això, abans de començar el debat, d'entrar en el debat i en el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, fer dues consideracions prèvies.

Una és que darrerament ens tenen acostumats a una tipologia de mocions missal, que diríem, que duu una relació de vint punts i subpunts totalment genèrics, que, si hi sumem, doncs, els que s'han anat afegint i que ha afegit en aquest cas concret el Grup Socialista, es converteixen en una moció de més de vint-i-cinc punts, que inclouen temes que fins i tot no estaven, no tractava ni la interpellació, i la veritat és que dona la sensació, bé, que vulguin governar a cop de..., i fer pressupost a cop de moció, no?, que no es proposa un treball rigorós, que és el que seria una moció (*remor de veus*) –senyora Camats, vostè ja ha parlat; ara em deixa parlar a mi, si us plau–, entre tres i cinc punts, eh?, i que poguéssim fer un treball rigorós, un treball de col·laboració tots els grups parlamentaris, d'arribar a acords, que aquesta és la feina que jo crec que se'ns encarrega. Però, malauradament, doncs, no és així.

D'altra banda, també, dir-los que vostès estan entesats a negar la realitat. I això jo crec que només pot ser per dos motius: un és per desconeixement o ignorància, que crec que no és el cas, i l'altre, per no voler acceptar-la. I aquest sincerament és més preocupant, perquè sense acceptar la situació és impossible canviar-la, eh? I deu ser per això que ple darrere ple, en qualsevol dels temes que es tracten, no paren de demanar, doncs, més increments econòmics, més dotacions en tots els àmbits i sectors. Sembla que no tinguem consciència, o que no tinguin consciència, en aquest cas, del moment que vivim.

En fi, doncs, al nostre parer, si es nega la realitat, com deia, és impossible transformar-la, i en el moment que ens toca viure potser és més efectiu prendre decisions, encara que siguin dures i sovint no ens agradin, perquè cal dir-ho, i que fins i tot electoralment ens vagin en contra, que no pas fer discursos.

Vicens Vives deia que les circumstàncies no les tries tu, eh?, que les circumstàncies et vénen donades, i que en tot cas tu tens la possibilitat de transformar-les. I en aquest sentit és com treballa, doncs, el Govern del pa-

ís. Perquè prendre decisions també vol dir estar al costat del sector amb reunions molt sovintejades per part del Govern, vol dir mirar de resoldre les seves necessitats amb una atenció molt personalitzada, i és el que el conseller Mascarell i el seu equip fan en el seu dia a dia, i ens deia justament, ens en feia tota una explicació exhaustiva el dia de la interpellació, en el passat Ple. Per tant, per nosaltres prendre decisions també és això, i en aquest moment bàsicament és molt això.

Entrant en la moció, i per coherència, doncs, amb el que acabo de dir, el nostre posicionament és el següent. De la moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds votarem a favor tots aquells punts que no suposen un increment de despesa, que van lògicament en coherència amb l'acció de govern; aquells que suposen una millora en la gestió, que faciliten el diàleg amb el sector, que fomenten nous públics, que acosten el conjunt de la població als serveis culturals o que reconeixen aspectes que ja s'estan treballant; per exemple, doncs, el cas del 9.7, que menciona els crèdits reintegrables que ja s'estan donant en el sector i que, de fet, es valoren molt positivament.

Per la importància que té el punt primer, m'hi voldria referir específicament, a l'IVA cultural. Estem d'acord que ha estat un error enorme del Govern espanyol incrementar l'IVA en l'àmbit de la cultura. Ho hem dit, ho vam dir en el programa electoral; han fet accions en aquest sentit els grups parlamentaris tant al Congrés com al Senat, de Convergència i Unió. I fins i tot jo diria que –abans, la senyora Mejías no ho deu conèixer, perquè, doncs, això va ser a la legislatura passada– una de les primeres accions que es van fer aquí pel tema de l'IVA va ser encapçalada pel conseller Mascarell, una reunió aquí, al Parlament, amb tots els presidents de totes les entitats i institucions que estaven afectades per aquest increment de l'IVA.

Val a dir que, tot i així, doncs, nosaltres hem acceptat moltes de les esmenes presentades per altres grups parlamentaris, la qual cosa agraïm.

Valorem sobretot a favor, valorem molt positivament les esmenes que ha presentat Esquerra, el treball que hem pogut fer, la metodologia de treball que hem tingut perquè ho hem pogut treballar amb profunditat, transaccionant, fent propostes positives i viables.

I, per tant, tots els punts, totes les esmenes que s'han presentat des d'Esquerra Republicana les votarem a favor.

Pel que fa al PSC, jo diria que, per coherència també amb el que he explicat, no m'hi puc estendre, no podem votar-les, exceptuant el punt 5 bis, perquè, de fet, han fet la carta als reis, i es pensen que els reis mags són d'orient i són rics i porten tot el que se'ls demana, i, clar, això no és així. Ha barrejat i ha fet, jo diria, el portaveu del PSC, doncs, un aiguabarreig amb el tema del tricentenari, fins i tot un punt de demagògia; en el tema del consorci el temor de veritat jo crec que l'imposen més vostès que no pas el temor que té la gent del consorci, perquè s'està a l'espera del pla director, i ells en són conscients.

I de les esmenes presentades per Ciudadanos, doncs, també hem pogut donar suport al punt 6, igual que a les 1 i 2 del PP.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, aquestes mocions tan llargues, que semblen una llei òmnibus, una proposta de llei o un programa electoral, senyora Camats, dificulten realment el debat parlamentari i la negociació, no? Si ho volgués tractar punt per punt, només tindríem quinze segons per cada punt d'aquesta moció. Per això em limitaré a fer algunes consideracions generals i a presentar les nostres esmenes.

Més enllà d'algunes discrepàncies ideològiques, o totes, en aquest cas, he d'agrair-li que porti una moció sobre cultura, amb temes que afecten realment el món de la cultura a Catalunya, i no infectada per aquella «nacionalitis» aguda que pateix el departament, que només li interessa la cultura quan pot posar la paraula «nacional» a algun equipament o quan pot posar la senyera a algun carnet. Però pagar deutes, d'això, ja sabem que res de res. (*Remor de veus.*)

A efectes de votació ja avanço a la Mesa que demanarem la votació separada dels punts 1, 6, 7, 9.6 i 9.3 bis, que és l'esmena 7 d'Esquerra Republicana, si aquesta és acceptada. I votarem a favor de la resta de la moció. (*Persisteix la remor de veus.*)

En general, vostè proposa...

La presidenta

Senyors diputats...

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. En general, senyora Camats, vostè presenta una moció que proposa reduir impostos i disparar la despesa en subvencions. Bé, aquesta és la típica moció de l'esquerra, que proposa quan està a l'oposició allò que no feia quan estava al Govern.

A més, si avui en dia és impossible fer totes aquestes polítiques que vostè proposa és precisament per l'herència de les polítiques de despesa irresponsables de l'esquerra, aquesta esquerra que va trencar a Catalunya i Espanya aquell pacte social intergeneracional: van governar gastant el que no tenien i el que no tindrem, i van deixar, per exemple, la Generalitat de Catalunya endeutada amb compromisos de pagament fins al segle XXII.

I per això, per a trencar aquest bucle diabòlic d'endeutament, nosaltres votarem en contra d'alguns –no molts, però d'alguns– punts d'aquesta moció.

Per exemple, el primer punt de la moció, la proposta de reduir l'IVA al 4 per cent a tota la cultura. Jo li faria tres consideracions. La primera és que el Govern d'Espanya està negociant amb els diferents sectors culturals el reajustament de l'IVA un cop les condicions econòmiques ho permetin. Aquesta és una competència de l'Estat, i és al Congrés dels Diputats on vostès haurien de presentar el punt d'aquesta moció. No sé si tenen algun diputat allí; ho podria fer.

En segon lloc, des de Catalunya també es poden fer polítiques fiscals favorables a la iniciativa privada en pro de la cultura i del patrimoni; per exemple, amb desgravacions a l'IRPF del tram autonòmic. Però, clar, això ja suposa mecenatge, més llibertat per a la iniciativa privada i menys dirigisme polític, i potser això no agrada a alguns.

En tercer lloc, respecte a aquest primer punt, vostè parla d'aplicar la reducció fiscal a *totes* les activitats i productes culturals, així en general. Home, entre nosaltres, senyora Camats, vostè ja confia en el concepte de Convergència de «cultura»? I ho dic perquè últimament sembla que la cultura per Convergència pot abastar des d'un simposium de l'odi fins, no ho sé, el casino..., no?, el cabaret d'un casino de la família de Macau.

A més, vostè en aquest punt ens ho planteja en uns termes que jo diria que incentiven d'alguna manera la perversitat parlamentària. Parla del 4 per cent, parla d'activitats culturals... Vostè, senyora Camats, el que vol és que parlem aquí del Palau de la Música. (*Remor de veus.*) I això, miri... Vostè és molt dolenta, però jo no en parlaré; les trames criminals ja les deixarem per a fiscalia i per al jutge.

En fi, en general, hi ha una concepció en aquesta moció molt dirigista de la política cultural, en aquesta moció, com deia; aposta per la subvenció i no anomena ni el mecenatge ni la iniciativa privada.

Nosaltres, des del Partit Popular, tenim una concepció totalment diferent: apostem per la llibertat i pel pluralisme, preferim despolititzar la cultura, creiem que hem d'avançar cap al model cultural més modern i en col·laboració entre els sectors públics i privats.

Finalment –se m'acaba el temps–, li hem presentat quatre esmenes. La primera és perquè aquest Govern presenti els pressupostos d'una vegada en aquest Parlament, com han fet la resta de governs autonòmics en els seus parlaments respectius. Sabem que Esquerra i Convergència no volen presentar pressupostos, perquè no volen que sapiguem els catalans en què es volen gastar els diners. És clar, pagar simposis de l'odi, quan no paguen a centres d'art, farmàcies, el tercer sector..., això és lleig i és millor amagar-ho; però és important que presentin pressupostos, perquè hi ha sectors culturals, com vostè deia, que viuen una gran incertesa respecte al seu futur.

També hem de potenciar que hi hagi més consumidors culturals, per això hem fet una esmena, al vuitè punt, per desplegar una política de preus públics; en aquest cas, concretament, parlem de joves, jubilats i aturats.

En el punt 9.4, també hem afegit col·leccions i centres d'interpretació d'àmbit municipal o d'iniciativa priva-

da, alhora de formar part d'aquest pla econòmic que vostè proposava. I, finalment, des del Partit Popular també proposem que s'incentivi, també, la creació d'escoles d'ensenyament artístic, bé siguin públiques o privades.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Bé, abans d'entrar en matèria i fer una reflexió general, és obvi que no podrem opinar sobre tots els punts, que en són molts en aquesta moció, i, per tant, haurem de fer consideracions generals. Per entrar, deia que ens ha sonat, quan ho hem llegit, quan vam llegir en el seu moment la moció, en un «volem que tot es faci bé i com Déu mana.» (*Veus de fons.*) Bé..., doncs, sí, és un punt bàsic, no?, de la política cultural, «volem que es faci bé i com Déu mana, tot el que està acordat, sobretot tot allò que si no hi hagués crisi es faria; però, havent-hi crisi, havent-hi un deute enorme a la Generalitat i havent-hi els ingressos que hi ha, etcètera, no es pot fer.»

En tot cas, feta aquesta consideració de la forma concreta de la moció, i entrant en matèria de política cultural, a nosaltres ens sap greu que sigui la cultura sempre qui paga els plats trencats de qualsevol rebaixa de pressupostos, de qualsevol crisi; és aquella política que nosaltres entenem bàsica en tota societat, que molt rarament es pot suprimir, o se'n pot prescindir d'ella durant un breu període de temps, però, a mitjà i llarg termini no se'n pot prescindir en absolut, d'ella, ni en broma; però, em sap greu que sigui aquella política que..., bé, és la primera que cau quan arriben retallades, perquè és concebuda com la més accessòria, la més suplementària i que, a més a més, no causa mala imatge política, que és allò que finalment és el que interessa o part del que interessa quan es fan retallades. Si hi haurà mala imatge política si afectarà a la popularitat de qui fa aquestes retallades o no. I em sap molt greu que s'hagin de presentar, en tot cas, mocions que el que reclamin sigui que es facin les coses bé i quan toca.

Òbviament ens sumarem a la petició que es rebaixi l'IVA, com ho hem fet totes les vegades que ha calgut. Entenem que no és viable, no és excusa en un estat que està discutint actualment com arreglar un submarí militar que té massa pes per enfonsar-se i a veure si no pot tornar a la superfície per anar a vigilar les colònies en territori rifeny, en territori del Marroc, i que s'hagi de gastar un dineral en defensa i en reparar..., anar-se'n a una empresa externa que li miri a veure com li pot treure pes en... M'allargo perquè té molta història darrera que aprofitin, que apugin impostos, que apugin taxes del Govern de l'Estat per acabar pagant invents com aquest submarí, i, en canvi, rebaixin substancialment..., s'apugin els impostos a la cultura i rebaixin substancialment les ajudes pertinents a una política que, com dèiem, era bàsica.

Però ens sap especialment greu, en el conjunt de retallades que pateix la cultura –ens sap especialment greu–, que s'afecti els ensenyaments artístics, els més bàsics i els superiors, sobretot els més bàsics, perquè està deixant els ajuntaments i està dificultant enormement..., està deixant els ajuntaments en solitari davant de l'augment de l'increment, any rere any, de preus públics per a l'accés a aquests ensenyaments, i està deixant moltes famílies sense possibilitat de portar els seus fills a iniciar un dels ensenyaments artístics i culturals que entenem bàsics perquè hi pugui haver cultura, i que hi pugui haver cultura en el futur i que hi pugui haver públic a qui li interessi la cultura, etcètera.

I, després, em sembla que, òbviament, una cultura que no estigui cuidada per la part pública, i que, per tant, es promogui per activa o per passiva o perquè les circumstàncies així ho requereixen, que sigui impulsada per fons privats, que obeeixi a les lògiques del mercat, d'assistència de públic, de rendibilitat dels seus projectes, serà... –i ho estem veient a diari a través de la televisió, a través de la lògica de la cultura de consum–, serà una cultura obedient, obedient i majoritàriament d'oci, de pur oci, sense crítica, sense construcció cultural darrera, sense posar contra les cordes les mentalitats i els conscients de la nostra societat, que és la funció bàsica de tota cultura: esdevenir la veu crítica i la veu constructiva de la nostra societat.

Per tant, nosaltres, en general, malgrat que en algunes coses no hi estem del tot d'acord, malgrat que tampoc es plantegen gaires alternatives, simplement que es faci el que ja hi ha escrit, no?, malgrat que sabem que el pressupost és el que és, però, que es faci el que ja hi ha escrit, hi votarem a favor.

Entenem que hi ha coses que haurien d'estar o que potser ja estan en marxa, com és que l'Institut Català de Finances també presti allò que ara mateix no es pot facilitar des dels pressupostos públics, presti, avanci els diners i faci aquesta funció a empreses i a ens municipals.

Entenem com a bàsica una regulació d'àmbit autonòmic que permeti tarifacions socials en tot els preus públics d'accés. Hi ha, com deia, els ensenyaments, però també el gaudi de la cultura; és a dir, el preu de les entrades. I entenem que mesures com les que es proposen en el punt 4 de «permetre que entitats, empreses i ajuntaments incorporin en les justificacions econòmiques justament els interessos de demora de pagaments», és una cosa que no només pertany a la cultura, sinó que pertany a tots els sectors que no estan rebent aquests pagaments, i que, a més a més, en aquest impagament de les administracions, el que estem fent entre tots és encara –encara, encara– donar més diners als bancs.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Són 40 les esmenes que hem rebut en aquesta moció, gairebé a tots els punts: 11 han estat

acceptades –la Mesa i els grups parlamentaris tenen el dossier amb les que hem acceptat de tots els grups parlamentaris– i 6 han estat transaccionades. I, és cert, per molt llarga que la féssim, i lamento que la trobin llarga, també crec que és la nostra feina, però, en tot cas, per molt llarga que la fem és veritat que no és exhaustiva, no diu tot el que s'hauria de dir en matèria cultural, però és un inici –és un inici. Ho vam dir, és un pla de xoc, és un aturar el cop. I, és veritat, parla d'abaixar impostos; de fet, un impost, *un* impost que és l'IVA i que ha afectat de manera mortal el sector.

I, és veritat, parla de finançament i parla d'impagaments. I, és veritat, parla que no es pot continuar dient als creadors del nostre país «aneu fent, aneu fent concerts, aneu fent dansa, aneu creant circs i ja us donarem suport, nosaltres estem amb vosaltres, el Govern està al vostre costat, però fa dos anys que no us paga, però vosaltres aneu omplint sales». Perquè això acaba no tenint credibilitat i això acaba fent que hagin de marxar del país.

A casa nostra diem que les idees no viuen sense organització. I en aquesta casa probablement hem d'explicar que les polítiques no viuen sense pressupost. I ens poden venir a fer el discurs que calgui sobre els recursos que no existeixen. Però, si no som capaços de presentar un pressupost que inclogui els ingressos i que inclogui en què s'ho gasten, no aturarem el desversall d'emocions, de propostes i del que faci falta per obligar-los que ens diguin en què es gasten els diners i d'on en buscarien de nous.

Ens sap greu que la feina de l'oposició els cansi i no la puguin entendre! Però a nosaltres ens cansa tenir un govern que sis mesos després ha estat incapaç de dir-nos de què trauran ingressos i quin pressupost tenen, i de no presentar ni un programa ni un projecte ni una sola llei en el pressupost. Mirin, sí, la incomprensió em sembla que és absoluta.

I no em diguin que els demanem només que gastin més i que no fem res més. Els he dit que teníem alternatives, i hem acceptat una esmena que ho diu clarament: tenen un marge d'estalvi perquè en allò que han externalitzat per celebrar el tricentenari del 1714, ho pugui fer gent del Departament de Cultura. De debò em volen fer creure que no hi ha ningú en tot el Govern de la Generalitat capaç d'organitzar una oficina tècnica per realitzar els treballs del tricentenari? O per realitzar els treballs de l'Any Espriu, que hem hagut d'anar a buscar un comissari a preu d'or? Sap què cobra, aquest comissari, preu/hora? Doncs, no ens diguin que no hi ha marge i que no hi ha diners! I no mirin només a Madrid, ja hi anem allà, alguns ens apellaven, i anem allà a reclamar el que toca. Però nosaltres fem govern i oposició en el Parlament de Catalunya, en el Govern català, i en el marc català. I no tot acaba anant a mirar què passa més enllà de l'Ebre.

Hem presentat alternatives. Els diem que hi ha projectes que tenen despesa i d'altres que no. I, sincerament, hem estat tan oberts al diàleg com ens ha estat possible, bastant més, em fa l'efecte, que el que el departament i el seu conseller ho són en molts dels sectors, perquè, a diferència del que ens passa a nosaltres, al

conseller l'acaben plantant quan crida els sectors en el departament a treballar...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...i carregats de deutes, que el conseller no és capaç d'assumir, li acaben dient que.... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Joan Ignasi Elena Garcia demana per parlar.)*

La presidenta

Senyor Elena...

Joan Ignasi Elena Garcia

Per al·lusions, sí.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Ignasi Elena Garcia

Bé. És veritat, la senyora Ponsa deia que hem fet una carta als Reis. I és veritat, ara ho podem dir, que no hi ha criatures, als nens: els Reis són el pares –és veritat–; però el problema és que els regals aquest any se'ls han emportat algunes empreses de serveis. I això, amb les retallades que hi ha, pensem que és impresentable.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Per al·lusions de la senyora Ponsa, també.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Miri, senyora Ponsa, és cert, vostè té raó, no en tinc idea de quina és l'agenda del conseller i tampoc sé si es reuneix amb les entitats que han estat afectades per l'IVA; però el que sí que sé és que totes aquestes entitats que tenen un carregament de deutes per pagar, pendants que la conselleria els doni els seus diners, estarien encantades que tots aquests diners que la conselleria es gasta en els seus deliris independentistes, els els dediquessin a elles per pagar els deutes.

I, segon, faria bé de llegir-se el Reglament, perquè no és vostè, en aquest cas, qui ha d'acceptar les esmenes

dels grups de l'oposició; en tot cas, serà la senyora Camats, que és la titular de la moció.

Gràcies.

(Rialles. Àngels Ponsa i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ponsa...

Àngels Ponsa i Roca

També per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Àngels Ponsa i Roca

Senyora Camats, només dir-li que la nostra feina no ens cansa gens, absolutament gens, ans al contrari, la fem molt a gust.

La meua queixa o la nostra queixa era per la metodologia, eh? La metodologia que empren la trobem poc efectiva. Segurament hi haurien altres maneres de posar-nos d'acord abans i fer un treball més rigorós. Simplement era aquesta l'observació, en cap cas era una queixa per la feina.

Senyora Mejías, jo he dit «ens hem posicionat», no he dit si acceptava o no, i, si ho he dit, demano disculpes, perquè potser per la pressa d'acabar a temps, ho he dit malament, però, gràcies a Déu, conec el Reglament.

Gràcies.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para pedir votación separada.

La presidenta

Digui'm.

Jordi Cañas Pérez

De los puntos 6 bis.

La presidenta

Un moment, eh? *(Pausa.)* Jo tinc 6, no tinc 6 bis.

Jordi Cañas Pérez

Pues me ha engañado mi compañera. *(Rialles.)* ¿Seguro?

(Veus de fons.)

La presidenta

6 bis...

Jordi Cañas Pérez

Vale, no me ha engañado mi compañera.

La presidenta

No...

Jordi Cañas Pérez

El punto 7?

La presidenta

El 7, sencer?

Jordi Cañas Pérez

Sí. El 9.3 y el 9.6.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Alguna votació més separada, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Afegiria el punt 1, la totalitat del punt 6, i després, crec que ja s'ha dit, el punt 7, el 9.3 bis, que correspon...

La presidenta

Un moment... –un moment. El 9?

Santi Rodríguez i Serra

3 bis...

La presidenta

3 bis? Ara 3 bis? Ah, el 9.3 bis... D'acord... –d'acord, d'acord.

Santi Rodríguez i Serra

Correspon a l'esmena 7, d'Esquerra Republicana...

La presidenta

Ja està... –ja està.

Santi Rodríguez i Serra

I el 9.6.

La presidenta

Ja està. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull... Al final votarem punt per punt.

Jordi Turull i Negre

És que..., sí, insistia en demanar la paraula perquè demanarem votació de punt per punt.

La presidenta

Val, doncs; llavors, ja comencem. (*Remor de veus.*)

Comencem votant...

Jordi Turull i Negre

Incloent els bisos, separats.

La presidenta

Sí, sí..., és clar. I, si em salto algú..., la senyora Camats ja m'ho recordarà. (*Veus de fons.*) Senyora Rovira...? (*Pausa.*) No.

Comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*) No.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 en contra.

Seguim amb el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 67 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra.

Ara el punt 5 bis; 5 bis, sí? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 16 en contra.

Votem ara el punt 6 bis.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat denegat per 39 vots a favor, 88 en contra.

Votem ara el punt 7. Hi ha el 7, el 7.1, el 7.2 i el 7.3. Es pot votar tot junt o ho fem per separat? (*Pausa.*) Tot junt? No? (*Pausa.*) Sí? No? (*Pausa.*) Sí. D'acord.

Doncs, votem tot el punt 7.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 82 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt..., tenim el 9.3 que en demanen votació separada. Fem el 9.3 i després la resta del 9? (*Pausa.*) No? (*Veus de fons.*) Un moment, hi ha 9.1, 9.2, 9.2 bis i 9.3 i 9.3 bis. (*Veus de fons.*)

A veure, el Partit Popular em demana el 9.3 bis. D'acord.

La resta del 9 es pot votar? No? (*Pausa.*) Per tant, votem 9, 9.1... D'acord.

Vinga, el 9.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) El 9.1 –9.1.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 9.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 9.2 bis.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara el punt 9.3.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 67 en contra, 9 abstencions.

Votem ara el 9.3 bis.

Comença la votació.

Senyor Millo? (*Pausa.*) No.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 9.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Passem a votar ara el punt 9.5.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara el 9.5 bis.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara el punt 9.6.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 84 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 9.7.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara el 9.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 9.10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 9.11...? *(Veus de fons.)* No l'hem fet? *(Pausa.)* El 9.9, no l'hem fet? *(Pausa.)* Doncs, farem ara el 9.9.

Comença la votació... -9.9. *(Remor de veus.)* La senyora Camats diu que no, i és la responsable de la moció; haig de fer-li cas. *(Veus de fons.)* Jo, després de tantes votacions, ja no me'n recordo. *(Remor de veus.)* No s'ha votat. El 9.9 -9.9- no s'ha votat. Els Serveis Jurídics diuen que no s'ha votat -9.9.

Comença la votació -9.9.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Ara votem el 9.11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Ara votem el punt 9.12.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra.

I votem finalment el punt 10.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 67 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària (tram. 302-00053/10)

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Pausa llarga.)

Senyor Aragonès, ja pot començar.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, presentem el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària.

Aquesta moció i el seu contingut té per objectiu certificar, posar en valor, agafar el compromís d'aquesta cambra d'un nou consens en la que en podríem dir la política econòmica i la política fiscal de la Generalitat de Catalunya; un nou consens que entenem que passa per intentar incrementar els ingressos, perquè entenem que en la mesura que puguem incrementar aquests ingressos, menys retallades, menys ajustos s'hauran de fer.

Ahir el conseller d'Economia en una interpellació deia que s'havia tocat os en l'ajust de la despesa, és a dir que s'estava posant, doncs, en risc, si havíem d'anar més enllà, l'estat del benestar, després d'uns exercicis en què la reducció de la despesa ha estat molt notable, i s'ha notat, i ha estat objecte de fort debat en aquesta cambra.

Ara, doncs, cal generar un nou consens en què tots plegats ens puguem posar d'acord en quins són els instruments que ens permetin incrementar els ingressos, amb les actuals competències de la Generalitat, per tal de reduir, de disminuir, en definitiva, de retallar les retallades.

Fer un nou consens no és fàcil, vol dir que els que voldríem anar més enllà, els que voldrien anar més enllà, probablement, hem de fer un esforç de pacte, un esforç per ser capaços de generar majories, i que n'hi ha d'altres que també fan un esforç per prendre posicionaments nous, per prendre posicionaments que potser en el passat no s'havien..., o s'havien descartat per alguns motius, però que ara avui, doncs, són posicionaments que poden estar i que poden formar part d'una majoria.

El consens que intentarem crear és fruit d'una majoria parlamentària, però també hem de recordar que hi ha altres majories parlamentàries possibles, que podrien anar en altres direccions en aquest Parlament. I, per tant, per això el consens cal posar-lo en valor, i l'esforç que hem fet tots plegats de posar-nos d'acord cal

posar-lo en valor. Posar-nos d'acord en què? –i explicaré breument els tres punts de la moció.

En primer lloc, tornem a reclamar a l'Estat que fixi un objectiu de dèficit que permeti presentar uns pressupostos que garanteixin els serveis de l'estat del benestar a Catalunya. El sostre de l'objectiu de dèficit és important, però pitjor és o més important és que el sostre del dèficit fiscal al nostre país, aquest sí que s'ha de reduir. Augmentar l'objectiu de dèficit vol dir que podrem endeutar-nos més aquest any, però això és una política que es pot fer a curt termini; seguir amb unes polítiques d'endeutament elevat, com que els diners s'han de tornar en el futur, doncs, és una..., si podem disposar de més ingressos tributaris en comptes d'ingressos financers, aquest valor de l'objectiu de dèficit, a mesura que passi el temps, ha de ser un aspecte que cada vegada importi menys en la política econòmica.

En segon lloc, volem posar en valor i volem comprometre'ns a tirar endavant un conjunt de mesures tributàries, de mesures fiscals que comportin allò que a aquells que més poden contribuir a la sortida de la crisi els demanem un esforç extraordinari de solidaritat en l'actual moment.

En primer lloc, més enllà d'algunes de les mesures que ja ha pres el Govern, com la reforma de l'impost de patrimoni, l'impost sobre entitats de crèdit, i aquesta setmana l'impost de transmissions patrimonials, que ha suposat que en total, al cap d'un any d'aplicació d'aquestes mesures, hi hauran 750 milions d'euros més, d'acord amb les previsions, en el pressupost de la Generalitat. Teníem un objectiu d'aconseguir 1.000 milions; portem, en sis mesos d'aquest acord d'estabilitat parlamentària, un 75 per cent dels objectius assolits, i creiem que això és positiu.

En primer lloc, una reforma de l'impost sobre successions i donacions que incrementi la projectivitat de l'impost i que garanteixi –que garanteixi– que la recaptació que tindrem és la mateixa que teníem abans de la darrera reforma que va significar la bonificació del 99 per cent; un impost de successions que ha de gravar els grans patrimonis, que ha de deixar fora els patrimonis petits i mitjans, perquè ara són una font important de seguretat per a famílies de classes populars, de classe mitjana, que de cop i volta es troben en situació de dificultat i que poden tirar d'aquest coixí que és el patrimoni per viure el seu dia a dia, no? Per tant, la reforma de l'impost de successions i donacions ha d'anar en aquest sentit.

La modificació de l'ITP, com ja s'ha comentat; les mesures amb relació als habitatges desocupats; una proposta d'impostos ambientals que s'està fent a tota la Unió Europea, que pot ajudar a recaptar, però que també pot ajudar a nous comportaments per part dels operadors en els mercats; la reforma de l'impost de grans establiments comercials, i la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, presidenta, amb l'últim punt de la moció, que és que allò que ja hem avançat en aquest sentit, que és l'impost sobre les entitats de crèdit, ara que s'ha aixe-

cat, s'ha alçat la suspensió per part del Tribunal Constitucional, s'implementi amb la major celeritat... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Té la paraula, per fer la defensa de les esmenes, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta... Conseller, diputats, diputades, molt bona tarda, els anuncio, d'entrada, que nosaltres ens abstinem en el primer punt de la moció que ha presentat Esquerra Republicana i que votarem a favor de tota la resta de punts, malgrat que –també ho dic molt clarament– no s'ha acceptat cap de les nostres esmenes.

Deixin-me que els digui què penso d'aquesta moció, tal com ho sento. Jo crec que aquesta moció és una presa de pèl massiva, diguem-ne, perquè per part d'Esquerra Republicana jo crec que és un intent descarat de blanquejar la mala consciència que suposo que tenen, perquè és veritat que en l'acord d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió s'estan complint fil per randa tots els acords que tenien en l'àmbit sobiranista/independentista, inclús molt acceleradament –més del que potser vostès preveïen–, però a l'àmbit econòmic i social, doncs, vostès estan complint l'acord de manera molt lenta, i no només molt lenta, sinó que els votants suposo que també van veient que la situació econòmica i social no només no millora, sinó que va a pitjor. I això, no completament però sí en part, es deu a la seva manca de coratge, perquè el que haurien d'estar fent, en lloc de fer una moció, és presentar uns pressupostos acompanyats d'una veritable política fiscal, que canviés la tradició de Convergència i Unió durant els darrers tres anys.

És veritat que la gran paradoxa d'aquesta legislatura en què ens trobem –i així ho diuen les enquestes, malgrat que diuen altres coses, això és veritat–, doncs, és com s'entén el paper de Convergència i Unió. Doncs, home, s'entén molt fàcilment; vull dir, al final, jo ja entenc que estar en un govern –ja ho deia molt bé un polític conegut, no?– més desgasta l'oposició, i vostès entenc que, per anar guanyant temps, estan disposats al que sigui. Perquè només en l'àmbit fiscal vull recordar algunes de les coses que han passat o que estan passant des de l'any 2010.

No tenen pressupost la primera legislatura..., per primera vegada a la història catalana, des de la restauració democràtica *(remor de veus)*; només l'any 84, per motius molt diferents, això va passar. I això, en qualsevol altra circumstància, vostès saben que hauria fet caure el Govern.

Després, vostès s'esmenen a si mateixos restaurant o anunciant que restauraran l'impost de successions i donacions, i fan el mateix anunciant que modificaran la Llei d'estabilitat que vostès van aprovar i que donava una volta de... –em surt «de tornillo»–, de *tuerca*

més a la Llei d'estabilitat aprovada pel Partit Popular a Espanya.

I no només això, sinó que també un impost que vostès van dir que no els agradava gens, l'impost sobre els dipòsits a entitats financeres, doncs, també l'aproven.

Jo entenc que al conseller Mas-Colell i al senyor Fernández Teixidó, doncs, de tant el tant els vindria de gust, entenc, fer-se invisibles, però és el preu que han de pagar per seguir al Govern. Perquè, en lloc de tantes mocions i de tant bla, bla, bla i de tanta gesticulació política, el que vostès haurien de fer, si tinguessin coratge de veritat, és presentar un pressupost. Ja ho sabem tots, que és un pressupost complicat, però és el que toca; quan van mal dades s'ha de presentar el pressupost que toca. Perquè vostès estan enganyant massivament la gent dient que no volen aprovar un pressupost que en realitat tenim. És un pressupost prorrogat, per cert, amb el Partit Popular, i amb un nivell de dèficit –que això s'ha d'anar repetint per no enganyar el personal– de l'1,2 per cent ara mateix. Potser el podran apujar una mica més.

I, a més, mirin, el 29 de maig –és a dir, fa un mes–, la Unió Europea va anunciar que flexibilitzava el dèficit a Espanya, a França, a Polònia, Portugal, Holanda i Eslovènia. Saben quin és el tret comú en tots aquests països? Que tots tenen pressupostos aprovats al desembre. És a dir que la fallàcia, per més que la repetixin mil vegades, no faran que sigui veritat. No cal tenir pressupostos prorrogats perquè et flexibilitzin el dèficit, i això vostès ho saben, per molt que ho repetixin, que és faltar a la veritat en un tema molt delicat.

Així que el que ens està passant –i això és una altra de les grans paradoxes d'aquesta legislatura– és que en realitat vostès, com que no estan aconseguint..., o sigui, no volen fer pujar els impostos que havien promès apujar, el que estan fent, i no ho expliquen a la gent, és que hi hagi més retallades de les que hi hauria si haguessin tingut la valentia que cal per aprovar uns pressupostos i, amb la Llei d'acompanyament, apujar els impostos.

És veritat –i amb això acabo– que a vostès els auguro, senyors de Convergència i Unió, un futur polític fatal; però a vostès, senyors d'Esquerra Republicana (*remor de veus*)..., tardarà més o menys això, però tard o d'hora es veurà que vostès estan carregant-se les institucions del país, perquè aprovar els pressupostos quan toca és part de les institucions, i això els catalans, tard o d'hora, no els ho perdonaran.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes pel Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta... Presidenta, no había empezado. ¿Puede poner el tiempo a cero?

La vicepresidenta primera

L'he engegat en el moment en què anava a obrir la boca per dir: «Gràcies, presidenta.» Però, si vol, li restitueixo els dos segons.

Jordi Cañas Pérez

Se lo agradecería. Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, ¿hasta cuándo, Mas-Colell, y hasta cuándo, Pere Aragonès, abusareis de nuestra paciencia? ¿Hasta cuándo abusarán, señor Pere Aragonès, señor Mas-Colell, de nuestra paciencia? ¿Y exactamente ustedes de qué van? (*Remor de veus*.) ¿Ustedes de qué van? ¿Ustedes, que hace 175 días que no presentan unos presupuestos, nos traen aquí la ley de acompañamiento? ¿Pero ustedes con quién se piensan que están tratando? ¿Se piensan que somos como ustedes? (*Remor de veus*.) No, no, en absoluto –en absoluto. Nosotros no somos como ustedes, por suerte para Cataluña –por suerte para Cataluña. No somos unos irresponsables, no pensamos que nuestros ciudadanos son idiotas. Porque venir aquí y presentar esta moción, que es una ley de acompañamiento, una ley de medidas fiscales y financieras de un... gobierno –y digo «gobierno» por llamarle de alguna manera– que no ha tenido la sensatez, la responsabilidad, la dignidad de traer a este Parlamento la Ley de presupuestos desde hace 175 días, de un gobierno que tuvo la desfachatez de aprobar los presupuestos de 2011 en 2012... ¿Y nos traen aquí esto? Esto es un fraude, esto es un timo. Es un fraude a la inteligencia, es un fraude democrático, es un fraude parlamentario y es un timo a la inteligencia, y es un timo, una tomadura de pelo, como decía el señor Lucena, a los ciudadanos.

Por supuesto... Mire, lea mis labios: no. Vamos a votar «no». No más impuestos sin presupuestos –no más impuestos sin presupuestos. No vamos a ser cómplices de su estafa intelectual y democrática. No vamos a ser cómplices de este fraude. No vamos a dar un cheque en blanco a un gobierno y a su socio mayoritario, que no se lo merecen. No vamos a apoyar una moción de un grupo que no es oposición. No lo pensamos hacer por dignidad democrática y porque esta cámara se merece algo más que este Gobierno y algo más que ustedes en la oposición. No nos merecemos un gobierno que abusa de la paciencia y del respeto parlamentario. No nos merecemos un gobierno y su socio parlamentario, que ninguna a esta cámara permanentemente y que presenta todo tipo de medidas a través de ruedas de prensa. No nos merecemos esto. Y como ahora de aquí no nos pueden echar y nos tienen que escuchar, nos miren o no, les decimos «no». No con nuestro voto, no pensamos aceptar fraudes democráticos, no pensamos hacer pasar mociones por leyes de acompañamiento. No estamos dispuestos a tolerar nuevos impuestos sin que ustedes nos digan a qué lo van a destinar. No pensamos ser cómplices y darles cheques en blanco, como les decía. Pero voy a ser recurrente en estas expresiones a ustedes.

¿Pero ustedes se piensan que se puede hacer lo que ustedes quieran? ¿Cuál será la próxima amenaza? ¿Aprobar esto por decreto ley? ¿Pedirán también asesoría al

Consell de Garanties Estatutàries, a ver si también son de urgencia los decretos ley? ¿Tendrán la desfachatez de subse... —¿cómo se dice, en una moción?, «subsiguiente», ¿no?—, traer después de estas mociones decretos ley para validarlas? ¿Serán ustedes capaces? Yo mucho me temo que sí. Yo la ingenuidad hace mucho tiempo, desde que estoy en esta cámara, que la voy dejando ya en el retrovisor, ¿eh?, la miro por el retrovisor. Porque la ingenuidad con ustedes siempre es maledicencia, se convierte en maledicencia. Por lo tanto, no vamos a ser cómplices de esto.

Mire, yo simplemente les voy a hacer una advertencia. Ustedes conocen lo que es la fagocitosis, ¿no? Los fagocitos son esas células que andan por el torrente sanguíneo devorando, deglutiendo, metiendo en su interior otras células o microorganismos. Ustedes están siendo deglutidos por Esquerra, se han desdibujado, no se les reconoce. No son ni una pálida sombra de lo que fueron. (*Rialles.*) Nadie, nadie, nadie los reconoce en lo que están proponiendo, nadie entiende nada. Ustedes van a acabar como aquella película de *La invasión de los ultracuerpos*, aquel virus que vino del espacio..., o, bueno, eran unas semillas que vinieron del espacio, y al final acababan convirtiendo a los ciudadanos en vainas, en sus dobles, que se comportaban como los extraterrestres querían. Ustedes acabaran siendo Esquerra Republicana de Catalunya. ¿Y saben qué les pasará? Que harán así, pasaran aquí, ellos aquí, y ustedes pasarán a oposición. No sé si los ciudadanos ganarán, pero desde luego lo que nosotros haremos será continuar con nuestro trabajo, para evitar que ustedes sigan haciendo daño a los ciudadanos con su inacción e incompetencia.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, Esquerra Republicana torna a presentar novament una moció que parcialment reproduceix l'acord de govern que va signar amb Convergència i Unió ara fa sis mesos. Escoltin, els torno a dir el mateix que al Ple anterior: presentin menys mocions i més lleis; no ens diguin què faran, facin; que el Govern governi d'una vegada; presentin les mesures fiscals previstes en el seu acord de govern i no presentin mocions. Així de senzill. Perquè, mirin, la novetat real de la moció seria si com a mínim hi hagués un calendari concret, perquè per nosaltres l'expressió «en el marc de l'actual exercici pressupostari» ho deixa tot encara massa obert.

Aquesta moció és l'expressió del desgovern en què estem instal·lats. Esquerra Republicana no vol aprovar els pressupostos no per evitar més ajustaments pressupostaris, més retallades, que, de fet, ja es produei-

xen amb la pròrroga pressupostària, sinó perquè no es vol fer la foto aprovant uns pressupostos que continuïn retallant. I Convergència i Unió no vol aprovar una o diverses lleis fiscals específiques per pressionar Esquerra Republicana a presentar els pressupostos i així, de pas, retardar la implementació d'impostos que no li agraden gens. Ja ho va dir el senyor Duran i Lleida, que recuperar l'impost de successions és com si li traguessin un queixal.

Però, mirin, el que li cal al país és tant una cosa com l'altra. Cal presentar i debatre uns pressupostos amb un límit de dèficit que reflecteixi les necessitats reals de la societat, preservar els drets socials i crear ocupació; uns pressupostos per plantar cara i negociar amb l'Estat; uns pressupostos per garantir un debat públic i democràtic sobre la política econòmica, que ara no s'està produint. I cal una nova política d'ingressos, urgent i imprescindible, que nosaltres sempre hem reivindicat, perquè el que no és possible és retallar la paga extra dels treballadors públics i, en canvi, salvar un any més les famílies més riques de pagar l'impost de successions, perquè, mirin, en bona mesura les retallades socials han finançat els regals fiscals que en un moment o altre, tant el Govern de l'Estat com el Govern català, amb la pràctica eliminació de l'impost de successions, van fer.

Què els demanem amb les esmenes? Primer, que donin la batalla contra les polítiques d'austeritat. Posin damunt de la taula de negociacions amb l'Estat una nova lògica: vincular l'estabilitat pressupostària al manteniment de l'estat del benestar, a la reactivació d'economia i a la creació d'ocupació. Hi insistim, si ahir el conseller Mas-Colell deia que no es pot retallar més la despesa perquè ja hem tocat el moll de l'os, el que hem de fer és donar la batalla per tots els mitjans contra aquestes polítiques d'estabilitat pressupostària, començant per reformar d'una vegada —a veure si ho fan; diuen que ho faran i no ho acaben fent mai— la llei catalana i també impulsar la reforma de la llei de l'Estat.

Segon, que es comprometin amb un calendari concret. Ja n'hi ha prou de mocions, ja els ho hem dit! Si no, com a mínim, escolti, que vostès, que tenen, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, la majoria a la Mesa, ens deixin presentar la nostra proposta, que hem fet, que hem presentat, d'impost de successions. Com a mínim, deixin que puguem debatre la nostra proposta. Quants diners hem perdut per retardar aquestes mesures fiscals? El conseller diu que amb l'impost de transmissions patrimonials ingressarem 50 milions. Quants n'hauríem ingressat si l'haguéssim aprovat a principis d'any?

I, tercer, els demanem que siguin coherents. De la seva moció han desaparegut algunes figures tributàries previstes en el seu acord d'autogovern, l'eurovinjeta o el gravamen sobre les begudes amb excés de sucre, que s'hauria d'imposar per raons de salut. La salut ha quedat oblidada gràcies a la pressió de l'ambaixada nord-americana i a les grans empreses del sector, conseller? És així?

Però la principal sorpresa que el meu grup hem tingut és que ens han rebutjat una esmena en què recollíem una proposta del senyor Oriol Junqueras i que també sembla que assumia el senyor Duran i Lleida. Ambdós rebutjaven la reducció de l'impost aplicable als casinos. El senyor Oriol Junqueras va dir als mitjans de comunicació que estava totalment en contra d'abaixar els impostos sobre els casinos. Doncs, miri, ho hem posat, nosaltres, en les esmenes; ens ho haurien pogut recollir, ho hauríem pogut aprovar.

No hi ha manera amb la política fiscal. Ara que sembla que volen recuperar l'impost de successions –no sabem quan– ara rebaixen l'impost que han de pagar empreses de dubtosa reputació.

Mirin, aquesta és una decisió immoral, perquè quan retallen, encara estan retallant ara, abaixen impostos i perquè és una mesura al dictat d'un determinat grup econòmic de Macau. És la privatització de la política fiscal: mesures a mida d'un determinat grup. I, mirin, a mesura del que passa amb successions o amb els impostos ambientals..., aquí no s'han esperat als pressupostos o a la llei de mesures; ja tenen fet l'avantprojecte i ja està en període d'al·legacions. Aquí han anat molt de pressa. Quin és el model turístic del Govern? Sol, platja... I cultura i natura? No. Ni cultura ni natura. Com a model turístic el que volen és casinos. I aquest no és el nostre model.

Però a més a més avui farem la prova del cotó de la coherència del Grup d'Esquerra Republicana. Si el senyor Junqueras va dir no a aquest impost sobre els casinos, avui tenien l'oportunitat d'enviar un missatge clar i contundent al Govern de la Generalitat, que no volem, la majoria d'aquest Parlament no vol la reducció d'aquest impost als casinos.

Miri, malgrat les insuficiències de la moció...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...votarem a favor de les propostes fiscals per una qüestió d'elemental coherència.

I, presidenta, ja per acabar, li dic que demanem votació separada del punt 1 i de l'apartat f del punt 2.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé; bona tarda. Primer de res, deixar clar que nosaltres estem a favor d'establir un impost de successions i donacions, estem a favor de l'impost de dipòsits bancaris, estem a favor d'adoptar mesures per a l'entrada al mercat de lloguer dels habitatges desocupats i estem a favor de cobrar les quantitats meritades a l'impost

sobre grans establiments comercials, també d'un impost sobre el joc i d'una taxa sobre les begudes amb sucre, i, en definitiva, estem a favor i pensem que cal vertebrar un sistema fiscal realment progressiu i equitatiu i una eina de repartiment de la riquesa de dalt cap a baix.

Per això i en conseqüència lamentem profundament que la justificació d'Esquerra Republicana per defensar aquesta moció sigui el context de crisi econòmica i financera actual i, per tant, complir els objectius d'estabilitat pressupostària i reequilibrar les finances públiques.

Així, nosaltres entenem que aquesta mesura no es planteja com una mesura estructural sinó com una mesura palliativa de la necessitat de contextos o de liquiditat o de recursos en aquest context –perdó– de crisi i, doncs, de les exigències de dèficit fixades per l'Estat i la troica, i, per tant, entenem que res exclou que, quan aquest context passi, doncs, es torne a fer recaure majoritàriament la càrrega fiscal sobre les rendes de treball i no sobre les rendes de capital, que entenem nosaltres que són les que en definitiva han de pagar aquesta crisi.

Si bé és cert que la Generalitat, doncs, té una capacitat de maniobra en matèria fiscal limitada, també és cert que no ha desaprofitat l'ocasió per articular un model impositiu perjudicial per a les classes populars, i en posem exemples. Augment de taxes a les universitats, judicials i l'euro per recepta –les judicials i l'euro per recepta, suspeses. Eliminació o reducció d'impostos propis: impost de successions, que, com la Sindicatura de Comptes ja ha advertia, les modificacions introduïdes a través de la Llei 19/2010 van provocar que la recaptació per aquest impost caigués del 26,7 per cent el 2009 i un 42,3 per cent el 2010. També, l'impost sobre joc: ja hem assistit a les últimes intervencions, en les quals..., del 55 per cent passarà a una rebaixa del 10 per cent. Síntesi: cultura, un 21 per cent d'IVA, i els casinos, un 10 per cent, en impost de joc.

Dels impostos estatals sobre els quals pot intervenir la Generalitat, doncs l'impost de patrimoni, recuperat per l'Estat per dos anys, amb un mínim exempt de setanta mil, i que el Govern ha fixat en un mínim de 500.000, un topall en virtut del qual el conseller Mas-Colell va reconèixer que hi haurà més gent que pagarà, però no molta més.

Per tant –i de les mesures concretes–, de l'impost de successió i donacions: com hem assenyalat, després de les mesures legislatives, la recaptació d'aquest impost va caure en picat. Però és que a més a més les herències sempre han tributat significativament per sota de les rendes de treball. El tipus efectiu mitjà de l'impost de successions de 2008 era un 8,7, mentre que l'IRPF, efectiu, era un 17,6, cosa que és inacceptable si la redistribució de la riquesa vol anar de dalt cap a baix.

De l'impost dels dipòsits bancaris, doncs, una nova alerta, que és la justificació esgrimida per l'advocat de la Generalitat: satisfer l'objectiu de dèficit i el deute públic.

De fer efectius els cobraments i quantitats meritades als exercicis anteriors en l'impost sobre grans establiments comercials, doncs, res a dir; ja triguem.

D'adoptar mesures impositives per incentivar l'entrada al mercat de lloguer dels habitatges desocupats, doncs, nosaltres hi estem a favor, però és una mesura que grinyola en el marc d'una moció pensada per a redefinir el model tributari. I grinyola i a més a més ens sobta perquè Esquerra Republicana establia en la Llei d'habitatge de Catalunya que va fer el tripartit ja possibilitats i mecanismes legals de gravar amb recàrrecs els pisos buits i en aquest sentit no s'ha fet res, no s'ha dut a terme cap actuació i els instruments legals existents, com hem dit, no s'acaben de posar a la pràctica per una qüestió de voluntat política.

Per últim –acabo–, aquestes teories neoliberals del degoteig que es basen en el fet de beneficiar mitjançant impostos les grans fortunes i que aquestes fortunes gotegin en els beneficis de la població són falses, inútils i sobretot injustes de cara al repartiment de la riquesa i les classes populars.

I aquesta moció, en definitiva, al que a nosaltres ens aboca és a pensar que cal, que la independència cada cop és més necessària i no com un trencament de les fronteres administratives sinó com un exercici de replantejar el sistema econòmic per a democratitzar l'economia i per a exercir una veritable sobirania fiscal.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, ahir des del Partit Popular català vam formular una interpellació al conseller Mas-Colell perquè ens expliqués què pensa fer en matèria econòmica, en matèria pressupostària i en matèria impositiva des del Govern de la Generalitat.

Davant d'aquestes preguntes, què va contestar el senyor Mas-Colell? Doncs, va contestar, la resposta va ser: «De què va, vostè, diputat? Preguntar-me, a mi, Mas-Colell, conseller d'Economia, sobre què he de fer i què faig en matèria econòmica!» Un conseller Mas-Colell que només ha comparegut una vegada en sis mesos a la Comissió parlamentària d'Economia, Finances i Pressupost; on en l'última Comissió parlamentària d'Economia, Finances i Pressupost l'acord ERC - Artur Mas va bloquejar fins a tres vegades que el senyor Mas-Colell hagués de comparèixer en aquesta comissió.

I ara, veient la moció que presenta ERC, entenem per què el senyor Mas-Colell no vol comparèixer davant dels diputats del Parlament de Catalunya. De què va, el senyor Mas-Colell? De conseller d'Economia. El títol el porta molt ben portat. La pregunta que ens hem de fer és: de què fa, el senyor Mas-Colell? De conseller d'Economia? No! De prendre ell les decisions en

matèria econòmica? No! I, si les pren ell, és que el senyor Mas-Colell pateix de bipolaritat econòmica. Perquè, amb aquesta moció presentada per ERC a què Convergència i Unió votarà favorablement, Convergència i Unió votarà a favor de tornar a introduir l'impost de successions, perquè els fills hagin de pagar el que ja han pagat els pares en impostos. Convergència i Unió tornarà a introduir un impost, el de successions, que Convergència i Unió va eliminar justament fa un any i mig, i que ara, per exigència d'ERC i del senyor Oriol Junqueras, Convergència i Unió accepta sense dir ni piu. Un nou *trágala*, unes noves factures d'ERC a Convergència i Unió, aquest cop en reintroduir l'impost de successions, en augmentar un 25 per cent l'impost de transmissions patrimonials, en establir nous impostos a l'activitat econòmica i comercial, i en derogar la Llei antitripartit perquè no quedessin factures amagades sota el calaix.

El problema de totes aquestes factures d'ERC a Convergència i Unió, el problema és que ho acabaran pagant el conjunt de contribuents, catalans i catalanes. Ens està costant molt car i ens costa molt car que el senyor Artur Mas i el senyor Mas-Colell mantinguin la cadira de president i conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya. I aquesta moció d'ERC que accepta Convergència i Unió fins a l'última coma, de més impostos, de més dèficit i de més deute, n'és un clar exemple.

El Partit Popular català som l'únic que estem en contra de l'impost de successions. Els pares ja han pagat prou impostos perquè els fills hagin de tornar a pagar més impostos. Un impost injust, un impost que descapitalitza, un impost que va en contra de l'estalvi, un impost que acabarà pagant la classe mitjana, perquè les grans fortunes tenen Sicav, tenen societats, tenen comunitats de béns, i, per tant, no el pagaran.

El Partit Popular català votem en contra que Convergència i Unió faci seva la política econòmica del tripartit, que és la política econòmica d'Esquerra Republicana de Catalunya. Els pares ja han pagat IVA, han pagat IRPF, han pagat impost de transmissions patrimonials perquè els fills hagin de tornar a pagar. Doncs, bé, això és, no sé si perquè si per CiU o pel CEO..., resulta que per Convergència i Unió ha fet completament seva la política econòmica d'Esquerra Republicana.

Aquesta és una moció en la qual CiU, Convergència i Unió, votarà a favor per mantenir els títols, per poder seguir dient que són el Govern de Catalunya, tot i que qui mana a Catalunya és Esquerra Republicana de Catalunya. CiU hi voten a favor per seguir dient que són president, conseller, secretaris de departament, directors generals i assessors del Govern de la Generalitat de Catalunya. Hi voten a favor per seguir tenint una targeta en la qual puguin dir: «Sóc conseller, sóc president, sóc secretari, sóc director general, sóc assessor del Govern de la Generalitat de Catalunya. És per això pel que voten a favor de la moció d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El problema és que això que voten, això que permet que s'aprovi Esquerra Republicana de Catalunya, té i

tindrà greus conseqüències per a l'economia catalana i, sobretot, per a les butxaques del conjunt de contribuents catalans i catalanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, senyora presidenta. Conseller..., diputades i diputats, Convergència i Unió farem que prosperi aquesta proposta que hem negociat amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ERC. Ho farem després d'escoltar alguns arguments francament previsibles. Ens han dit que votarem aquesta proposta més o menys perquè som presoners d'uns rojos separatistes, i també ens han recriminat que aquest acord..., que interpreten com una renúncia ideològica. Però després posarem a la balança què hauria significat, de veres, una renúncia ideològica i què és simplement un acord fruit del joc democràtic i adequat al context excepcional de les finances públiques.

I és que alguns grups pretenen fer-nos creure que la política s'ha d'exercir des del maximalisme, des de l'autisme, des de l'autarquia ideològica. (*Remor de veus.*) I la política, quan s'exerceix des de la centralitat i no des del cantonalisme mal entès i practicada amb el concurs de qui vol compartir-la, s'expressa amb mocions i acords com aquest.

Aquest és un acord que té en compte el context de les finances públiques. Dit d'una altra manera, que té en compte el dèficit i el deute heretats pel tripartit, i el dèficit fiscal i el deute que l'Estat manté amb Catalunya; és un acord que mira de reconduir aquesta situació amb progressivitat i justícia social; és un acord que ens ofereix un coixí teòric per aconseguir retallar menys serveis públics, i és un acord que el fem amb qui ens dona cohesió parlamentària.

I la pregunta és: i si no fem aquest acord? Quin acord i amb qui el podríem fer? I què significaria en el fons? Una major renúncia ideològica. Perquè ja sabem que hi ha alguns grups que voldrien que haguéssim presentat el pressupost fa mesos, cenyit al 0,7 per cent de dèficit, amb 4.000 milions de retallades i que, a més a més, ens demanàvem que no augmentéssim en absolut cap ni un impost. Però per què ho volen, això, alguns? Per nosaltres, la resposta és ben senzilla i maquiavèlica: perquè un pressupost com aquell comporta macroretallades, perquè les macroretallades desgasten el Govern i la seva majoria parlamentària i perquè al final els permetria –a ells, és clar– desgastar no només el Govern, sinó i sobretot l'autogovern de Catalunya i el procés cap al dret a decidir. (*Remor de veus.*) Un acord així –un acord així– sí que hauria significat una renúncia ideològica.

D'altra banda, aquest acord avui, pel que fa, per exemple, a l'estudi per recuperar un tram de l'impost

de successions a la banda més alta, té una virtut, i és que despulla una altra de les mentides que s'han dit durant mesos, que és que si no l'haguéssim suprimit hauríem pogut evitar les retallades. Aquest era un argument fal·laç que avui topa amb la realitat. Amb 150 milions d'euros de recaptació, de potencial recaptació, no es podien evitar retallades quan a la caixa hi havia menys 8.400 milions d'euros i, a més a més, hi havia 15.000 milions d'euros de deute, només generats l'any 2010. Amb 150 milions d'euros podríem pagar justet –justet– un mes dels interessos del deute heretat.

Més enllà, aquesta proposta pretén treure ingressos per valor, pel cap baix, de 800 milions d'euros, i la pregunta és: dedicarem aquests 800 milions d'euros a fer carrils VAO, a fer despatxos nous, a inflar plantilles, a crear prestacions que després no es poden sostenir en el temps? No, no els farem servir per a això. Els necessitem per a tota una altra cosa, potser menys romàntica i més prosaica: tapar forats.

Acabo. El Govern té un suport parlamentari que s'articula democràticament. Hi ha a qui no li agrada aquest suport, hi ha a qui no li agrada aquest acord. Però, se'ls veu el llautó, perquè no és que no els agradi, per exemple, que anem a cobrar el que ens deuen les grans superfícies; no és això: el que els preocupa és que alguna cosa comencés a anar bé, no fos cas que poguéssim començar a deixar de retallar, com malauradament hem hagut de fer en els darrers dos anys. Aquesta moció combat el *cuanto peor, mejor* d'alguns grups d'aquesta cambra.

I, mirin, haver d'augmentar impostos o crear taxes no agrada, i és, en alguns casos, contrari a allò que creiem que seria ideal. Ha dit un alt dirigent de Convergència i Unió, el secretari general de Convergència i Unió, que segons quina novetat impositiva és com arrencar-se un queixal. I jo ho subscriu. Però el que em fa més mal i el que ens fa més mal no és que ens l'arrenquin, sinó haver de perdre'l per fer front a l'herència rebuda. I és que ens traiem un queixal, al cap i a la fi, per pagar, aquest sí, l'impost de successió que significa aquell deute i aquell dèficit heretat del tripartit, i també per pagar l'impost «de transfusió» que signifiquen el deute i el dèficit fiscal que l'Estat manté amb Catalunya.

De l'altre impost, de l'impost de successions que avui discutim, en recuperarem una part petita, que afectarà ben poca gent i durant el menor temps possible.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres mantindrem el text de la moció tal com s'ha presentat. I, per tant,

mantindrem també la porta oberta que les mesures que hi han aquí es puguin millorar i mantenir aquest nou consens que esperem amb l'anunci del vot del Grup de Convergència i Unió que hi donarà suport i els grups del PSC i d'Iniciativa, doncs, que han anunciat que en alguns punts hi donaran suport, i, per tant, els ho volem agrair, i mantindrem oberta la possibilitat d'anar ampliant aquest consens en la política econòmica i fiscal.

El PSC ens demanava, com ho demana insistentment, presentar el pressupost; un pressupost que sense objectiu de dèficit aclarit no es pot presentar. Perquè aquí estem parlant de mesures fiscals, entre 800 i 1.000 milions d'euros d'ingressos al cap d'un any d'aplicar-se que poden comportar, però això és un 0,5 per cent d'objectiu de dèficit. Per tant, imaginin-se si és important l'objectiu de dèficit! Per tant, fins que no hi hagi objectiu de dèficit, un objectiu de dèficit assumible, no es podrà presentar pressupost.

Ciudadans parlava d'indignitat i..., bé, es posava fet una fera per les actuacions d'una majoria de grups d'aquesta cambra. Jo crec que, precisament, si a vegades hi ha algú en aquesta cambra que veiem com les institucions són menystingudes..., és moltes vegades amb l'actitud que tenen vostès, i no de continguts, sinó moltes vegades d'actitud i de formes que tenen vostès, que també és un menysteniment a aquesta cambra.

Iniciativa per Catalunya Verds demana que fem un límit de dèficit adequat a les necessitats del país. Hi estem d'acord, però la qüestió és qui el finança. Qui el finança? I crec que això..., aquest límit el compartim tots plegats, que necessitem algú que financi aquest objectiu de dèficit. Ho comparteix, per exemple, Izquierda Unida a Andalusia i Extremadura, on el límit de dèficit no fa el que necessiten Andalusia i Extremadura, sinó que fa el que pot, i l'objectiu de dèficit marcat per l'Estat, i és aquest objectiu el que han acatat, i els pressupostos que han facilitat el vot, en aquest cas, d'Izquierda Unida, a Extremadura i a Andalusia, no? I estem encantats de compartir el programa fiscal amb Iniciativa i que n'assumeixin aquesta part.

També la Candidatura d'Unitat Popular plantejava si aquestes mesures són conjunturals o estructurals... Dependrà de les majories que es vagin configurant en aquest Parlament. I aquestes mesures es mantindran en el temps depenent de les majories que els ciutadans vagin elegint. Fa dos anys es van prendre les mesures en una altra línia, ara es prenen en aquesta; per tant, posarem el futur en mans de la gent.

I el Partit Popular..., la meua pregunta és a qui defensen vostès? Perquè, clar, acusen que vindran tots els mals del món quan la reforma de successions afectarà entre un 6 i un 8 per cent de la població de Catalunya, que són els qui poden veure's afectats o poden rebre de les herències més altes. I ens vénen a donar lliçons quan el Govern espanyol del Partit Popular, per la seva política econòmica, per les seves mesures, és la riota d'Europa. Per tant, nosaltres aquí no acceptarem... (*remor de veus*), no acceptarem lliçons, i molt menys del Partit Popular.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, gràcies. A veure, senyor Aragonès, jo dedueixo de les seves intervencions que vostè té una excel·lent opinió de si mateix, entenc que també dels catalans. Però, jo la pregunta que li faig és: vostè creu de veritat que és més llest que el Govern francès, que el Govern eslovè? Perquè aquests governs han aprovat un pressupost i sis mesos després han aconseguit, mitjançant el diàleg, que els flexibilitzin el dèficit. Llavors..., si us plau, respongui'm a això i no em pegui un *rollo patatero* tornant-me a dir el que ja m'ha dit moltes vegades. Perquè el meu argument és claríssim: es creu vostè més llest que el Govern francès?

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas, ha demanat...

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

No, decía el señor Aragonès una cuestión de forma. Hombre, yo no sé si las formas adecuadas son presentar las balanzas fiscales en una rueda de prensa, no sé si las formas adecuadas son colar una ley de medidas fiscales y financieras a través de una moción, no sé si las formas son 165 días sin presupuestos, no sé si las formas son dejar de pagar 1.000 millones de euros a los ayuntamientos, 400 a las farmacias, 400... No sé si estas son las formas correctas. Lo que yo sí que le aseguro es que mientras este partido esté en la oposición, que es probable que pronto sea alternativa de gobierno, haremos nuestra función, que es denunciar y desenmascarar a aquellos que vulneran el principio democrático del control al Gobierno, ocultándose detrás de unas falsas formas adecuadas.

Y acabo. No sé si la forma adecuada es no votar o no suscribir una moción recordando los veintíun muertos del atentado terrorista de Hipercor, ayer.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Bé, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies. Miri, senyor Cañas, jo crec que hi han arguments que es passa utilitzant-los. I no barregi la política econòmica amb l'última frase que acaba de dir; li demanaria que ho retirés.

El senyor Lucena ens comentava si ens crèiem més llestos que els governs d'Eslovènia, de França, etcètera –etcètera. Assumim les nostres limitacions, les de tots, les meves les primeres, però les limitacions del país són que no som un estat, a diferència d'ells, no podem recaptar, no podem accedir als mercats internacionals.

(Alguns aplaudiments.)

Gràcies, senyora presidenta.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell...

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Per al·lusions?

Josep Vendrell Gardeñes

També, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Josep Vendrell Gardeñes

Senyor Aragonès, preguntava com finançar el nou límit del dèficit. Miri, suprimint l'impost sobre els ca-

sinos segur que no ho farem –així, suprimint l'impost sobre els casinos segur que no ho farem. Però és que, a més, estan llançant un missatge a la societat molt negatiu: que en temps de retallades i de crisi econòmica es fa una política fiscal a mida d'un determinat grup econòmic per promoure el joc a Catalunya. I vostès, senyor Aragonès, que tenen responsabilitats de govern, no n'ha dit ni paraula, sobre això. No ha respost per què han rebutjat la nostra esmena i crec que ho hauria de fer.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació... *(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)* Senyor Cañas, li demanen que retiri l'última... *(Veus de fons.)* Si és això, sí.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Yo, para llegar a la concordia, al consenso, retiraré mi última afirmación si el Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana suscribe la declaración en memoria de los asesinados por terrorismo en Cataluña.

La presidenta

Passem a la votació de la moció. Tinc petició de votació separada del punt 1 i del punt 2, f. *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* Alguna altra votació separada? *(Pausa.)* No...?

Doncs, comencem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 27 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 2, apartat f.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 87 vots a favor, 26 en contra i 13 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovada per 100 vots a favor i 26 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre.